

Hell's
Tour de France
Aneb
EXPEDICE 2001

Archiv Hell's Tour +

Tvůrčí skupina Miloslava Mayera

Uvádí dokument

Hell's Tour de France

Námět:

Lenka Kolářová

Scénář:

Miloslav Mayer

Režie:

sám život

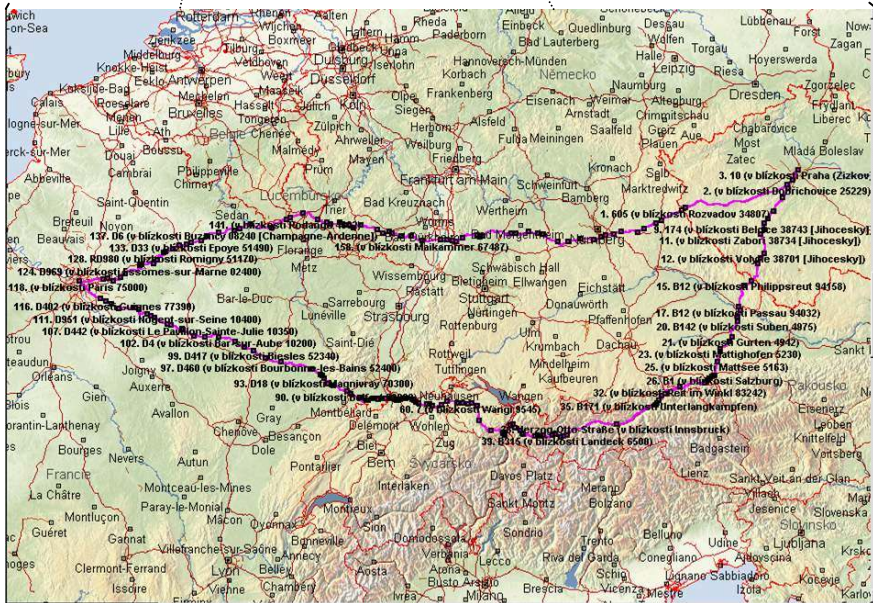
Účinkují:

DIG	Miloslav Dig Mayer
Lnk	Lenka Kolářová
Mcl	Marcela Suchá
Mrk	Markéta Hroudová
Msh	Michal Mysha Marek
Mtn	Martin Buřič
Trz	Tereza Dotlačilová

Toto dílo bylo věnováno nadaci

“Za záchranu evropských okresních silnic”

ZVEME VÁS NA

EXPEDICI 2001

Ctění všichni, kdo jste se dostali ke čtení této velkopublikace.

Máte v ruce pozvánku na Expedici 2001. Samozřejmě to neznamená, že se jí musíte účastnit. Ale zase na druhou stranu ... Víte co? Dříve, než tohle celé zahodíte, zkuste si to aspoň přečíst.

Tak, o co jde? V podstatě o ho..., jak by řekl klasik, který dodává, že nejde o život. Ale pro účastníky akcí Hell's Tour + se jedná o nejdůležitější část sezóny. A je-li to pro nás něco extra, tak pro vás je nesmírná čest, když vás zveme!

Takže tohle je

POZVÁNKA NA EXPEDICI 2001.

Ze všeho nejdůležitější nám připadá připomenout, že jde o cykloturistickou akci. Pro blondýny: Pojedeme na kolech! Cílem bude tentokrát **Paříž**. To je to velké město ve Francii. Nejvíce nás zajímá čouhák u Seiny. Ten od pana Eiffela. Dále musíme nutně projet, jako každý vítěz, Vítězným obloukem. A přestože je většina z nás považována za kulturní barbary, pokusíme se navštívit Versailles a pokud zbude čas i jinou kulturu. Když všechno dobře půjde, odjedeme **5.7.2001** a vrátíme se **5.8. téhož roku**.

Kudy?

No nejdříve se necháme dovézt na hranice se Spolkovou republikou Německo. To bude nejspíš jedna z nejlehčích etap. Pak už pojedeme po vlastních a to přes Bavorsko, Badensko, Falc, a Sarsko do Lucemburska a pak již do Francie. Po splnění náročného úkolu, výstupu na Eiffelovu věž a sestupu dolů se vrátíme přes Basilej, Aargau, Sankt Gallen, Thurgau a Appenzell do Lichtenštejnska. A pak to už bude jednoduché, Tyrolsko, Horní Rakousy a jsme zase doma.

© Hell's Tour+ 2001
„DIG“ & „TRZ“

Trasa:

Praha Žižkov
Rozvadov
---Deutschland---
Waidhaus
Wrenburg- Koblitz
Kemnath
Freudenberg
Amberg
Urnsoll
Kastl
Neumarkt
Allersberg
Roth
Abenberg
Windsbach
Ansbach
Leutershausen
Rothenburg ob der
Spielbach
Niederstetten
Dörzbach
Krautheim
Oberkessach
Osterburken
Adelsheim
Schefflenz
Elztal
Dallau
Mosbach
Obrigheim
Aglasterhsn.
Mauer
Schatthausen
Baiertal
Wiesloch
Walldorf
Hockenheim
Speyer
Dudenhofen
Hanhofen
Duttweiler
Kirrweiler
Maikammer
Appenthal

Elmstein
Speyerbrunn
Schwarzbach
vedle Trippstadt
Bann
Landstuhl
Hauptstuhl
Bruchmühlbach
Miesau
Schönenberg -
Kübelberg
Dittweiler
Altenkirchen
Frohnhofen
Werschweiler
Sankt Wendel
Winterbach
Alsweiler
Tholey
Sotzweiler
Thalexweiler
Steinbach
Dörsdorf
Scheuern
Dorf
Limbach
Büschfeld
Nunkirchen
Münchweiler
Losheim
Mettlach
Orscholz
Oberleuken
Sinz
---Luxembourg--
Remich
Bous
Assel
Roedt
Trintange
Ersange
Moutfort
Sandweiler
Pulvermühle

Luxembourg
(500km od Rozvadova)
Helfent
Dippach
Bif
Pétange
Rodange
---France-----
Longlaville
Mont - Saint -
Martin
Longwy
Villers - la - Chevre
Tellancourt
Longuyon
Noërs
Petit - Xivry
Marville
Jametz
Remoiville
Baalon
Mouzay
Stenay
Laneuville - sur-
Meuse
Beauclair
Nouart
Buzancy
Bar - les - Buzancy
Harricourt
Germont
Boult - aux - Bois
La Croix - aux -
Bois
Vouziers
Blaise
Bourcq
Leffincourt
Machault
Cauroy
Hauviné
Bétheniville
Pontfaverger -
Moronvilliers
Epye

Berru
Cernay - les - Reims
Reims
Tinqueux
Pargny - les - Reims
Hell's Tour de France + - 7.
stránka.
A jste na konci 7. stránky díla
vzniknuvšího 25.10.2004.
Bouilly
Bligny
Chambrecy
Ville - en Tardenois
Romigny
Passy - Grigny
Verneuil
Vincelles
Dormans
Soilly
Courthiézy
Reuilly - Sauvigny
Courtemont -
Varennes
Crézancy
Fossoy
Blesmes
Chierry
Essomes - sur -
Marne
Azy - sur - Marne
Romeny - sur -
Marne
Saulchery
Charly
Crouttes - sur -
Marne
Nanteuil - sur -
Marne
Méry - sur - Marne
Luzancy
Reuil - en - Brie
La Ferte - sous -
Jouarre
Sammeron
Signy - Signets
Pierre - Levée
La Haute - Maison
La Chapelle - sur -

Hell's Tour de France + - 5. stránka.

Crecy
Crecy - la - Chapelle
Crecy
Couilly - Pont - aux
- Dames
Saint - Germain - sur
- Morin
Magny - le - Hongre
Chessy
Montévrain
Lagny - sur - Marne
Pomponne
Challes
Neuilly - sur - Marne
Fontenay - sous -
Bois
Montreuil
Porte de Montreuil
Montreuil
Avenue de la Porte
de
Rue d'Avron
Boulevard Voltaire
Place de la
République
Rue de Turbigo
Temple
Paris
(390km od Luxembourg)
Boulevard de
Sébastopol
Quai de la Tournelle
Quai Saint Bernard
Quai d'Austerlitz
Quai de la Gare
Quai F. Mauriac
Quai Panhard et
Levassor
Quai d'Ivry
Maisons - Alfort
Créteil - I'Echat
Créteil
Bonneuil - sur -
Marne
Boissy - Saint -
Léger

Villecresnes
Servon
Brie - Comte -
Robert
Grisy - Suisses
Coubert
Solers
Guignes
Mormant
Nangis
Vanvillé
Maison - Rouge
Vulaines - les -
Provins
Provins
Sourdun
Hermé
Le Mériot
Nogent - sur - Seine
Saint - Aubin
Quincey
Ferreux - Quincey
Saint - Loup - de -
Buffigny
La Fosse - Corduan
Marigny - le - Chatel
Saint - Flavy
Echemines
Le Pavillon - Sainte
- Julie
Lavau
Pont - Sainte- Marie
Saint - Parres - aux -
Tertres
Troyes - Est
Lusigny - sur - Barse
La Villeneuve - au -
Chene
Champ - - sur -
Barse
Vendeuvre - sur -
Barse
Magny - Fouchard
Arsonval
Montier - en - I'Isle
Ailleville

Bar - sur - Aube
Lignol - le - Chateau
Lavilleneuve - aux -
Fresnes
Colombey - les -
Deux - Eglises
Juzennecourt
Hell's Tour de France + - 8.
stránka.
A jste na konci 8. stránky díla
vzniknuvšího 25.10.2004.
Blaisy
Euffigneix
Jonchery
Chaumont
Biesles
Mandres - la - Cote
Montigny - le - Roi
Bourbonne - les -
Bains
Meuse
Dammartin - sur -
Meuse
Fresnes - sur -
Apace
Chatillon - sur -
Saone
Montcourt
Corre
Demangevelle
Vauvillers
Mailleroncourt -
Saint - Pancras
Cuve
Bouligny
Saint - Loup - sur -
Semouse
Fontaine - les -
Luxeuil
Froideconche
Esboz - Brest
Magnivray
Rignovelle
Lantenot
Saint - Germain
Le Neuville - les -
Lure
Malbouhans

Hell's Tour de France + - 6. stránka.

Ronchamp
Frahier - et -
Chatebier
Echavanne
Chalonvillars
Essert
Belfort
Danjoutin
Méroux - Moval
Vézelois
Autrechene
Brebotte
Grosne
Vellescot
Suarce
Lepuix - Neuf
Seppois - le - Bas
Seppois - le - Haut
Bisel
Feldbach
Riespach
Waldighofen
Steinspach
Muespach
Folgensbourg
Wentzwiller
Buschwiller
Hégenheim
Allschvill
---Schweiz-----
Basel
(450km od Paris)
Aeschengraben
St. Alban - Anlage
ZücherstraSe
HauptstraSe
Birsfelden
Augst
Kaiseraugst
Rheinfelden sil. 7
Laufenburg
Leibstadt
Koblenz
Přes řeku po šedé do
Eglisau sil. 4
Rhen – Laufen

Schaffhusen
Diessenhofen sil. 13
Steckborn
Konstanz
Kreuzlingen
Güttingen
Romanshorn
Arbon
Rorschach
Rheineck
Sankt Margrethen
Au
Altstätten
Oberreit
Sennwald
Haag
Busch
---Lichtenstein---
Schaan
Vaduz (od Basel
220km)
Schaan
Nendeln
Schaanwald
Tisis
---Österreich-----
Feldkirch
Nofels
Rankweil
Satteins
Schlins
Thüringen
Ludesch
Nüziders
Bludenz
Ausserbraz
Innerbraz
Braz - Ost
Dalaas
Wald am Arlberg
Klösterle
Langen
Stuben
Rauz
Sankt Christoph am
Arlberg

Pettneu
Flirsch
Strengen
Pains
Landeck
Zams
Imst - Au
Imst - Pitztal
Roppen
Ötztal
Hell's Tour de France + - 9.
stránka.
A jste na konci 9. stránky díla
vzniknuvšího 25.10.2004.
Silz
Stamps
Rietz
Pfaffenhofen
Faurling
Hatting
Inzing
Zirl
Herzog
Dreiheiligen - StraSe
Innsbruck
(od Vaduz 315 km)
Hall in Tirol
Wattens
Vomp
Schwaz
Jenbach
Achensee - Zillertal
Kramsach
Wörgl
Kirchbichl
Kufstein
Ebbs
Durchholzen
Walchsee

Hell's Tour de France + - 7. stránka.

Hütte
Reit im Winkl
Seegatterl
Weisbach
Karlstein
Bad Reichenhall
Froschham
Wals
Salzburg
(od Innsbruck 150 km)
Elixhausen
Obertrum am See
Mattsee
Palting
Abern
Pfeffstätt
Mattighofen
Schalchen
Höhhart
Aspach
Gurten
Sankt Georgen bei
Ober. am Inn
Mitterding
Dietrichshofen
Suben
Sankt Florian am Inn
Schärding
---**Deutschland**---
Passau (od Salzburg 100 km)
Ilzstadt
Kumreut
Freyung
Hinterschmiding
Herzogsreut
Philippsreut
-**Czech Republic**-

Strážný
(od Passau 50 km)
Hniliště
Rasnice
Nová Houzna
Horní Vltavice
Kubova Hut'
Vimperk
Čkyně
Zlesický
Volyňe
Přechovice
Strunkovice nad
Volyňkou
Přední Zborovice
Radošovice
Strakonice
Hubenov
Třebohostice
Nahosin
Bratronice
Záboří
Lazanky
Blatná
Bělčice
Hudčice
Březnice
Tochovice
Lazsko
Příbram
Řitka
Všenory
Horní Mokropsy
Černošice
Praha
(od Strážný 250 km)

**Celkem
2425 km**

© Hell's Tour+ 2001
„DIG“ & „LNK“ & „MTN“

A teď za kolik?

V našem oblíbeném lokále u Študáka nám po sedmi pivech potvrdili, že nám bude stačit 13 000 CZK, nebo taky ne.

Výpočet pro trasu E 2001**Martin, Tereza, Dig, Marcela a ostatní**

Celková kilometráž	2500 km
Celkový počet dnů	31 dnů
Časová rezerva	3 dny
Počet dní na průjezd	28 dnů
Počet kilometrů na den	$2500 / 28 =$
89,28	
	$= 90 \text{ km}$

Michal + Lenka a ti co se chtějí vrátit dříve

Počet dní na průjezd	9 dnů
Počet dní na návrat	2 dny
Předpokládaná kilometráž	810 km
Návrat	vlakem

Rozpočet

7 dnů na den	15 DM v D = 105 DM = 1890 Kč
10+2 na den	65 FRF v F = 780 FRF = 4134 Kč
3 dny na den	15 CHF v CH = 45 CHF = 1012 Kč
6 dnů na den	270 ATS v A = 1620 ATS = 4050 Kč
2 dny na den	270 CZK v CZ = 540 CZK = 540 Kč

Mezisoučet 11626 Kč

doprava na hranice 600 Kč

Rezervy 1000 Kč

Celkem 13.500 Kč

Pro návrat vlakem = cca 5.000 Kč beze slev

Pojištění:

Zařídí si každý sám u své neoblíbené pojišťovny!!!

© Hell's Tour+ 2001
„DIG“ & „MTN“

Co sebou?

Nejlépe nic. Ale pro rozmazlené doporučujeme toto:

Jízdní rukavice	pro popeláře i tanečníky
Dlouhorukávní trika	proti hmyzu a popáleninám od slunce
Krátkorukávní trika	proti vedru
Tepláková souprava	ne vždy stačí pro zahřátí partnerka
Kalhoty krátké i dlouhé	na reprezentaci ve stravovnách armády spásy
Ponožky teplé i studené	aby nás za vedra hřály a za zimy chladily
spodní prádlo (pouze tanga)	promenáda začíná ve 25:00 hodin
plavky	na oběd s krokodýlem
ručník	kdyby se na nás rozzlobila rosníčka (z televize Prima)
botičky	do sucha i do vodičky
bunda	na schůzku s eskymákem
kapesníky	na dojemné loučení
šátek	na zavázání čehokoliv
brýle sluneční i čiré	abychom nelovili hmyz z hloubi oka
mycí potřeby	na seškrabování hnusů a fujů z těla
nocovací vak	na odložení člověka na noc
karipříbuzný	tchyni nechte doma
nádrže na vodu	velbloud si taky táhne hrby s sebou
ešus, lžíce, lžička	servis po babičce
vaříč + bomba + doutnák	bohužel ani v těchto zemích nepadá pečená strava sama...
zapalovač	až budeš chtít někomu zatopit
nůž, otvírák	Lovu zdar! (na konzervy)
toaletní papír	hádej na co....
Papír, tužka	příprava na reparát
Provázky a řemeny	na spoutání nepřítelů
Peníze	na podplacení kanibalů
Cestovní pas	kšandy nech doma!
Průkaz pojištěnce	nehody musíš na někoho svést

Pro nositele doupat:

Ležák

Tepelný štít

Šňůry kotevní i křížové

Kolíky

Plachta

Pobočné světlo

stoják nedoporučujeme
na ochranu atmosféry před našimi
rozpálenými těly
to by bylo abychom se nezapletli
pro kolíkování parcel
aby bylo do čeho chytat vítr
konkurence bludičkám

Pro dokumentaristy:

Foták a filmy

Záznamový blok

na získávání inkriminujících obrázků
na zaznamenávání inkriminujících
textů

Pro tlumočníky:

Slovníky

na domluvu s domorodci

Pro navigátory:

Mapa

Busola, kompas, sextant a dalekohled

Pro popeláře

Skladovací prostor na odpadky

restauračních zařízení
k ničemu

i nepotřebné harampádí
se chce povozit

Vše doporučujeme:

Nejprve vložit do bágků, pak to z nich zase vybalit, přeskládat do igelitek a teprve potom zabalit zpět do bágků. Můžete si být jisti, že se tam rozhodně nevejde všechno. A pokud jo, tak jste na něco určitě zapomněli. Proto vše znovu vybalte, překontrolujte a celý postup zopakujte.

Jestliže se budete přesně řídit našimi pokyny, je více než pravděpodobné, že se úspěšně setkáme na Praze 8 v městské části Bohnice.

© Hell's Tour+ 2001
„DIG“ & „TRZ“

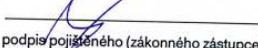
nahore zleva: Lnk, Mcl, Trz dole zleva: DIG, Msh, Mtn

Tak tady nás máte. Takhle vypadáme týden před odjezdem.

EXPEDICE 2001**4.7. - 5.8.**

Další rok minul a je tu zase Expedice. A to je dobře. Přípravy probíhají celkem hladce až na pakárnu kolem pojištění. Mám trochu fofr v práci a tak mi nezbyl čas na klidné vyřízení. A když už se mi za značných potíží povedlo dojít do pobočky pojišťovny do Tyršové a postavit se do fronty, tak nějaký povedený žertěř zavolal, že je tam bomba. Takže nás slečna od přepážky velice slušně, ale velice nasraně, vypoklonkovala na ulici. Během komplikovaného vypínání počítače z ní vypadlo, že už je to tento týden potřetí. Tak to jsem teda na vrcholu blaha! Takže to budu muset absolvovat celé znovu. Fakt skvělý! Děkuju pane vtipálku!!! Ale další den se vše podařilo,

		SMLOUVA O CESTOVNÍM POJIŠTĚNÍ SMLOUVA Č. - TYP: 0271092723 Z Individuální		 Česká podnikatelská pojišťovna, a.s.	
POJIŠTĚNÝ/POJIŠTNIK: MILOSLAV MAYER POLSKÁ 7 PRAHA 2 12000			Rodné č.: 6510151208		
Cílová země: oblast E: Evropa + Tunis, Maroko, Turecko, Izrael a Kypr area E: střední a východní Evropa, Turecko, Izrael a Kypr					
Počátek pojištění: 05.07.2001		Konec pojištění: 05.08.2001		Počet dni: 32	
Druh pojištění: Keta2, úrazové poj., poj. odpovědnosti					
Limity pojištěního plnění léčebných výloh v Kč: celkový: 1250000		na zuby: 5000		repatriace: 350000	
Dílčí limit na léčebné výlohy pro jednu událost v Kč: 750000					
Počet pojištěných: 1		Pojistné celkem CZP: 544.00		Pojistné celkem SCP: 384.00	
Celková výše pojistného: 928.00					
Zástupce pojišťovny: CVRČKOVÁ MICHALA					
				Datum sjednání: 04.07.2001	
Příloha a povinnosti účastníků této pojistné smlouvy se řídí občanskými zákoníky, všeobecnými pojistnými podmínkami pro cestovní zdravotní připojištění při pobytu v cizině, všeobecnými pojistnými podmínkami pro úrazové pojištění, všeobecnými pojistnými podmínkami pro pojištění majetku občanů, všeobecnými pojistnými podmínkami pro pojištění odpovědnosti ze škodu způsobených zřídkovými MD a platnými v den sjednání pojištění a smlouvenými ujednáními, které jako celek tvoří nedílnou součást této pojistné smlouvy. Neodlučnou součástí pojistné smlouvy (přílohou) pro skupinové a rodinné pojištění cestujících se stává seznam pojištěných. Pojistné odpovídá za pravidelné a úplné údaje uvedených příloh. Při pojistné události se obracíte na asistenční službu AXA ASSISTANCE CZ. Telefonní číslo je uvedeno na identifikační kartě. Bez oznámení pojistné události pojištění nelze realizovat pojistné plnění.					
 podpis (razítko) zástupce pojišťovny Razítko: stýka s pojištěným [39]			 podpis pojištěného (zákonného zástupce)		

takže po papírové stránce je vše OK, technika připravena, balení probíhá.

Středa odpoledne, za pár desítek minut bychom měli vyjet. Zatím to tu vypadá jako na bojišti.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	1724	0	0	22

Auta na odvoz našich propriet na hranice jsou přistavena, naložena a odjíždíme.

Je tu s námi Lenka, která podlehla představám o svých zraněních z

poslední výpravy a teď nás přišla vyprovodit a odvézt si svého oře.

I ona je naložena a už jedeme. Obě auta, která nás přepravují, zastavují v Ruzyni. Loučíme se s Lenkou a jejím kolem, Prahou a jejími zácpami a ženeme to na starý Rozvadov. Cesta probíhá v klidu a po dvou hodinách jsme na hranicích. Vyndali jsme se z auta, vyložili kola, rozloučili se s oběma řidiči a od teď je to už jen na nás.

Přijíždíme na celnici. Tady postává unuděná obsluha a ani ji moc nezajímáme. Jen letmo koukli do našich pasů a poslali nás dál. Na německé straně už nezajímáme vůbec nikoho. Projeli jsme prázdným celníštěm bez kontroly. A jsme v Německu. Zatím se jede dost nejistě. Nejsme příliš sjednoceni ve stylu jízdy a rychlosti. Do značné míry se na tom podílí náklad v předních báglech a celková hmotnost kol. Ale to se poddá. Jedeme po silnici č. 14 na ... Kam to vlastně jedeme? Tak a víme, co jsme zapomněli. Můj, Terčin a Michalův rozpis trasy. No, začíná to dobře.

DIG.

Naštěstí si Michal a Marcela vezou pozvánky, kde je trasa napsána. Aspoň, že tak. Pokračovali jsme po silnici č. 14. Kousek jsme jeli i po stezce. Pak jsme zase jeli chvíli po silnici. A hned jsme našli na stezku. Ta se po chvíli změnila ve staveniště. Tak jsme se vrátili na silnici. Ta byla ovšem nějak moc frekventovaná. Jezdili po ní hlavně kamiony. Vypadalo to jak na dálnici. Michal řekl, že je to proto, že dálnice není ještě dostavěná. A že právě to tak je celý 40 km. No to se máme na co těšit. A ke všemu se jede blbě. Já mám pocit, že stojím na místě a musím zabírat podstatně víc než obvykle. Asi to bude tím, že to kolo je daleko těžší. Už abychom užrali něco z bágů. Asi po 15 km jsme odbočili na vedlejší silnici a dali si čokopauzu.

Martin si vzpomněl, že na stovce mapě viděl nějakou vedlejší silnici, která vede souběžně s touhle hlavní a neměla by být tak frekventovaná. Po odpočinku jsme na ni teda vjeli. A fakt tu skoro žádná auta nejezdí. A vůbec žádné kamiony. Skvěle, pane navigátore. Jeli jsme po ní asi 5 km a nikde žádná auta. Připomínalo to rájskou zahrádku. A najednou se před námi vyloupla křižovatka. Martin chvíli koukal do mapy. Vypadalo to, že se budeme muset vrátit na hlavní. To nel. Naštěstí Martin objevil jinou, lepší cestu. Hurá! A opravdu. Neujeli jsme ani sto metrů a už jsme svištěli z kopce. Pak jsme vyšlápli jeden kopeček a odbočili z této silnice. Hned jsme začali stoupat do krpálu. Naštěstí nebyl moc dlouhý. Ale dal nám zabrat. Dole pod ním ještě Dig provedl fotodokumentaci jakéhosi hradu, za kterým byl krásně vidět měsíc.

Byl to opravdu pěkný pohled. Pak jsme pokračovali dál. Jeli jsme kolem kamenolomu. A tu silnice skončila. Respektive byla přes ni postavena zátvora. Nevadí. Odbočili jsme na jakousi cestu, která vedla do lesa. V lese jsme odbočili a hledali místo pro nocleh. Na téhle cestě Marcela pokrčila své kolo pádem do koprův.

Trz.

To je pouze poloviční pravda! Při rychlém, a ne zrovna dobrovolném sestupu z kola do neviditelného d'olíku v porostu jsem neudržela rovnováhu a sedla jsem si, takže kolo nakonec v těch koprách prakticky nebylo, na rozdíl ode mne.

Mcl.

Martin pro změnu zapadl do bárná. A to docela hodně. Čivil se nemožl ani hnout, ale přece jen se mu z toho nějak podařilo vyjet. Kousek za bárnem jsme našli ideální místo pro ležení.

Postavili jsme doupatá a Michal se pustil do oprav na svém kole. Musel si vyměnit tácy a pedály. Příjemnou zábavu. My ostatní jsme se pustili do konzumace hrášků, jablek a ředuběn. Během hostiny jsme debatovali o našem prvním expedičním dni. Klukům se prý jelo dobře. To jim teda závidím. Mně se jelo opravdu blbě. Po požití všech dobrot jsme zalezli do spacáků. Dobrou noc. Ať vás blešky štípou celou noc. A hezké sny na prvním expedičním noclehu. Trz.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Lohe	59,5	1753	29,0	19,4	25 - 13

Ráno 5.7. čtvrtek

Před půl osmou mě probudil lom. Respektive kravál přicházející z lomu. Ale kupodivu se cítím být vyspalý a ani mě to nepudilo. Michal začíná štrachat. Přesněji pokračovat v přestrojování kola. Martin s Terkou jsou taky vzhůru ale pozor, nekecaj! Něco není v pořádku.

DIG.

Ale kecáme, jenomže Dig je asi trochu nafucnělý.

Trz.

Po krásném, bohužel ne dlouhém čase plném válení se začínáme připravovat odjezd. Odjeli jsme v půl desáté. Cestou bilancujeme: Nevyvezli jsme rozpisy trasy, třetí vysílačku a Marcela ted' ráno někde mezi místem noclehu a dojezdem na silnici ztratila přední světlo. Ne celé. Jen krycí sklo a parabolu se

žárovkou.. Na první den je to dost žalostná bilance.

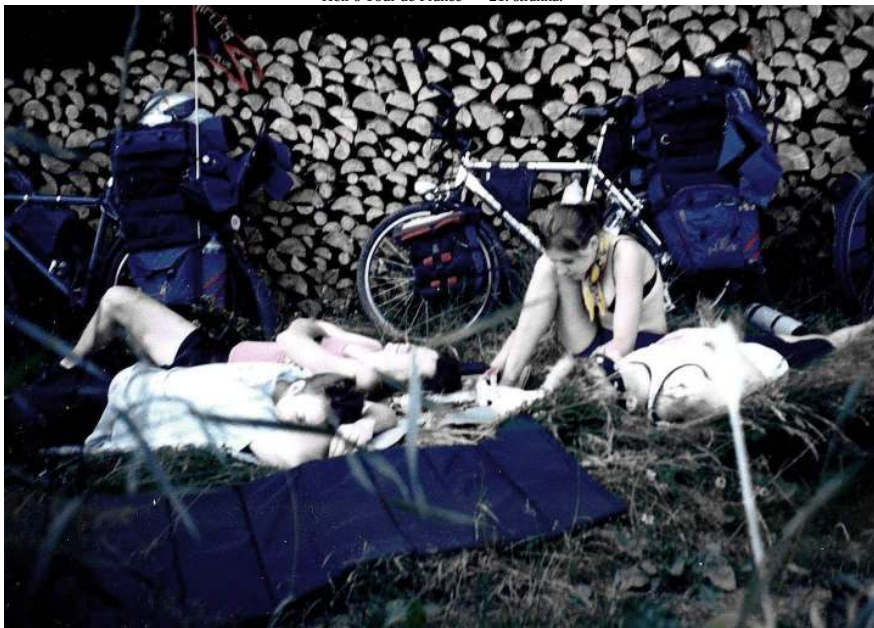
DIG.

Ale jinak se jede pěkně. V Lohe jsme zastavili a uskutečnili první expediční nákup. Šli jsme do jakéhosi koloniálu. Paní prodavačka nás ale poslala do vedlejšího pekářství. Tam jsme nakoupili jogurty, mléko a koblíny. Vše jsme pak sežrali na náměstí u kašny.

Michal si postěžoval, že nemá nic, co by namazal na pečivo. Doporučili jsme mu smír z řetězu. Zdvořile odmítl, že prý dneska nemá chuť. A tak jsme mu slibili, že zastavíme u nějakého supermarketu. Po jídelní pauze jsme pokračovali dál podle trasy na Koblitz. Tam jsme zastavili u obchodu, jak jsme slibili Michalovi. Ačkoliv Dig vrčí, že kvůli blbýmu mazání na pečivo zase stojíme a možná i nabíráme zpoždění. Zatímco šel Michal nakoupit, dala se s námi do řeči nějaká starší paní. Chvilu jsme si s ní povídali. A to v jazyce českém. Řekla nám, že pochází z Itálie, a že žila 40 let v Čechách. Velmi zajímavě vyprávěla o svém životním osudu, jak za války prošla napříč celou Evropou, přišla o všechny příbuzné, našla si muže, sním se odstěhovala do Čech, jak to stálo za houbu v padesátých letech a jak nakonec po ovdovění zase bydlí v Itálii. Když konečně Michal vylezl, rozboučili jsme se a mazali dál. Jede se nějak špatně. Velmi často odpočíváme. Skoro na každém vrcholu kopce. Je vedro a slunce nechutně připaluje. Teď se válíme vlese a čteme si knihu „Mládí v hrazdu“ 1. díl.

Trz.

V Ambergu jsme odpočívali a likvidovali ovoce. Pořád se jede blbě. Horko a žádný stín. V půl šesté jsme usoudili, že je čas na oběd. A to na odpočívadle před Ursensollenem. Odjezd v půl osmé. Nejede to! Kromě toho je to tu nahoru. Naštěstí je na vrcholu kopce hospoda. Je naprosto nedýchatelno. A tady mají pivo. Sice jen lahvové, ale sem s ním. Kromě toho by to sneslo dotankovat. DIG.

Než jsem s Michalem stihla vodu načerpat, tak nám hospoduzavřeli. Naštěstí, když nás přes okno uviděli s prázdnými lahvemi, ještě otevřeli a pustili do nějaké dílny.

Mcl.

Sedíme na židličkách před lokálem, pokoušíme se vychladnout a sledujeme nějakou slečnu se psem přes ulici. Chodí po zahrádce, sedá si mezi záhonky, opírá se o plot, pak zase o dům a to všechno čelem k nám. Ani po zapojení té nejbujnější fantazie jsme neodhalili smysl jejího počínání. Kromě toho byla hrozná. I když se říká, že není ošklivých žen, je jen málo alkoholu. No necháme ji svému osudu a pojedeme. Odjíždíme směrem na Neumarkt. DIG.

Průjezd Neumarktem proběhl normálně. Cívilku trvalo, než jsme se rozkouřali, ale pak už to šlo a po výjezdu z města se jelo pěkně. Bylo to z kopce. Při průjezdu

jsme cítili jeli po stezkách. Mají tu s námi zmatky. Zejména proto, že už je tma a nejsou vidět už tak malinké a neviditelné cedulky. Vrátili jsme se na silnici a pokračovali na Allenberg. Do stovky nám už mnoho nechybí. Asi 4 km. Vyšlápli jsme kopec z Neumarktu, zapadli do lesa a postavili doupata. Jsme všichni pěkně uťahaní. Dobrou nocinku.

Trz.

Trochu kecáš. Nic jsme nestavěli. Jenom jsme zaparkovali kola vedle sebe a flákli sebou mezi ně.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Postbauer	69	1853	100,2	17,7	32 - 12

Ráno 6.7. pátek

Probudila mě ostrá bolest na tváři. Nějakej hajzl mě kousnul! Jo, už to vidím. Byl to mravenec. Ty mrcho! (Plác!!!) Je půl osmé, nad lesem vychází slunce a kolem jsou borůvky. Cestou za roh sklízím.

DIG.

Je fakt, že tu mají moc komárů a mravenců. Snídáme, rychle balíme a jedeme na silnici. Zase je vedro k zalknutí. V Allesbergu jsme zastavili u krámu a provedli víkendový nákup. Po jogurtech a mlíče pokračujeme dál. Jede se o něco líp než včera. Ale furt je děsný vedro. Když byl na tachometru údaj 30 km, odbočili jsme na lesní cestu.

Dig

instinktivně vycítil, že tam bude voda v přírodní formě vhodná k ochlazení. A taký že jo. Byl tam skvělej potok. Ráno jsme svlíkli přebytný oděv a vlezli do proudu

Byl krásně studený. Pro větší pohodlí jsme postavili hráz a o nějaký ten centíček zvedli hladinu.

Když jsme se dosytosti vykoukali, zalehli jsme na karimatky a dali si broskve. Válení jsme si ještě zpřilemňovali čtením.

Je takové jaro, že se nedá jet. Teploměr ukazuje hodně přes třicet stupňů. Přesně 38. To je strašný! Váleli jsme se do půl šestý a pak jsme začali vařit oběd.

Radikálně se ochladilo.

Kolem sedmé jsme konečně schopni sednout na kola. Vedro kleslo na 28 stupňů. Je sedm večer a tařkový vedro! Pokračujeme podle trasy, Silnice, po které jedeme, vypadá být z kopce, ale jede se po ní strašně. Ušli jsme deset kilometrů a zastavili v hospodě na jedno. Teď tu sedíme, popijeme pivo a debatujeme o strastech naší životní poutě. Hovoří zejména Michal. Trz.

Odpočíváme v Ansbachu, posilňujeme se na další cestu a Michal kecá tolik, že zapomněl jíst!!! Jedeme dál. Je tma, ale pořád horko. Na palubě píšou 27 °C. A hned vedle 22:30. Běs! Pohybujeme se svižně tmou a kilometry přibývají. Po dvaceti odpočíváme. Konečně se ochlazuje. 25 stupňů ve 23:15. Tak jedem. Je úplná tma, nikde se nic nehýbe, jenom tu a tam projede auto. Zastavili jsme na křižovatce. Náš směr je uzavřen a objížďka čítá 6 km navíc. Tak to ne! Jedeme do uzavírky. DIG.

Na začátku uzavírky mi Dig říkal: „Dávej dobrý pozor na cestu. Ta uzavírka tu není pro nic za nic.“ A tak jedu a pořád nic. A najednou, kde se vzala tu se vzala, uprostřed silnice stála cedule zákazu vjezdu, které jsem si v té tmě všimla na poslední chvíli. Poprvé mám možnost, vlastně nutnost vyzkoušet brzdy. Fungovaly skvěle, pročez cedule zůstala na svém místě. Mcl.

Spoustu kilometrů se neděje nic. Až pak najednou zmizel asfalt a je tu uvalcovaný písek špricnutej šterkem. Skvělej povrch, vid' Treko? No, nebudeme tu tvůj pád rozmazávat. Po strastiplném kilometru je tu zase asfalt a jede se dobře. Přijeli jsme do Rothenburgu. Město je starobylé a nádherné. Akorát na blízkém obzoru se velmi intenzivně a často blýská. A fouká strašnej vítr. Spěcháme ven, ale nemůžeme najít výjezd. Otřesná situace.

Projíždíme nazdařbůh městem. Vítr fouká velmi silně. Cloumá se vším, co je přiděláno, a žene před sebou všechno, co přiděláno není. Zásahy některými předměty dost bolí. Zvlášť mě rozčílil kus plastu, který mi bříknul o helmu a pak mě na plocho plesknul přes tvář. HAJZLÉÉÉÉÉ!!!! Akorát, že moje pochvala v tom kraválu, co tropí vítr a letící předměty, nebyla slyšet. Musíme odtud rychle pryč, než nás trefí něco většího. Povedlo se, jsme venku. Vítr zesílil a lehce pokapává. Je to krize. Urychleně hledáme nocleh. DIG.

Nakonec jsme odbočili z hlavní a pak ještě na lesní cestu. Je ostře do kopce. Sama bych to nezládla a tař mi Marcela pomohla vytlačit kolo ke klukům, kteří čekali kus vejš, skoro na rovině. Pak jsme se ještě vrátili pro její kolo a vyvezli ho tamtéž. Pořád fouká strašnej vítr a ohýbá stromy, z nichž padají větve.

Naštěstí jsme zalezi za kopcem a mezi stromy, takže to tu není tak hrozný. Kluci zatím zkoumají nejbližší okolí. Nic vhodného nenašli. Všude to bylo používáný jáko „roň“. Martin šel na průzkum dál po cestě. Zjistil, že nahore je louka, a že je to tam z kopce, takže budeme klouzat dolů. Popadli jsme moje a Marcelino kolo a šli na místo, které Martin objevil. Dig při bližším ohledání zjistil, že tu jsou úly. To by nešlo. A tak šli s Martinem dál nahoru po cestě naít lepší plac. Podavňo se. Vyvěkli jsme všechna kola do prudkýho kopce a postavili celé doupě. Začalo totiž poprčávat. Bylo děsný vedro a měsíc mezi mraky krásně svítil. Zalezli jsme do doupat a spali a spali a celou bouřku zaspali.

Trz

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Rothenburg	60	1954	101,3	20,7	39 - 16

Ráno 7.7. sobota

Probudilo nás vedro.

Po snídani jsme rozebrali naše velestavby a slanili dolů na cestu. Jede se blbě. Samej kopec a protivítr.

Zastavili jsme v Niederstettenu na sobotní mlíko a jogurt a napsali Pavlovi a Lence zprávy o tom, jak je tu krásně a že měli jet s námi. Po likvidaci svačinky, která do nás spadla jako do septiku, i se stejným účinkem, pokračujeme v jízdě. Ochladilo se. Není to žádná výhra, protože stejně není co dýchat. Vzduch je tak hustý, že mám obavu jet rychleji, abych neshořel jako kosmická loď v atmosféře. Nakonec stejně zrychlit nemůžu, protože jedeme do nekonečného kopce. Vánek, který jsme měli v zádech, se otočil a změnil se v čerstvý západní vítr. Vane rychlostí kolem 20km/h. Přičteme-li k tomu rychlost našeho pohybu - 10km/h a směr na západ, máme celkový odpor přírodních sil.

Po nekonečné době jsme na kopci. Vítr zesílil a zchladl. Pořád jedeme proti němu a naděje, že to bude jinak, je nulová. Ano a je to tady, začíná pršet. Zatím drobně, ale ve spojení s větrem ... Po zdolání dalšího kopce mi došla trpělivost: „Zalézt do lesa a postavit doupě! A počítejte s tím, že tady můžeme nějaký čas ztvrdnout.“ Najít rozumné místo nebyl žádný problém. V souvislosti s možným delším stáním jsme se rozhodli pro velkostavbu pětimístného doupěte.

Po úspěšném dokončení jsme zalezli a četli si. A samozřejmě žrali a žrali ... až jsme se dožrali k myšlence udělat si topinky. Báječný nápad. Ovšem teprve během výroby se ukázalo, že trpíme akutním nedostatkem oleje a jakýchkoliv tuků na smažení. Vyřešili jsme to otevřením konzervy vepřového, kde nějaký tuk byl.

Po konzumaci jsme zalehli a spali a spali ...

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Dorzbach	49	1991	37	15,3	36 - 14

Ráno 8.7. neděle

Vstáváme po deváté. Neprší. Zato fouká. Odhad 40 km/h. Snídáme, rozebíráme onu velkolepou stavbu a jedeme. DIG.

Vyjeli jsme na silnici. Ten protivítr je fakt strašnej, skoro se nedá jet. Sjele jsme si docela pěkněj kopeček, pak zase vyjeli ten protějš a sjele dolů. Pak už jsme jeli po rovině. Kdyby nefoukal vítr, jelo by se líp. Trz.

Že by se jelo líp je dost slabý slovo. Řekni to pěkně celý, jelo by se podstatně líp. Ten vítr je dost otravněj. Mtn.

Dig s Martinem se střídali ve vedení jízdní formace. To je teda obdivuhodná byt proti tomu větru ušla jen jeden kilák a pak byt zkolabovala. Ale i přes ten hnusnej vítr jsme jeli docela rychle. V Biergeru jsme chvíli odpočívali a jedli čokoládu. Pak jsme pokračovali do Östenburgenu. Jeli jsme cestou, která byla o 10 km kratší, zato však do kopce. A tak jsme sjížděli a vyjížděli odporné kopce a to vše proti tomu hnusnému větru. V Östeburgu jsme odbočili na Mochsbach. Podle cedule je odtud vzdálen 25 km. Na kopcí za městem jsme si chvíli odpočinuli.

a pak jeli dál. Jelo se přišemě. Ten protivítr byl fakt děsnej. Skoro se proti němu nedalo jet. Kousek před Mochsbachem jsme zastavili na oběd. Začalo trochu poprchnávat. Objevíli jsme hrmadu dříví a použili ji jako opěrný bod. A tak jsme přes kola a složené metry přehodili plátnu. Ani nebyly potřeba kolíky. Stejně by

nešly zapicňat, protože všude je asfalt. Tak se válíme a papáme uvařený požer a tečujeme* sušenkami a jablky. Trz.

A najednou se všichni rozprchli všemi směry s hajzlpapírem v ruce. Co se to zase stalo!! Vypadá to na chybu z vody, kterou jsme tankovali z ne zrovna ověřeného zdroje. DIG.

Michal se po návratu z WC zeptal Martina: „Taky z podoby?“ V tu chvíli jsme všichni vybuchli v záchratu smíchů. Poté, co se všichni vyprázdnili, zabrali jsme a vydali se na cestu. Trz

Když už jsme byli všichni připraveni, se Dig zastavil a prohlásil: „Stop, vše je špatně.“ Všichni jsme se zasekli a čekali, co se bude dít. Dig popadl znovu hajzlpapír a zmizel v křovisku. Po návratu se rozhlédl a zeptal se: „Tak, ještě někdo?“ Zase jsme se váleli. Ale nikdo už do křoví nechtěl a tak jsme odjeli. Mtn.

Do Mosbachu jsme dosvištěli rychlostí větru. Stejně tak jsme ho profičeli. Dále jedeme podle trasy. Zase je to tu do kopců! Po jeho vyjetí odpočíváme na parkovišti. Přitom baštíme pár sušenek a nějaké to ovoce. A probírali jsme spoustu věcí. Přednášku vedl Michal. Pak jsme jeli na Aglasterhausen. Chceme doplnit vodu. Doufám, že je v tý díře hospoda.

Když jsme pak u jedné zastavili, tak nás z ní vyhodili. Hnusáci! Martin zatím zjistil, že mi drhne zadní kolo. S Michalem a Digem jej opravili. Díky, kluci.

Popojeli jsme asi o 200 metrů dál a našli jinou otevřenou hospodu. Zasedli jsme ke stolu a ob jednali si pivo. Je to moc hezká hospoda. Trz.

Po odpočinku a osvěžení pokračujeme. Opět v rytmu kopec nahoru, kopec dolů. Ten dolů je o něco delší, aby následující nahoru mohl být nekonečný. Setmělo se. Kilometry zvolna přibývají a blíží se ke stovce. Dneska máme na to jet ještě hodně přes, ale dělá mi starosti krajina kolem. Patrně vyjíždíme z pásma lesů. Nezbyvá než to utnout za vesnicí Mauer. Na druhý pokus jsme našli kousek obyvatelného lesa a zalezli do něj. DIG.

*..Tečka je doplnění hlavního chodu o nějaké mňamózní zakončení

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Mauer	56	2098	106,8	17,7	24 - 14

Ráno 9.7. pondělí

Probudil jsem se krátce před třičtvrtě na devět. Někde dál hlučí nějaké větší dopravní těleso. Zní to jako dálnice. Ale tak blízko být nemůžeme. No uvidíme. Další průzkum ukázal, že se tu nedá nic sežrat a že to tu vypadá jak po válce. Asi to má na svědomí vichřice, jejíž okraj nás zasáhl před dvěma dny.

Odjíždíme. Ne daleko. V nejbližším HKmarktu doplňujeme potraviny, svačíme mléko a jogurty, žereme housky a rohlíky a cpeme se mňamkami. Míříme na Waldorf. Nevěřili byste, jak pitomě je to tu značené. Při hledání výjezdu jsme ztratili 4 km. Dalších 5 padlo na projíždění naprosto pitomejch stezek vedoucích kamsi do haj..., protože silnice odtud vyvěrající jsou motorové. Po neskutečným voprzu a obrovské časové ztrátě jsme se naprosto neočekávaně objevili ve Waldorfu. Odtud jsme zase po stezkách dorazili na ostrůvek mezi dálnicemi a chceme do Speyeru.

A je to tu, nevíme kudy dál. Jsme v pásmu dálnic a motorovek, které vedou vesměs na Frankfurt. SMSkově jsme vznesli dotaz na Lenku, kudy dál. Nevěděla. Měla stejný rozpis jako my a navíc žádnou mapu. Dobře, pojedeme podle kompasu. Bez jakýchkoliv orientačních bodů jsme dorazili do města

Tady jsme se motali, až jsme se dostali na kraj města a zastavili u potravin. Nákupčí šli opatřit zmrzlinu a krabičku a já s Martinem jdeme na pěší průzkum. S výsledkem obojího jsem spokojen. Jsme opravdu na místě, kde jsem si myslel, že jsme, zmrzlina je docela dobrá a krabička se bez potíží vejde do bágů. Ještě než jsme odjeli, zastavil se u nás nějaký vágusootrapa a spustil monolog v němčině. Vyprávěl něco fantastického a vůbec nás nepustil k tomu, abychom mu řekli, že nemluvíme německy. Vypadalo to, že se nás na něco zeptal a pak si sám velmi obsáhle odpovídal. Zachytil jsem jenom něco o plaveckém bazénu a o pivu s limonádou. Pak se srdečně rozloučil a odešel. Musím přiznat, že byl horší než, Michale promiň, Michal. Jedeme. Držíme se stezek, jede se docela dobře. Těsně před Neustadtem projíždíme kolem bramborových polí. Jsou sklizena a válí se tu volně spousta hlíz. Neváhali jsme a provedli polní pych.*

* s místním vínem

Polně jsme napýchali asi 6 kg brambor. Je půl šesté. O kus dál jsme zastavili na oběd a hned vyzkoušeli, jestli jsou výtobytky zdejšího zemědělství k jídlu. Polovinu napýchaných brambor jsme zpracovali.

Moc nám chutnaly. Taky jsme dočetli první díl knihy „Mládí v hajzlu“. Tak jedem. Jsme v Neustadtu a snažíme se vymotat ven. Všechno by bylo o dost snazší, kdybychom věděli, kam jedeme. Došlo totiž k tomu, že na rozpisu trasy je spousta míst, která bohužel nejsou v naší mapě a na cedulích. Na mapě je zase hromada měst a vesnic, které pro změnu nejsou na rozpisu ani na cedulích. A na těch jsou jména míst, která nejsou na mapě ani v rozpisu. Máme tedy k dispozici tři média, z nichž se nedá vyčíst vůbec nic. Prostě paráda. Ale protože jsme skvělí, podařilo se. Našli jsme správný výjezd. Má to jen jednu vadu na kráse, jedeme do hor. Zatím se pohybujeme údolími mezi kopci a jede se dobře.

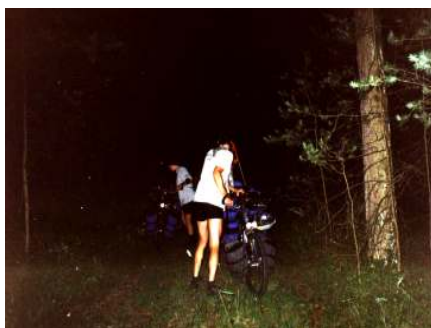
Zastavujeme na večerní svačinku. Nacpali jsme se spoustou mňamek a zalili to místním krabicovým vínem. Nutno podotknout - dobrým vínem. Na protějším kopci je k vidění hrad.

Tak tam rozhodně nepůjdeme. Je to tak do kopce, že tam neдрžej stromy.

A zase jedeme. Setmělo se a krajina kolem dává tušit potíže s noclehem. Všude a na všechny strany je to tu ostře nahoru. Už přemýšlíme o tom, jak budeme spát nastojato opření o strom nebo

skálu. Naštěstí se v nočním šeru objevila odbočka doprava. Po průzkumu jsme ji obsadili a prohlásili za nocležiště Hell's.

Tak dobrou. Zhasněte, a ty už toho taky nech...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Elmstein	48,5	2194	95,9	17,4	29 - 10

Ráno 10. 7. úterý

Probudil mě zvuk kroků. Ovšem velmi podivných. Vzhlédl jsem a uviděl procházet pětihlavé stádo srnčího. O centimetry míjelo zadní části našich přibližovadel. Musím přiznat, že mě to na pár okamžiků rozhodilo. Než jsem stačil hrábnout po foťáku, stádo volným krokem odešlo dolů po cestě. No, to byl budíček! Koukám po ostatních. Tvrdě spěj. Je 8:55. Jdu se trochu projít. Mají to tu dost hezký. Jdu asi kilometr nahoru po cestě. Je to tady jako v pohádce. Vracím se. Ostatní stále ještě spěj. „Tak myšky vstávat. Je pěkně, sluníčko už probleskuje mezi stromama, máme skoro půl desáté, chtělo by to myslet na odjezd.“ Jako odpověď se mi dostalo nesouhlasné zahučení ve smyslu, že když chci myslet na takové pitominy tak ať je z toho vynechám. Ale po chvíli jsem z nich dostal aspoň náznak života. Začínáme balit. A co víc, použili jsme potok k základnímu umytí a přemáchnutí nejhnusnějších věcí.

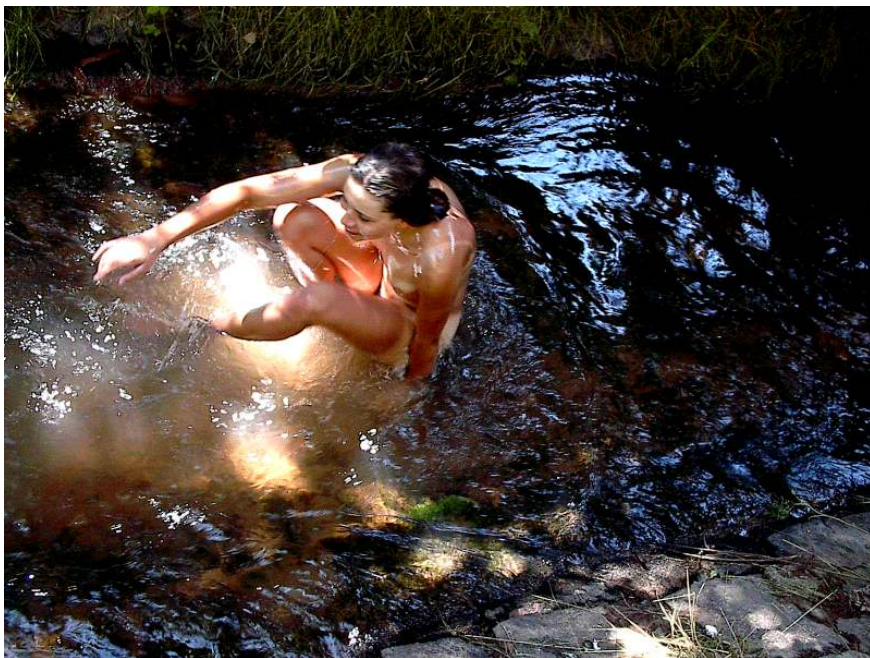

Po půl jedenácté odjíždíme.

Pokračujeme údolím. Začalo to být do kopce. Hrozně. Objevil jsem poměrně závažnou poruchu. Martinovo zadní kolo strašlivě hází. Já mám od včera taky prasklý drát. Obě zadní kola

drhnou. Nemůžeme pořádně jet. Takhle blbě jedeme asi 12 km. U krámu jsme začali s opravami. Přimotal se k nám německý elastik a vehementně se nám snažil pomoci. A to až do chvíle, než se pokusil opravit rozcentrovaný ráfek tím, že se začal hrabat v nastavení brzd. Poté, co uraženě odjel, se nám dílo podařilo. Nasvačili jsme se a zase jedeme. Jde to o poznání lépe. Po pár kilometrech jsem objevil potok s regulací. Je příšerné vedro.

Prudká odbočka doprava a bleskem k vodě. Ostatní moje rozhodnutí potěšilo. Vpadli jsme do koryta, jen to zasyčelo. Zejména proto, že voda byla neskutečným způsobem studená.

Po koupeli ležíme ve stínu, čteme si druhý díl knihy „Mládí v hajzlu“ a koukáme do nebe, kde po modrém blankytu bělavé páry hynou... Do prdele zase bude pršet!

Odjíždíme v půl páté. Už není takové vedro. Po pár kilometrech zastavujeme u Kauflandu za účelem doplnění nějakých drobností. Martin mě upozornil, že pokud pustíme holky s Michalem dovnitř, můžeme si rovnou vybalit spacáky a ráno se možná dočkáme jejich návratu. Ano, je to tu dost rozlehlé, ale já jim věřím. A opravdu. Za slabou třičtvrtěhodinku jsou zpátky.

KAUFLAND LANDSTUHL Tel. 06371-92600		2,17 E	
STICKLETTI.		0,79 E	
INSTANTDRINK		1,89 E	
BUTTER		1,79 E	
BONBON		2,39 E	
PULMOLL		0,69 E	
EISTEE PFIR.		2,29 E	
MENTOS		0,79 E	
INSTANTDRINK		0,79 E	
INSTANTDRINK		0,79 E	
INSTANTDRINK		1,99 E	
WICK ATEMR.		0,69 E	
EISTEE ZITR.		2,19 E	
RACHENGOLD		2,99 E	
RUSINENSTUT.		0,99 E	
MILKA-		0,99 E	
SCHOKOLADE		0,99 E	
MILKA.		0,99 E	
SCHOKOLADE.		0,99 E	
MILKA TRAUBE		0,99 E	
Obst/Gemüse		0,99 E	
Obst/Gemüse		4,15 E	
21-- S U M E ----	DM	32,33	
BAR	DM	100,00	
ZURÜCK DM		67,67	
Betrag in Euro: EUR		16,53	
MWST 16,0% AUS		0,00	
MWST 7,0% AUS		32,33	
WAGEN-NR :		2222	
10.07.01 18:37 0384 08 0282 112			
STÄNDIG RIESEN-AUSWAHL IN DER GETRANKE ABTEILUNG IN IHREM KAUF-LAND LANDSTUHL.			

Nakládáme dokoupené a začíná pršet. To přišly ke slovu ty bělavé páry, co po modrém blankytu... Parchanti! Kdyby tak chtěly vyhynout! Michal vyhlédl nejméně zaplněný přístřešek pro nákupní vozíky a navedl nás dovnitř. Trochu jsme jim to tady přeorganizovali a shledali toto místo dost vhodné pro náš další pobyt.

Přestalo pršet. Jenomže od západu se na nás rítí dalších několik stovek tun vody. Naštěstí po kapkách a jmenuje se to déšť. Hlavní příval nás minul a je větrem hnán kamsi doprava.

Jedeme. Po 16ti km zjišťujeme otřesnou skutečnost. Minuli jsme odbočku na další město. Šipka ukazuje zpět a je u ní údaj 12 km. Ale zase máme kliku, protože podle naší úžasné mapy se nemusíme vracet a ke stejnému cíli se dostaneme jinudy. Během studia navigačních materiálů přijeli blázniví motorkáři. Byli naloženi skoro jako my. Cvoci!

Město se nám podařilo opustit celkem hladce. Akorát jsem musel vyměnit brzdový špalek. Pak už nás cedule bezpečně vedou na St. Vedel, kde jsme krátce před půlnocí. Ale ouha, nejde nám to tady opustit. Mají tu spoustu odboček a ukazatelů, ale na žádném není další místo z rozpisu. Vyjeli jsme na kopec za město, postavili doupata na cestě k nějaké pastvině a začalo pršet. DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
St. Vendel	55	2295	100,8	17,4	28 - 14

Ráno 11.7. středa

Probudil mě rachot deště o plachtu. Je 8:50. DIG.

My jsme se probudili až v 9:15. A to samovolně. Je po dešti. Vstali jsme, odklopili plachtu a začali vařit čaj. K němu jsme si dali housky s máslem a marmeládou. Bylo to moc dobré. Po snídani jsme si zabáli a prostudovali mapu abychom věděli kam dál. Podle ní bychom měli dnes, když to dobře půjde, spát v Lucembursku. Takže vyrazíme.

Vracíme se do města. Tam jsme zastavili u krámu a nakoupili jogurty, mléko a nějaké to sladké pečivo. Vše jsme ihned spořádali.

Pak jsme pokračovali dál. Jede se nějak špatně. Zase fouká ten hnusný protivitr. Málem mě to sundalo ze silnice. A ke všemu je to hlavně do kopce. Ten vitr je tak strašnej, že šlapeme i z kopců, kde bychom normálně jeli sedesátkou. Ted odpočíváme a dáváme si ovoce a čokoládu. Trz.

Další zastávka. Teda fakt to nejede. Je 18.00 Obědváme. Během příprav se hlásíme do Prahy:

Radkovi:

Předej Markétě: Měla bys zvážít oblibu značky Ford KA. Tady ho houmlesáci používají pro přejezd od popelnice k popelnici.

Lence:

Měla jsi jet s námi. Fouká báječný protivítr. Jsme 40 km od Lucemburska. Po malých zmatcích navigace OK. My.

Popis byl více než přesný. Hned po výjezdu na silnici a popojetí do nejbližšího města jsou tu opravdu cedule na Lucembursko a píšou tu 38. Než jsme je však našli, museli jsme se poradit s panem strážným od nějaké továrny. Vypadal dost nevěřičně. Nejdříve se mu zdálo být neskutečné, že jsme z Prahy a pak velmi pochybovačně koukal po nákladu, který vlečeme v souvislosti s kopcem nahoru za městem. Mluvil o velké délce. Rozloučili jsme se s ním a jedeme. Měl pravdu, dědek jeden. Kopec je opravdu hrozný a dlouhý. Nahoře je opačným směrem značka klesání 11%. No síla! Ale už jsme nahoře. Vyčerpaní, žízňiví a přehřátí. Přestože je po osmé, mají tu horko a dusno.

Jedeme šerící se krajinou. Nic tu není. Rozuměj nic, co by stálo za zmínku. Sjeli jsme strašný padák a těsně před říčním mostem čteme „Mosel“. Jo tak jsme na hranicích. Šedesátkou jsme přeletěli most a vyšplhali do kopce. A jsme v Lucembursku. Do Luxembourgku je to 20 km. Chtělo by to někam zalézt a zítra tam s plnou parádou vjet.

DIG.

Hned za mostem byl semafor. Skvělý, všichni stihli projet, takže byli rozjetí do toho protějščího kopce. Na mě zbylo místo světla zeleného červené. A jak si tak ten kopec pomaličku vyjíždím, vidím kluky nahoře na kopci a Terku v půli kopce. Tiše jim závidím. Ale co to, najednou se mi kolo samo od sebe do kopce rozjíždí! Co je, co se to děje? To jenom po chodníku jde nějaká parta mladých lidí a jeden z nich odběhl na silnici a chvíli mě tlačil. Podařilo se mi alespoň částečně udržet rychlost a tak jsem byla za chvíli na kopci. Už není důvod jim závidět.

Mcl.

Jedeme po hlavní. Tady to na nocežní místo moc nevypadá. Odbočili jsme teda doprava na jakousi silnici, která vedla do kopce. Zastavili jsme u odbočky do lesa a kluci šli na průzkum. Po návratu nám oznámili, že jedeme dál. No, nedá se nic dělat. Pokračovali jsme po této silnici. Je tak ostře do kopce, že mám problémy jet i na nelehčí převody. Marcela dokonce z kola spadla, protože to už nemohla ušlápnout, zejména v místě, kde chyběl kus silnice a tak si ten kopec poctivě vyšla po svých. Stejně jako Michal. My ostatní jsme ho vyjeli. Já teda vůbec nevím, jak se mi to povedlo. Na vrcholku kopce jsme odbočili doleva na silnici, která vedla souběžně s tou hlavní a nebyla tak frekventovaná. Tam jsme odbočili na polní cestu a po chvíli našli nocež. Hurá.

Trz.

Zalezli jsme jim tu na cestu u kraje lesa. Před spaním jsme si udělali topinky. Již druhé tuto Expedici. Zlikvidovali jsme krabici vína a krátce po jedné zalehli. DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Assel	55	2379	84,4	16,2	28 - 11

Ráno 12.7. čtvrtek

Zaspali jsme. Je před desátou.

DIG.

Já tedy ne! Probudila jsem se a rozhlídla kolem. Svítilo sluníčko. Ostatní jsem nechala spát a šla se projít. Našla jsem posed, ale bylo z něj vidět pouze pole a kousek cesty. A tak jsem se vrátila. Po chvíli se probudili a vstávalo se. Mcl. **Žádný zaspání, konečně jsem se pořádně vyspal. No, to „pořádně“ jsem asi přehnal. Tak dobře, vyspal jsem se.**

Mtn.

A tak urychleně snídáme a balíme. Chceme si dnes ještě důkladně prohlédnout Luxemburg. Vyjeli jsme na silnici a hnali směrem k městu. Je to už jen 15 km. Ale bohužel dost do kopce. A tak jsme se vrátili na tu hlavní silnici. Moc jsme si nepomohli, je to tu taky do kopce. Ale jelo se docela dobře. Cesta rychle ubíhala, k vidění nebylo, kromě letadla Boening 747 zaparkovaného u silnice, nic zajímavého, a než jsme se nadáli, jsme ve městě. Je moc pěkné. I když trochu malé.

Jedeme si ho pořádně prohlédnout. Martin vybral plán města a tak se snad neztratíme. Zastavili jsme před Notre Dame a Marcela odběhla s fotoáskem do historické zástavby. My ostatní jsme si dali něco na zub a čekali na ni. Vrátila se asi za půl hodiny se spoustou fotek.

Trz

Když jsme chtěli opustit město, nemohli jsme najít výjezd naším směrem. Zastavili jsme za křižovátkou a pohlíželi se do mapy. Zastavil se u nás nějaký chlápek a že nám pomůže. Dig se mu pokoušel naznačit, že nerozumí slovům v jeho jazyce. Chlap nám naznačil ať počkáme a odběhl. Vrátil se nějakou paní, jejíž řeč se podobala řeči našeho kmene. Hovořila trochu slovensky, slovinšsky, rusky, zkrátka byla viditelně specialistkou na východní Evropu. Řekla, že nám bude tlumočit. Velce komplikovanou kompilaci všech jmenovaných jazyků nám přeložila, že pán řekl ať jeden z nás jde s ním, že nám poradí. Vyslali jsme Martina. Když už je ten navigátor. Vrátil se asi za půl hodiny s rukama plnými map a řávou plnou dojmů.

Trz

Byl jsem protažen kolem fronty do budovy jakési cestovní kanceláře, až do pátého patra, kde jsme vlezli do „office“ ve které byly všude po stěnách obrovské skříně. Po nějaké době, kdy náš, teď už známý muž, hledal a šátral ve skříních, vyndal mapy které pro nás nakopíroval a moje překladatelka mi vysvětlila kudy bychom měli jet, kudy ne a proč. Ještě mi to tam zakreslili a nabídli nám použití hotelu v Paříži, kterejch ten ošuntěle oblečený muž spoluvlastní cca 100. Jde o síť „Formula 1“, která je rozlezlá po celé Evropě, že to prý stojí 50 DM pro 3 osoby na noc. Také jsem dostal

plán Paříže a hurá pokračovat dál v tom naklepávání zadků. Směr Francie. Mtn.

Když jsme jakž takž vyjeli z města, zastavili jsme v lese na oběd. Bylo to tam moc hezké. Vůbec tam nefoukalo a auta nebyla skoro slyšet. Uvařili jsme si brambory, lanskýmit, mrkev a zalili to řečupem. Bylo to moc dobré. Jako tečku jsme si dali müsli a jogurtovou mléku a k tomu si čtvrti četli. Po odpočinku jsme se oblékli do šustáků a mikin, protože se citelně ochladilo, a pokračovali v jízdě.

Jelo se poměrně dobře, ale začalo pršet. No to je teda radost! Když jsme dorazili do Francie, déšť ještě zesílil. Je to první přejezd kdy prší takhle hodně a my v tom jedeme.

Trz.

V prvním Francouzském městě zajíždíme k benzínce pod střechem myčky, abychom se podrobněji podívali na mapu, kudy dál.

Jede se blbě. Musíme jet pomalu, protože rychlost nad 18 km/h způsobuje prudké ochlazování promoklých částí osob i materiálu. Což materiálu je to jedno, ale nerad bych zmrznul já. Kromě toho samozřejmě fouká protivítr. Tak! Moje trpělivost je u konce!!! „Zastavit, odbočka k lesu na třinácti minutách, ležení rozložit!“

Postavili jsme pětímístné doupe

a průzkumem okolí zjistili bezprostřední přítomnost hrachového pole. Polně jsme napýchali lusky. Spoustu. Dvě plné igelitky jen tak na zobání ke čtení. Po vydatné teplé večeři, zhotovené ze všelijakých pytlíků, respektive z obsahů pytlíků, si totiž zase čteme z knihy „Mládí v hajzlu“. Večer příjemně ubíhá, děj v knize se rychle a dramaticky odvíjí a mně se chce spát. Nejdříve jen trochu, ale později jsem vytuhnul.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Pienns	52	2443	63,4	15,2	24 - 10

Ráno 13.7. pátek

Probudili jsme se a neprší. V doupěti je sucho, ale terén silně připomíná nerovnost. Válíme se do 11.40. Balíme, hledáme suché věci na sebe, francouzské prachy a jedeme.

Jede se dost dobře. Po pár kilometrech zastavujeme na víkendový nákup. Po dalších kilometrech zastavujeme u benzínky pro vodu. A začalo, no, hádejte co? Správně, pršet. Nevadí jedeme dál. Nejbližší záchytný bod je Verdun.

Kromě toho, že prší víc, nebo ještě víc, se neděje nic zvláštního. Jede se průměrně blbě, všechno na nás je úplně promočené.

Po osmé zastavujeme na odpočívadle. Máme najeto 82 km a děšť neustává. „Tak dost. Tady je to místo na spaní.“ Podle místních info tabulí jsme přes 200 km od Paříže, kde máme být zítra. Je to do jisté míry zklamání. Je pravdou, že za ideálních podmínek by to bylo stihnutelné. Jenomže to bylo všechno bez rezerv. V momentě, kdy nás zastavil první děšť, bylo jasné, že je všechno jinak.

Jak tak ležíme, zaburácela někde nedaleko dělostřelecká salva. A další. A je slyšet prskání ohňostroje. Bohužel vidět není nic. Začali tedy bez nás. Pro ty, kdo nevědí co se to děje: 14. 7. před

mnoha lety dobyli Pařížané Bastilu, tehdejší pevnost a vězení a od té doby to každý rok slaví jako státní svátek. Více si přečtete v dějinách Francie. No a my jsme chtěli být u těch oslav. Zatracenej déšť!

DIG.

Mě to taky pěkně rozčiluje. Ty oslavy musí být opravdu pompézní. A myslím, že už nikdy nebudu mít příležitost, abych se na ně podívala. Škoda. Trz.

A tak ležíme, čteme si dějiny Francie a později „Mládí v hajzlu II.“ a ruší nás jen rachot kapek deště o plachtu. Po jedenácté tuhneme.

Je právě půl druhé. Probudili jsme se poplachem. Vytrhaly se kolíky naší vekostavby. Ta se celá naklonila a hrozí zřícením. S Martinem vyrážím do deště. Nejdříve za roh a potom opravit poškozené. Podařilo se. Oboje. Jenomže jsme z toho dostali hlad. Sežrali jsme proto šest koláčků a celou roládu. Tak, pěkné ráno a dobře se vyspěte.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Les Leslettes	48	2525	82	18,3	22 - 13

Ráno 14.7. sobota

Probudil nás známý zvuk deště krátce po desáté. Navzdory tomu, že byl včera pátek 13., nestalo se nic mimořádného. DIG.

To mě taky docela překvapilo. Čekala jsem, že se na nás bude snášet jedna polhroma za druhou. A zatím to byl jen ten pitomý déšť. Doufám, že ustane a my budeme moci vyjet. Teď se válíme a žereme hrášek, který jsme včera nasbírali, a přemýšlíme, co budeme snídat.

Trz.

V této pochmurné náladě jsme posnídali a odjíždíme. Hned za zatáčkou začíná pršet. No, tak to přesně potřebujeme! Kromě toho fouká protivítr. Jede se zatraceně blbě, strašně a odporně. Máme před sebou silnici, po které by se dalo jet 30 a více. Je krásně rovně pořád pryč. Akorát je trochu vertikálně zvlněná.

Jenomže vlivem silného protivětru jedeme 10 a méně. Do toho všeho Terka píchla. Poznalo se to podle toho, že přijela s Michalem na pausemísto o 30 minut později než my. DIG.

Óstatní nám nějak ujeli tak jsem je chtěla dohnat. Ale ať dělám, co dělám, nejde mi zvýšit rychlost. Při zběžné kontrole kola jsem si všimla, že jedu skoro po ráfku. No to je super. Zase to musím být já kdo první píchne. Ach jo! No nic. Zastavili jsme a Michal se pustil do výměny duše. Óstatní už jsou dávno v trapu. Aspoň že skoro přestalo pršet, když už stojíme. Michal našel vmém plášti střep, po kterém tam zůstala díra. Já zatím vyhrabala pumpičku a připravila ji k použití. Rychle jsme dofoukli a vydali se na cestu. Musíme dohnat óstatní. Ti nám zatím pěkně ujeli. Tak se ploužíme za nimi. Ano ploužíme. Fouká tak strašnej protivitr, že se nedá vůbec jet. Máme problémy udržet se na silnici. Pořád nás to shazuje do příkopu.

Óstatní na nás čekali o deset kilometrů dál. A stáli v závětrí. Když jsme k nim přijeli, vyličili jsme si své do jmy z jizdy. Prý jsou na tom obdobně. Když prý přijeli na místo pauzy, málem sebou švihli na zem. A než jsme přijeli, tak prý sežrali celbu Nutelu. My s Michalem jsme do sebe taky něco hodili a chvíli ještě odpočívali. Pak jsme se zase rozhodli, že popojedem. Michal nesměle pipnul, že za 48 hodin mu jede z Paříže autobus. Nejeví však ani náznak nervozity. Jedeme dál. Je to po rovině. Máme zařazeno 1 – 1 a za uputného úsilí však nejedeme víc než 10 km/h. To ten hnusnej protivitr. Navíc se proti nám obloha úplně černala.

O 4 minuty později, jen co jsme zajeli do jakési stodoly, se spustil děsný liják doprovázený silnými poryvy větru. Spíš to připomíná přívalovou vlnu. Ještěže jsme zalezli.

Kluci ve stodole prozkoumávají traktor a valník. Nechápu, co na něm vidějí. Je jenom o kousek větší než traktory, které jezdí u nás.

Obřídlíka proběhla úspěšně. Teď stojíme a cpeme se, abychom získali energii na další cestu.

Trz.

Vypadá to, že zrovna nefouká. Ale podle zkušeností víme, že vítr stojí opřenej o roh baráku, pokuřuje a čeká na nás, až vystrčíme čenich ze stodoly.

Po nějakém čase navrhla Terka, že půjde k majitelům nemovitosti dohodnout odvoz Michala do Paříže. Nezamlouvá se

*mi to. Ani trochu. Ale co se dá dělat? Když už jsem nedokázal
dovést výpravu včas do cíle, tak aspoň ať stihne Michal autobus,
kterým má jet domů. „Tak jděte. Ty a Michal.“ Nějakou dobu se
nedělo nic. Pak se objevil Michal, vyndal z bágla lístky na autobus
a zase s nimi odešel. Pak se zase nedělo nic. Když se vrátili, řekli
nám o průběhu akce toto:*

DIG.

Přišli jsme k baráku a chtěli zazvonit. V tom vyšel nějaký pán ze dveří a jedl čokoládu. Trochu překvapeně se na nás podíval. Zeptali jsme se, jestli umí anglicky. Řekl že ne. Tak jsme si povzdychli a zkusili to jinak. Rukama, nohama a pomocí mého elektronického slovníku. Pán pochopil, že jedeme do Paříže. A taky to, že tam jedeme na kole. Ale asi si myslel, že nevíme kudy, protože nám naznačil abychom počkali a došel pro mapu. Michal řekl, že skočí pro lístky. Já zatím vysvětlovala naše problémy. A taky se mi nějak podařilo mu vysvětlit, že chceme aby nás do té Paříže odvezl on nebo aspoň Michala. V jeho očích se objevilo zděšení. Řekl, že ne. Ani za peníze. Poradil nám, že to máme zkusit v tom velkém městě, co je ještě 20 km před námi. Tak jsme poděkovali a odešli.

Když jsme se vrátili do stodoly, nezbylo nám nic jiného než pokračovat v cestě. Jelo se o něco lépe než před tím. Do Chalons jsme došli celkem rychle. I když také ne bez potíží. Až do příjezdu do stodoly vál silný protivitr zpadesátí minut. To bylo dost hrozné. Pořád nás to sráželo do příkopu. Po odjezdu ze stodoly vál s neztenčenou silou z deseti minut. A to byl opicín neskrutečněj, protože nás zase srážel do protisměru. Do toho všeho měl Dig ještě nějaké problémy s dobíjecím agregátem.

Trz.

*Jo. Malinko se mi uvolnil a s obrovským rachotem dopadl do
zadního výpletu. Naštěstí se nic nepoškodilo.*

*Pokračujeme v cestě. Je zataženo, vlhko, jede se mizerně.
Přijíždíme do městečka L'ÉPINE. Pokud lze městem nazvat tři
baráky, větší kostel, hospodu a policejní stanici.*

DIG.

Velký kus před Chalons sur Marne v podvečer jsme se zastavili v malém malebném městečku jménem L'Épine, kde uprostřed stojí velký kostel. Je nádherný zvenčí (to můžete zjistit na obrázku). Ale uvnitř je ještě hezčí. Má v sobě určitou atmosféru, která na Vás při vstupu dýchne a najednou pocítíte - mír, lásku, štěstí, radost, pokoj. Každému kdo bude mít cestu kolem, návštěvu vřele doporučuji. Ten pocit jen tak nevymizí, nevytratí se.

Mcl.

*Z prospektů se dozvídáme, že jde o depozitář Notre Dame v
Paříži.*

*Po prohlídce jedeme dál. Máme toho před sebou ještě dost.
DIG.*

V Châlons sur Marne jsme našli silnici s odbočkama na Paříž. Asi 8 km za poslední křižovátkou jsme zjistili, že jedeme po špatné silnici. Nevadí. V nejbližším městě odbočíme na tu správnou hlavní – silnici N5. Na polní cestě jsme si uvařili obědovečeň. Martinovi se udělalo nějak špatně. Vůbec nemohl dýchat a pořád kašlal a smrkal. Tak se ho Dig zeptal, jestli dojede na tu hlavní. Když Martin řekl, že snad jo, nasedli jsme na kola a pokračovali dál.

Je to se moc pěkně. Udržovali jsme krásnou jízdní formaci. Na tu hlavní jsme došli rychle. Hned jsme začali hledat nocleh. Ke skupině stromů na deseti minutách se nedalo dostat a tak jsme postavili doupata u jakéhosi pole. Já uvařila čaj a připravila Martinovi šumivku, aby se mu udělalo líp. Doufám, že to pomůže. Tak teda dobrou nocínku

Trzínka.

Úžasná noc. Ono se totiž moc pěkně spí, když se v leže nemůžete nadechnout a ještě je pod vámi terén, jako byste leželi napříč vlnitým plechem. Ono po dylce taky nic moc, ale tenhle je napříč. Fakt skvělá noc. Naštěstí se mi kolem druhý udělalo lípějc a tak jsem usnul.

Mtn.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Villeseneux	40	2604	78	18,3	33 - 6

Ráno 15.7. neděle

Po probuzení, které se realizovalo po desáté, jsem zběžnou kontrolou zjistil, že dneska nikam nepojedeme. Martin je na tom dost bídně. Už od pohledu vypadá jako tři dny po kremaci. Potíž je s Michalem. Musí jet dál, aby stihl autobus do Prahy. Sbalil se, rozloučil a odjel.

My jsme předělali doupě na ležení a válení a odpočívali. DIG.

A teď Michal:

Neděle 15.07.2001

Než jsem se ale s ostatními rozloučil, přinesl mi Dig od Martina nějaké mapy. Teda mapy, to by byl silnej výraz. Byla to xeroxován kompilace map, které jsme dostali od toho týpka v Luxembourg. Měla však, co se

podrobností týká, k přesnosti dost daleko, ale čísla silnic, po kterých jsem měl jet, tam byla. Jo, a ještě jeden kus mapy mi Dig donesl: Byl to plánec hotelů v centru Paříže. Měl bohužel spoustu nevýhod. Ta největší, že byl i s těma budovama a domečkama kreslenýma do výšky, takže se na něm občas nějaká ta silnice schovala za baráček. Hlavně, že tam jsou názvy ulic a bulvárů.

Tak jsem poděkoval a vyrazil na cestu. Po zhruba dvou kilometrech mi začalo být dost horko. Dnes to totiž po dlouhé době vypadá na hezké počasí. Tak jsem sundal tričko normální a vzal jsem si tričko sice taky normální, ale s dírkama v látce, takže lépe při jízdě profukuje. Také mě napadlo, že když je tak hezky a slunečno, mohl bych taky konečně vyndat tu solární dobíječku a ve spojení s cigaretovým autonabíječem nacpat trochu elektřiny do mobilu, abych mohl psát nějaké ty zprávičky, protože hladina energie v baterii telefonu značně poklesla.

Pokračuju dál malinko větší rychlostí, protože dneska večer chci být co nejbližší k Paříži. Ale dost často si dávám krátké pauzy na napojení těla tekutinami.

Po zhruba 25ti kilometrech se najednou uprostřed silnice objevila svodidla a jízdní pruh v mém směru se rozdělil na dva. Také za nějakou dobu míjím značku umožňující jízdu až 100km/h! Asi něco není v pořádku, říkal jsem si, ale při lovení v paměti jsem si nevzpomněl, že bych viděl nějakou ceduli se zákazem vjezdu cyklistů, nebo s označením motorová silnice, nebo snad dálnice. Pln pochybností jsem pokračoval dál a doufal, že nebude někde čekat nějaký nabubřelý policista plný snahy mi žabožroutštinou vysvětlit, že to, co dělám, není správně. Navíc z této silnice není kam odbočit a hlavně žádná další silnice souběžně s touto podle mapy nevede. Vozovka se místy zase vracela opět k normálnímu vzhledu. Potkal jsem protijedoucí rodinku na kolech. Tatínek za sebou táhl takový přívěs a v něm si hověl nejmladší člen rodiny. Tak snad je v pořádku, že tudy jedu.

Cestou jednou krátce sprchlo, ale jelikož kapky šly hodně zešíkma, stačilo se schovat jenom vedle nějaké zavřené restaurace. Za 15 minut je po všem a tak pokračuju dál.

Je zase hezky slunečno a takové malé bílé mráčky se ve velké výšce předhánějí.

* Sestava: solární panel, kus kabelu, spodek autozapalovače, konektor, který do něj pasuje, kus kabelu, napěťový úpravník, kus kabelu, konektor, mobilní telefon. A tohle vyrobili profesionálové!

Za městem Esternay jsem odbočil na silnici N34 a tím jsem vypadnul z provozu, který, s blížící se Paříží, houstl. Což o to, silnice je to hezká a vede stále rovně a to asi 30km. Postrádá jakékoliv zatáčky, akorát je nahoru a zase dolů, jenomže to vypadá, jako kdyby jí dělali z hrubošutrového šterku, protože i z kopce dolů a s větrem v zádech se musí šlapat! No prostě asi nepočítali s tím, že tudy někdy budou jezdit taky cyklisti.

Malinko se ochladilo a já začal přemýšlet, co dobrého si dám k večeři. Při míjení cedule města Coulommiers jsem si všiml navigační tabule na rychlou restauraci McDonalds. Pokud nebude nějak moc daleko od silnice, po které jedu, tak to bude takový hezký průzkum toho, jak se liší McDonalds u nás od toho tady. Do města se sjíždí z kopce a podnik s jeho reklamama je vidět už z dálky. Když jsem už už sundával helmu a rukavice, tak kolem procházela snědá dívka z obsluhy. Chvíli na mě civěla a pak ze sebe vypravila něco francouzského, na což jsem jí Anglicky odpověděl, že Francouzsky neumím. Tak se pokusila o trochu té Angličtiny a zeptala se, jestli jdu dovnitř. Odpověděl jsem že ano a ona že tady na tomto místě svůj „velos“ nechat nemůžu. Začala ukazovat, abych šel i s kolem za ní. To nezní špatně. Ale když jsme obešli roh budovy, ukázala mi na takovej plácek zhruba 20 metrů od nás, u kterého byla cedule jako kráva, zastupující cosi jako označení parkoviště jen a pouze pro kola. Hm, tak zase nic. A vypadala docela dobře.

K jídlu jsem si dal jako obvykle jeden BicMack jeden CheeseBurger a jednu malou CocaColu. Obsluha u kasy to jídlo sice pochopila, ale nechápala, co je to „small CocaCola“. Pořád mlela něco s CocaColou Light a tak podobně. Po pár nesrozumitelných větech jsem nakonec dostal to, co jsem si přál a zaplatil 37,50 Frf. Obsadil jsem stoleček u okna s výhledem na kolo a pozoroval, jaký budí rozruch. Po jídle jsem si jako kovboj nasadil klobouk a s „pískáním gum“ jsem zrychleně opustil parkoviště. To víte, musel jsem se nějak těm čumilům předvést.

Z města to vedlo do kopce. Jak jinak, že? Za několik kilometrů začala proplétacka mezi dálnicemi, ale dalo se to zvládnout a to i s navigačním materiálem, který mám k dispozici.

Stmívá se. Po zhruba 15ti kilometrech začínám přemýšlet o místě noclehu, protože hustota obydlí je zde již dosti velká na nerušený spánek a mimo to je už docela hustá tma. Vedle silnice se objevil nějaký informační panel a na něm hrubý plán zdejší oblasti. Tak podle něj jsem právě cca 100 metrů vedle Disneyland Paris (desítky hotelů, stovky atrakcí, vlastní nádraží, atd.). A jelikož dál po silnici jsou už jenom města a větší vesnice namačkané těsně na sebe, volím místo noclehu právě zde, zhruba 40 metrů šikmo za informačním panelem. Je tu vysoká tráva. Při bližším ohledání místa, ale zjišťuji že to není tráva, jsou to bodláky. Co se dá dělat, musím to vydržet.

Snažím se postavit kolo na stojánek, ale hlína je moc měkká a tlapka se do ní boří hodně hluboko, a tak používám jednu křížovou šňůru jako stabilizátor polohy mého dopravního prostředku. Udupávám vysoké bodláky a rozkládám ležák. Dnes nic stavět nebudu. Nechce se mi a počasí nenaznačuje příchod vody z hůry. Hned zalézám, píšu krátké SMS zprávy ostatním a nastavuji budík na mobilu na brzkou ranní hodinu (08:00). V nastalém tichu zjišťuji, kromě jiného, že cca 150 metrů ode mě je stožár vysokého napětí 110kV. Ale je nějaký nížkejší a dráty z něho nikam dál nepokračují. Ha, vedou do země. Tak to je asi napájení celého parku.

Skoro usínám, když něco zase začíná hučet. Najednou vedle sloupu v nějakém koridoru skoro doslova proletěl půlnoční rychlovlak jedoucí na nádraží do parku. Uf, tak dobrou noc. Msh.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
?	45	2714	110	18,4	25 - 13

Pondělí 16.07.2001

Zvoní telefon. Sakra, kdo otravuje takhle po ránu! Aha, nezvoní ale budí. A budí mě také provoz na silnici, po které jsem přijel. Vypadá to

neskutečně. Kam se to vlastně všichni ženou? Nejspíš za penězma. Ono je totiž pondělí a většina asi jede do práce. Ach jo. Rychle balím úplně mokrej ležák s celtou. Sice vůbec nepršelo, ale jenom padla trochu větší rosa. Tlačím kolo před informační ceduli a dávám si pár pečiv s Nutelou a zapíjím to šťávou. Nebo to byl Tang? Možná jo.

Koukám na mapku, co jsem dostal a vidím, že z ní už bohužel nic nevyčtu. Všechny silnice se tady sbíhají do jednoho fleku, který se jmenuje Paříž. Studuji tedy informační tabuli a ofocuji si do paměti kudy a jak dál. Musím si pospíšet, protože mi za pár hodin z Paříže odjíždí autobus, který by mě měl dovést až do Prahy. Provoz je tak hustý, že mám problémy se do něj i zařadit.

Po 15ti minutách se to povedlo. Jede se docela dobře a počasi vypadá taky slušně. Jedu téměř naslepo. Né že bych neviděl, ale nevím kudy jedu. Na začátku i na konci každého města i vesnice se koukám na informační tabule s mapami místní oblasti a snažím se zjistit, jakou cestou dál. Ještě že tu jsou. Je to horror. Podle mapy, vedle které jsem spal, bylo patrné, že do Paříže vede jenom jedna normální silnice, která není motorová nebo se nemění v dálnici. Jedu tedy vesměs jenom po ní.

Ale co to? Najednou je tu cedule a na ní označení dálnice. Tak tedy ne. Jedu tedy více k centru onoho městečka a vydávám se malinko jižnějším směrem. Všiml jsem si, že stále kopíruji dálnici A4-E50, kterou jsem našel na mojí mapce Paříže. Jedu tedy správně. Začínám se proplétat prvními domky a budovami Paříže. Stále ještě nejsem na mapě. Jedu jen podle instinktu, protože ani známá Eifelova věž odtud není vidět, a to i přestože přijíždím z kopce. Náhle jsem zjistil, že se blížím k místu, kde bych mohl vjet na mapu. Ano, jsem u Zoo. Tady na mapě je její kousíček. Tak hurá do velkoměsta.

Není to nic moc. Všude hustý provoz, auta, křižovatky, autobusy, semaforey, ale mají tu i spoustu značení jen pro cyklisty. Stezky, podjezdy, semaforey, přejezdy apod. Skoro na každém druhém rohu konzultuji pozici s mapou. Jedu docela dobře. Nicméně začínají první problémy. Malinko se mi začaly povoloval kliky. Ach jo. Nemám žádné nářadí, tak jenom sundávám kryt a dotahuju obě strany ručně, co to jde. Pokračuju opatrně dál a každých 300 metrů opakuji tutéž operaci. Podle plánu už to nemám daleko, a tak doufám, že to vydržím.

Po malém zabloudění, asi o 200 metrů, jsem našel zastávku i s autobusem, ale bez řidičů. Máme odjíždět až za dvě a půl hodiny a oni asi ještě spí někde na hotelu po ranním příjezdu. Myslel jsem, že bych si totiž naložil kolo už teď a prošel se malinko po městě a možná se dostal i k Eiffelovce, která se nedaleko tyčí k nebesům. A také jsem si myslel, že bych se někde mohl malinko ustrojit na cestu autobusem. Ale jelikož tu ještě nikdo není, musím vláčet kolo všude s sebou, takže jsem se moc daleko nedostal. Obešel jsem několik náměstí za účelem koupě nějakých

suvenýrů, ale neúspěšně. Všude samé restaurace a kavárny, a pořádná sámooška tu taky není. Nachodil jsem s kolem mezi davy asi 3km a začal jsem se vracet. Jediné suvenýry, jako jsou u nás prodejny s tabákem a novinami, jsem našel až skoro u stanice našeho autobusu.

Už z dálky jsem viděl u zastávky dav lidí. Procpal jsem se na chodník u autobusu a šel za řidiči. Oznámil jsem jim: „Dnes tu mám s vámi jedno kolo.“ A oni na to: „My víme, my víme“. Lehce se pousmáli a začalo nakládání. Všichni cestující si dali kufry do největšího zavazadlového prostoru, který zaplnili sotva na 60% a na mě zbyl celý menší zavazadlový prostor. Musel jsem ale sundat přední kolo. Vešlo se to tam bezvadně. Kdyby jela i Lenka, vešla by se tam taky, teda ty její bágly a kolo (a ona k tomu). Řidiči se sem tam vyptávali na to co a jak a kdy, kolik a za kolik apod. Po zaregistrování pasažérů se nastartovalo a rozjelo směrem k domovu. Pasažérů nebylo až zas tolik, protože skoro 40% davy se rozloučilo a oddělilo. Bylo to super, neboť každý měl pro sebe celé dvousedadlo.

Cestou jsem začal rozesílat informační SMS o mém stavu a pozici. Po nějaké době jsme zastavili na 40 minut na večeři u nějaké restaurace u dálnice. Jelikož jsem nestačil utratit většinu financí, tak jsem si dopřával: Někakej steak s hranolkama a tomatovým sosem za 40Frř, točenou CocaColu 0,4 l za 15,10 Frř, jednu CocaColu v láhvi 0,5 l, pak někakej ovocnej košíček (dezert) za 17,05 Frř, a jelikož ještě bylo horko, tak zmrzlinku Magnum za 14,45 Frř, nějaký žvejkačky za 7,20 Frř, jedny Mentos pro nápad v autobuse za 7,20 Frř, a jedny dvoubarevný TicTac (zelená/oranžová) za 7,20. Total 125,25 Ftř. Trochu drahé, že? Ale co s těmi penězi, když se stejně někde musely utratit. Příští rok tady budou na nic, protože tu bude platit jenom Euro a do ledna, kdy tato změna nastane, se sem rozhodně nedostanu.

Cesta probíhala docela dobře, akorát počasí se malinko zhoršilo. Varoval jsem ostatní pomocí SMS, že se to na ně hrne. Na sedadle přes uličku se se mnou dala do řeči starší paní. Debatovali jsme o všem možném. Je to Češka, která kdysi emigrovala do Francie, kde dodnes žije. Prý občas navštěvuje Prahu a své známé po celé Evropě. Kolem půlnoci se s náma daly do řeči i nějaké dívky. Dvě Češky a jedna Slovenka. Všechny kolem 20ti let věku. Jedna tam byla studovat a ty dvě hlídat děti v domácnosti.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Paris- Praha	41	2761	46	15	13

Úterý 17.07.2001

Docela jsme pokecali, ale mně se už chtělo strašně spát. Někde v Německu jsme ještě zastavili na pauzu. Došel jsem si za roh a pak jsem v obchodě u benzínky koukal po něčem k jídlu. Sice nerad, ale dal jsem si tam nějakou bagetu a malou CocaColu 0,33 l v láhvi, celkem za skoro 8 DM. Vyřídíšu!

Cestou se docela dost rozpršelo a neustalo to, ani když jsme přijeli do Prahy. Bylo pod mrakem a dost vlhko, až mrholno. Rozloučil jsem se s přísedícími a příležitostmi, vyložil jsem kolo a začal jej skládat. Po malé opravě ohnuté hrazdy u přední brzdy, ručním dotažení klik a uchycení bágů jsem se vydal na poslední kilometry této Expedice. Jel jsem z Florence přes Václavák a Karlák, kolem botanické zahrady, přes Albertov domů.

Nějak jsem kolo i s bágama vyvlácel nahoru po schodech do pátého patra (110 schodů), provedl sebeočistu a vydal se do kina kvůli relaxaci. Od 14:00 dávali film „Mumie se vrací“. Tak to bylo takové hezké zakončení té mé dovolené na kole a zítra šup do práce a makat, až se mi bude z modemu kouřit.

Msh.

Vraťme se zpět na datum 15.7. 2001. Ležíme 140 km od Paříže, Martinovi je zle, díky čemuž dneska nemůžeme pokračovat v jízdě.

Martin se pomalu dostává do formy. Zatím si čteme o Paříži. O její historii a památkách. K tomu se cpeme čokoládou a bombonami. Kluci zatím přemýšlí, co by opravili, předělali a změnili na našich kolech. Dig si chce zapořít kontrolku dobíjení, vyměnit baterky v nabíječce a opravit Marcelu zadní výstrahu, Martin si potřebuje vyměnit prasklý drát. To jsem zvědavá, co budou dělat jako první. Asi budou ještě odpočívat. Nikomu se nechce dělat nic jiného než se válet. Trz

Zatáhlo se a vypadá to na déšť. Přestavěli jsme ležení na doupě čtvercové formace a zase odpočíváme. Martin začíná žertovat. Tedy mu otrnulo. Slunce definitivně zalezlo za mrak a začíná kapat. Nevadí. Natáhli jsme plachty a dále nerušeně odpočíváme za poslechu čtení již třetího dílu knihy „Mládí v hajzlu“. Nadešel večer. Přendali jsme se do nočního a zalezli do spacáků. To byl ale krásný a povedený den. Jenom škoda, že jej musíme odečíst z návštěvy Paříže.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Villeseneux	0	2604	0	0	27 - 7

Ráno 16.7. pondělí.

Dig je jako obvykle zase ranní ptáče. Zatímco my ještě spinkáme, už mi opravil řáký drátky na zadní výstraze. Svítí slunce a je krásně.

MCL.

Akorát, že to ranní ptáče vstalo deset minut před devátou. To jen tak pro doplnění.

Po ranních činnostech

odjíždíme. Nejbližších 20 km se pohybujeme po silnici N5. Přejezd dneska vede Marcela a jde jí to velmi dobře. Krátce před polednem jsme zastavili u benzínky a doplnili vodu. Od teď se silnice jmenuje N4. DIG.

Myslela jsem si, že třeba pochopím, jak mohou kluci, a někdy i Terka, jet celý den jako první. Nepochopím, měla jsem toho po tomto nedlouhém úseku plný kecky. Vzadu se jede přeci jenom lépe. Patří jim můj obdiv. Mcl.

Celou dobu se snažíme najít obchod, kde bychom doplnili zásoby po víkendu. Ale protože tady nikdo nebydlí (silnice vede mezi poli), není tu ani kde nakoupit. Až jsme dojeli do městečka Sézanne. Pomalu jsme jej projeli. Mají tu dva obchodáky. Jenomže je jedna hodina a tady mají do čtyř pauzu. Potom mají otevřeno do sedmi. Úžasné! Vrátili jsme se na silnici N4. Obědváme po 52 km denní kilometráže ze záložních zásob na odbočce k nějaké zapadlé díře.

Od poledního se pohybujeme po silnici N4 a až do večera to nebude jiné. Je dost frekventovaná. Patrně jde o hlavní zásobovací tepnu pro Paříž a okolí. Při tom ohromném množství kamionů

začínám chápat, jaký průser je, když tady začnou stávkovat řidiči, nebo když technikou zablokují velká města.

Terka neustále zmírá touhou klofnout nějakého řidiče. Ne kvůli sexuálním radovánkám (stejně to má teďka bez), ale proto, že by se ráda do Paříže svezla. Bez úspěchu. Ne, že by nebyla hezká a přitažlivá, má jenom tu smůlu, že všichni oslovení jedou na druhou stranu.

Navštívili jsme hospodu. Právě včas. Za prvé nám všeobecně poklesla hladina „pivínek“ v krvi a přiblížila se nule, což nelze trpět, a za druhé tu mají nádherné hajzlíky. Což zvlášť radostně kvituju já, neb se cosi přihodilo v mých útrokách. Má to za následek to, že mě sprostě a rychle opustil můj oběd!

Po odpočinku zase jedeme. Docela se mi už nelíbí ta spousta kamionů, která nás předjíždí. Někteří řidiči jsou takoví frajeři, že nás míjejí jen o pár centimetrů, přičemž to mastí až devadesátkou. Móóóoc prima!

Pořád ještě nemáme nakoupeno. Ani trochu se mi to nezamlouvá. Zase jsme dospěli do nějaké díry. Podle cedulí by tu někde měl být „intermarche“. Nenašli jsme ho. Kromě toho je krátce před sedmou, takže ani nemá smysl hledat dál. Naštěstí je tu hned u silnice pekařství, takže dokupujeme pohotovostní zásoby a zase na cestu.

Máme za sebou 105 km. Jsme tedy v oblasti, kde v noci na dnešek spal Michal. Zase jsou tu billboardy oznamující nedalekou přítomnost „intermarche“. A kromě toho zařízení „Formula 1“. To je ta síť, jejíž majitel nám v Luxembourku poradil kudy do Paříže. Bohužel se nám opět nedaří obchod najít. Bude sice zavřenej, ale chceme spát někde tady a ráno pak nakoupit. Motáme se vesnicí jak Maďar v kukuřici, až Terka zahlédla živou bytost ženského pohlaví a vznesla dotaz na obchod. Ženská chvíli něco mlela a pak se rozhodla, že nás ke krámu dovede autem.

Nevím přesně jakou měla představu o přejezdové rychlosti jízdních kol, ale na mě to dělalo dojem, že vede motorky vyšších kubatur. Když viděla, že jí nestačíme, začala hrát další hru. Po nestejně dlouhých úsecích vždy zajela ke kraji a zastavila. Když už jsme byli na dosah a začali rovněž s parkovacím manévrem, šlápla na plyn a byla v trapu. Takto nás dovedla až na parkoviště u „intermarche“.

Rozloučila se a odjela. Dost se nám ulevilo. Výborně. Teď najdeme místo na spaní a zalezeme.

Po projetí skoro všech polních a lesních cest v okolí jsme konečně našli místo, kde složíme naše kosti. Je sem sice vidět ze všech stran, ale nikoho to tu nezajímá.

Povečeřeli jsme, počteli další část knihy „Mládí v hajzlu“ a zalezli. Dobrou. DIG.

SMS Michalovi:

Tak jak se ti slape? My.

SMS od Michala:

Me se v leze v autobuse slape super. Uz jsem rozdal nekolik www adres na stranky Hell's nekolika Francouzskam, který se pohorsovaly mym zevnejskem a moc se vyptavaly. Prej se pres Francii prehnala niciva smrst. V nejaké oblasti jizneji to znicilo pul vesnice a jestli jsem daval pozor, tak asi v Nemecku to zabilo pri oslavach asi sest lidi. Tady sprchlo (257km od Paris) Pousteji tu video a Michala Davida :-)) Ve zdravi si to uzijte.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Fontenay Tresigny	49	2719	115,5	20,4	29 - 9

Ráno 17.7. úterý

SMS od Michala:

V Praze leje a je zima. Uz od hranic mrholilo. Mejte pekne pocasi Michal.

*Tak Michal už je doma. Nás dneska čeká konečně cíl Expedice **PAŘÍŽ**.*

Vrátili jsme se ke krámu, nakoupili, pojedli, provedli několik nezbytných oprav a jedeme.

Sem patří účtenky z „intermarche“ Fontenay Tresigny. Bohužel produkty Microsoft nejsou schopny zkoordinovat svoji činnost a obrázek vytisknout. Netušil jsem, že je tak složité vložit, ukázat a vytisknout pár řádků textu a čísel.

Sláva ti Bille!!!

Jede se blbě. Ta silnice, po které se již druhý den pohybujeme, je opravdu hodně frekventovaná. Kromě toho začíná pršet. Přiblížili jsme se a pokračujeme. Za nějakou dobu jsme v Champigny sur Marne. Prší už docela hodně a protivítr je studený.

„Najít střechu a zastavit!“ Stalo se. Tísníme se pod stříškou plánu města.

Objevíli jsme průser! Martinovi praskl ráfek zadního kola. Podélně na brzdné ploše v délce cca 3 cm. Tak to jsme vyloženě potřebovali! Asi po hodině se intenzita deště snížila a tak pomalu pokračujeme. Hned za křižovatkou je cykloobchod. Mluví tu výhradně francouzsky a velice těžko chápou, o co jde. Výsledně nemají co chceme. Kousek dál naproti je další. Jsou tu podstatně vstřícnější, ale taky nic. Dobře pokusíme se najít něco v Paříži. Jsme od ní už jen kousek. A opravdu. Netrvalo dlouho, rozpršelo se na plný pecky a pohltil nás městský provoz. Vůbec nevíme, kde jsme, ani kam jedeme. Ale je nám to dost jedno. Prostě jedeme. Dig.

Najednou se objevily šipky na Bastili. Výborně. První záchytný bod. Jak Michal tvrdil, že je tu obrovský předměstí a 20 km je vidět Eiffelovka, tak to je naprostý blábol. Není vidět vůbec. Ocitli jsme se na kruhovém objezdu na Place de la Bastille. Kruháček je uděsně. Níže žádné vodorovné značení, auta jezdějí naprosto zmateně a natlačila nás do jedné z bočních ulic. Bastili jsme neviděli. Škoda, ale jedeme dál. Narazili jsme na další cykloobchod na Boulevard de Sébastopol.

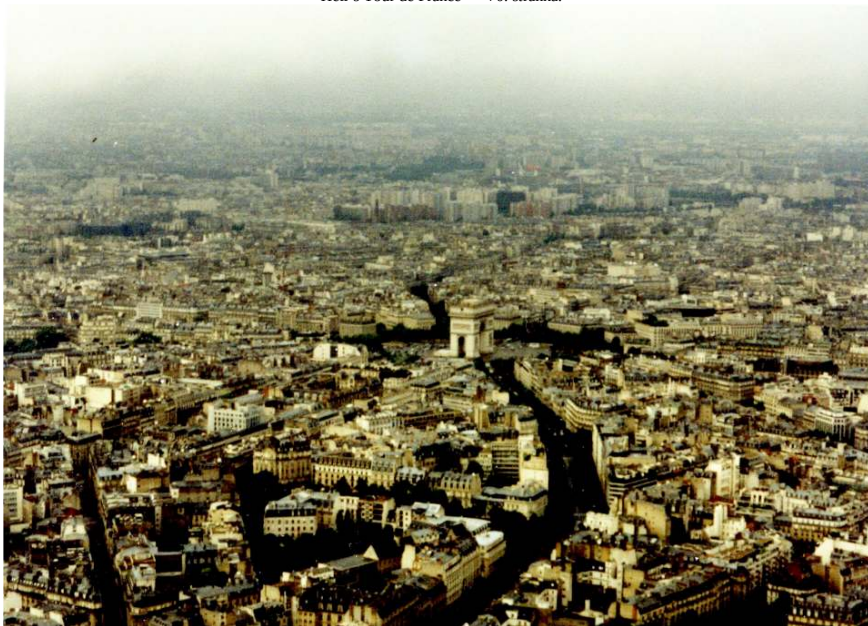
Trz

Po přednesení žádosti se jednak byli ochotni bavit v angličtině a jednak nám chtěli vyjít vstříc. Nesledoval jsem to a tak mi uniklo, proč to Martin stopnul. Prý to bylo špatně. No nevím... Udělali jsme malou kličku a smyčku a ocitli se před skleněným objektem Forum des Halles. Tereza tvrdí, že je to ta věc, co je o ní zmínka ve světových divech. Ale já si na ten obrázek pamatuju a nezdá se mi, že by to bylo ono. Objeli jsme to a našli se na Place Eustache. Porovnali jsme tento poznatek s plánem Paříže a určili další postup. Cíl: Tour Eiffel (Eiffelova věž). Prší čím dál stejně. Cestou jsme viděli obrovský historický objekt Institut de France. Opravdu velkolepé.

Za pár kilometrů jsme tady. Tak kvůli tomuhle tolik lidí neskutečně blbne, aby se sem mohli podívat. No dobrá. Když už jsme takhle zmagořili i my, taky si to prohlédneme.

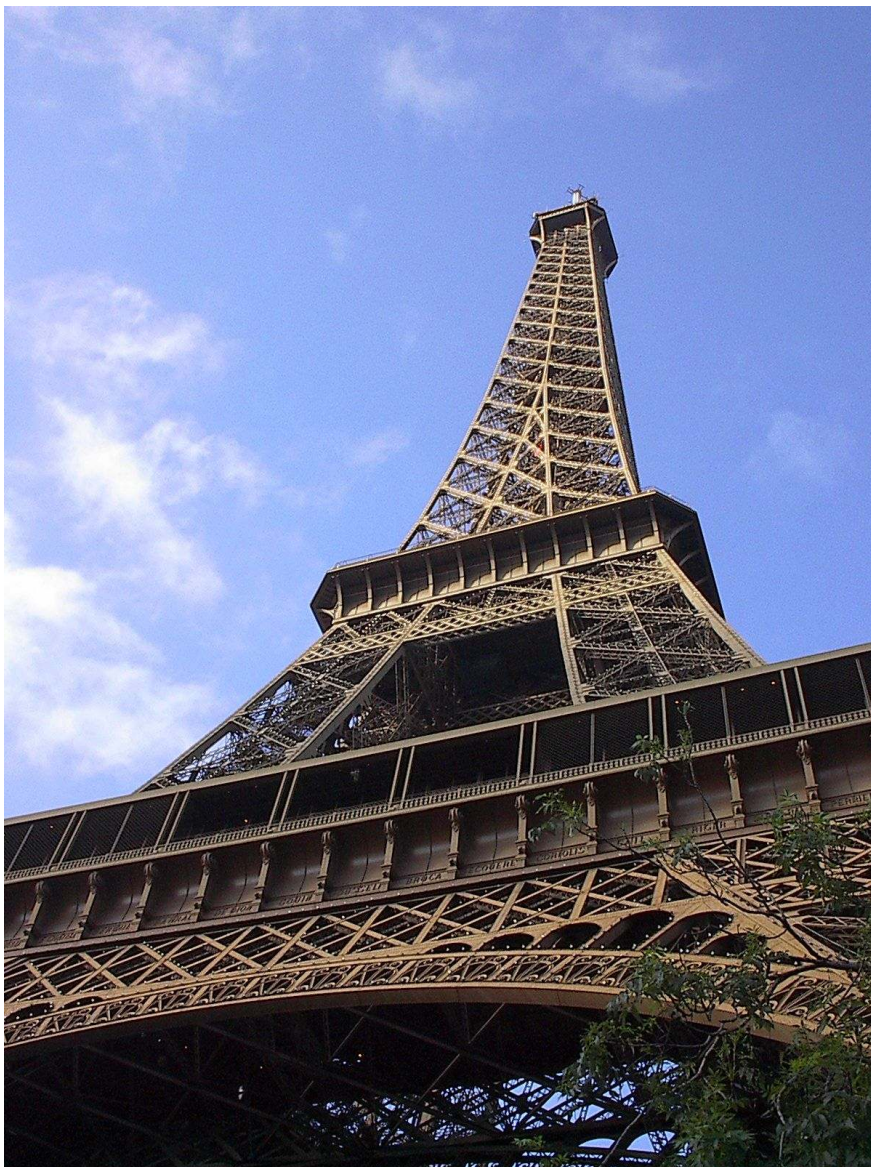

Pan Eiffel s panem Nobelem v družném rozhovoru

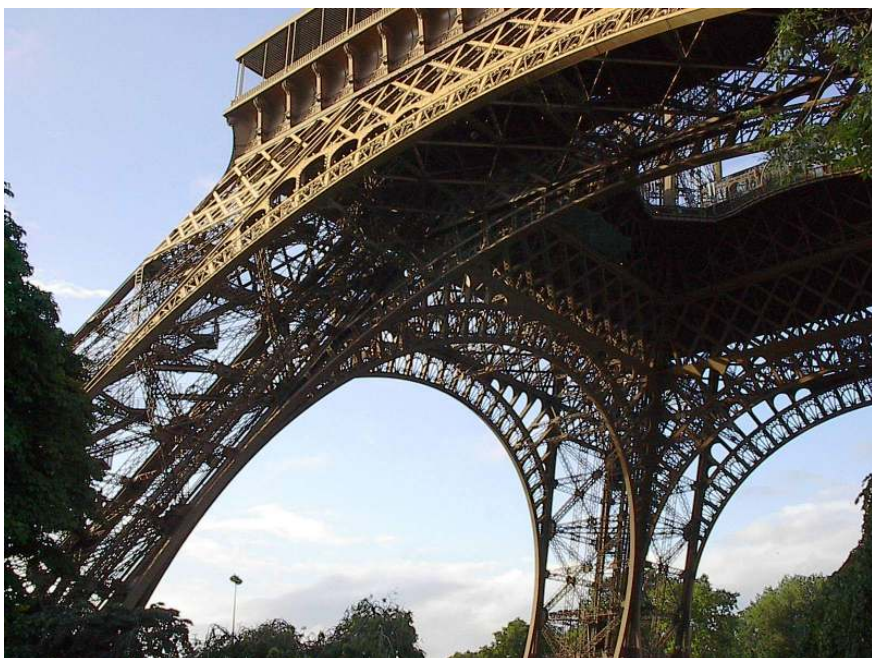

Ale jo. Bylo to pěkný. I když nahoře strašně foukalo a byla neskutečná zima. A samozřejmě přšelo. Strašně mě rozčilovalo, že když jsem si vybral místo, které chci vyfotit, zaměřil jej a počkal na příznivé světelné podmínky, tak než cvakla závěrka, bylo všechno jinak. Přihnul se mrak a zastínil to, co mě zajímalo, nebo se slunečný pás posunul někam do háje.

Tady dole se udělalo docela pěkně

Pozorujeme okolí a samozřejmě nám nemohlo uniknout, že skoro všichni Pařížani chodí s rukou u ucha. Takže i tady je mobilománie národní nemocí.

Martin uvítal Eiffelovu atrakci jako vnikající navigační pomůcka. Vyhlédl si totiž z jejího vrcholu Vítězný oblouk, kam taky chceme a teď ví úplně přesně kudy k němu. Prý se mu tento způsob navigace velmi líbí a chce si tu trochu železa vzít s sebou. Tak jo. Hned jsme to SMSkli Lence.

Použili jsme jejich roh za 2,50 Frf a jedeme na Oblouk. Také on je na kruháku a dostat se k němu není jen tak. Auta tu jezdí v osmistupech a neustále krouží. Nějak se nám nedaří objevit systém. Použili jsme zkušenosti z Itálie a vesrali se tam. Zvláštní, vyšlo to. A úplně hladce. Když jsme konečně zastavili u řetězu oddělujícího památku od zbytku světa, byl tu hned policajt. Prý se tu nesmí parkovat. Byl důrazný, ale ne nepříjemný. Vysvětlili jsme mu, že my tady parkovat budeme a to do té doby, než to tu oběhneme s foťákem. Přistoupil na to.

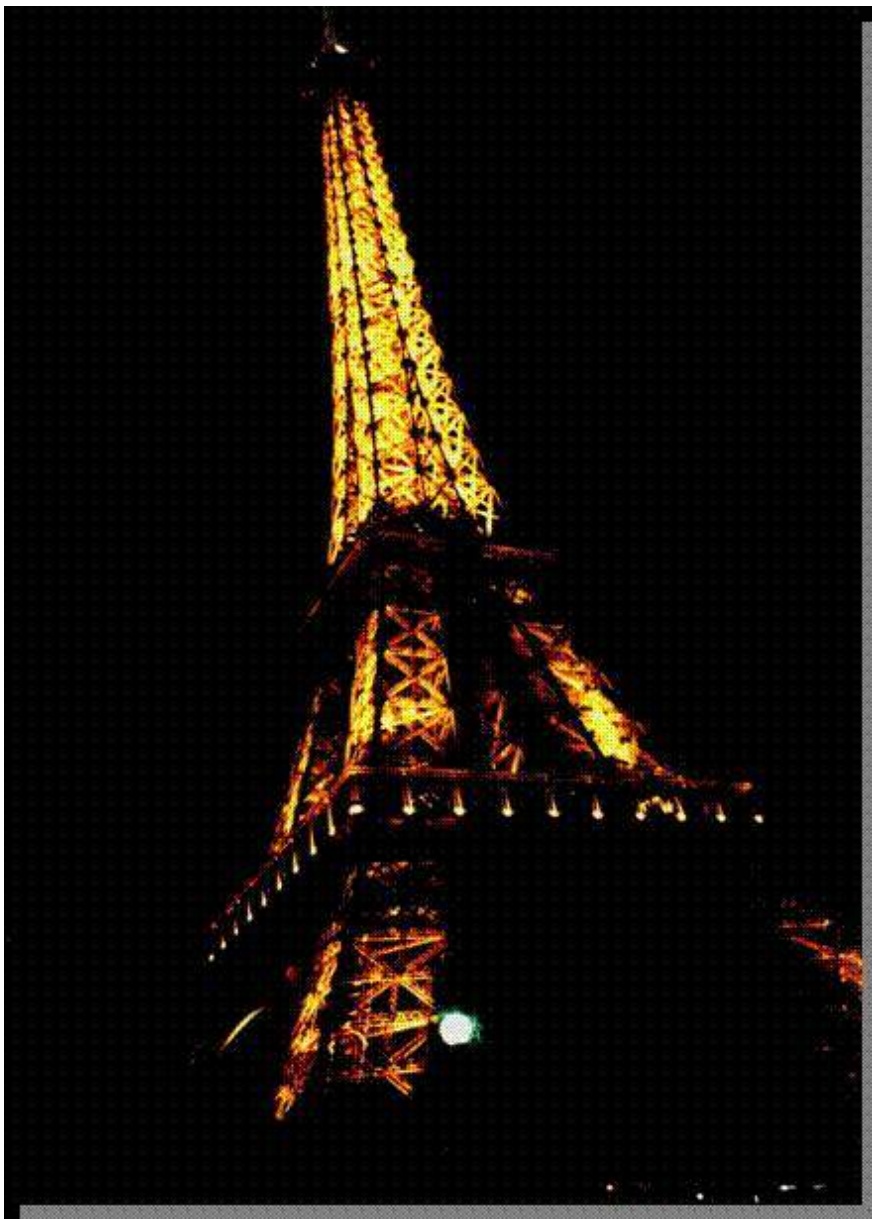

A teď pojedeme najít nocleh. Je půl deváté. Volba padla na Boloňský lesík. Ona taky jiná možnost nebyla. Najít ho je hračka. Máme ho totiž přímo v cestě.

No tady to teda vypadá! Jestli sem choděj všichni ti romantici pro inspiraci ... to teda potěš hodiny. V tom případě chápu, proč je moderní umění takové, jaké je. Za sebe hovoří spousta použitých ochran, válejících se všude kolem, cestičky vyšlapané kolem každého druhého stromu (všechny dost frekventované), neuvěřitelný hluk z dálnice a okolních silnic, papírky, vajgly, no prostě síla. Po průzkumu jsme si dali večeri

a po ní se jeli podívat na noční Paříž.

No, nic moc. Jedeme zpět do lesíka. Tentokrát jsme nebyli dost osekli, abychom se vesrali na kruhový objezd kolem Vítězného oblouku. Následkem toho nás auta natlačila do ulice Champs Elysées, kam jsme nechtěli. Stejně bude po našem! Vylezli jsme na chodník a po přechodech objíždíme náměstí. Po dalších sto pěti přestupkách jsme konečně u lesíka. Zajeli jsme dovnitř a zastavili na předem vybraném místě noclehu. Než jsme se rozhoupali ke stavbě doupat, prošlo tudy pět individuí. Několikrát. Na očích jim bylo vidět, jak počítají, kolik jim to hodí, až nás v noci oberou. Tak to ne! Jedeme jinam. Našli jsme místo za silnicí, kde patrně operuje jiný gang. A co víc, je tu lepší povrch a nikdo v dohledu. Tak jo, tady. Postavili jsme doupata a zalezli. Musím přiznat, že mě prohlídka Paříže dost zmohla. Je půl jedné. DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Paris	47,5	2789	69,7	15,2	22 - 13

Ráno 18.7. středa

Probudil jsem se a začaly mě pronásledovat chmurné myšlenky. Máme 3 dny zpoždění, Martin musí nutně do servisu a je bohužel nutné upustit od dobývání památných míst. Čím usilovněji nad tím uvažuju, tím víc se mi vnucuje řešení, které se mi vůbec nelíbí. Ať přemýšlím sebeusilovněji, pořád mi vychází, že si pojedeme trošku užít Paříž pak do servisu a k večeru pryč z města. Krucinál!!! Stálo to tolik úsilí a bylo to v podstatě k ničemu! Během toho, co namáhám závity v pilinách, samozřejmě prší. Ještě než odjedeme, musím ještě opravit poruchu odbíjecího agregátu. Vlivem ztráty matice M8 došlo totiž k rozpadu přítlačného mechanismu a celá ta věc mi blokuje pohyb zadního kola. DIG.

Po raním probuzení, když jsem šla za roň, jsem zjistila, že místo našeho noclehu se proměnilo v hlavní korzo. Všude kolem courají lidi. Sem a tam a zase zpátky. Tak jsem rychle vykonala potřebu a zalezla do doupěte. Začali jsme vařit snídani a po ní se slezli v doupěti u Diga a Marcely na válečnou poradku. Pojedeme do nějakého cyklošopu a pak do Versailles. Zabavili jsme a vyjeli. Už se zase rozpršelo. Jeli jsme kolem Louvru a nezapomněli jsme provést nezbytné foto.

Pať jsme dojeli do cyklošopu, ve kterém jsme byli už včera. Martin si nechal vyměnit ráfek a dráty.

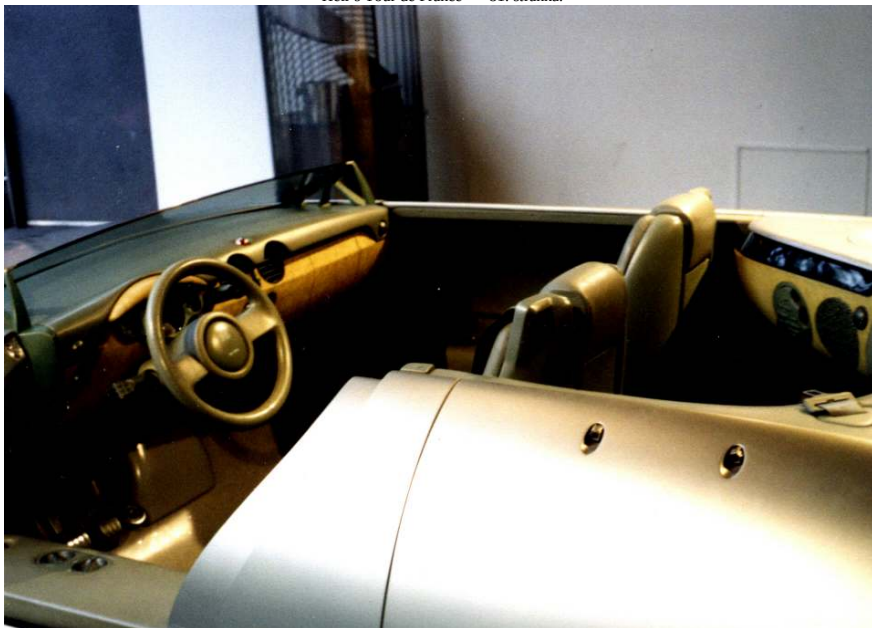
Zatímco jsme čekali na výměnu, došli jsme s Marcelou koupit pořledy, pak jsme s ostatními zajeli do průchodu ve Foru des Halles a zdláblí sušenky a čokoládu, napsal pořledy a prohlédli jsme si plán Paříže. Znovu probíráme naše možnosti. Na Versailles už nemáme čas. Tak pojedeme aspoň k Notre Damu. Snad bude Quasimodo doma.

Trz.

Nebyl. Nejspíš jel na výměnný zájezd do Prahy, podívat se na Chrám Sv. Víta. Vyzvedli jsme Martinovo kolo ze servisu. Výsledek? Rozčarování. Ráfek sice vyměnili, výplet taky, ale kromě toho i nábu, o což je nikdo nežádal, a brzdové špalky, které jsme měnit nechtěli. Mimoto vůbec nezvládli zpětné seřízení celého systému. Není divu, když servis dělají nějací přičmoudlíci, kteří jistě nemají povolení k pobytu a pracovní vízum. Zajeli jsme zpět do průchodu v objektu Forum des Halles a vše uvedli na pravou míru.

Tak a jedeme. Projeli jsme jim boulevard Champs Elysées, takový, řekl bych delší Václavák, kde jsme narazili na asi autosalon, či co. Vystavují zde „self“ výtvořy zdejších autofanoušků. Dost dobrý!

Pokračujeme k Louvru. Po prohlídce jeho vnějších částí (na vnitřní nemáme čas), jsme se zastavili u Notre Damu,

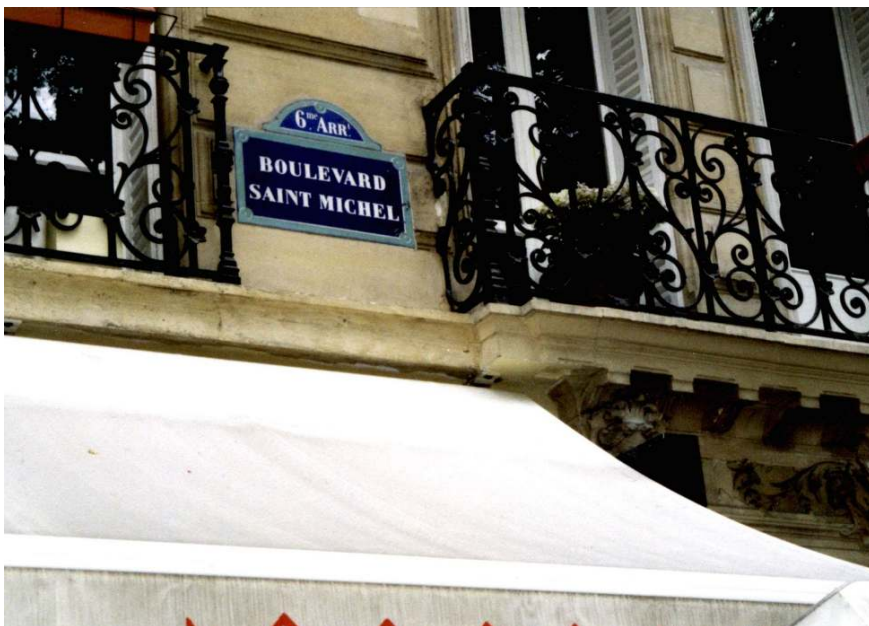

skoukli Centre de Pompidou

a na úplný závěr projeli Boulevard Saint Michel.

A teď se snažíme celou tu velkolepost opustit. Není to jen tak. A kromě toho Martin píchnul. A prší! **DIG.**

Zastavili jsme u velmi moderní budovy knihovny a Martin se pustil do výměny duše. Za našeho veselého bavení, očumování a komentování kolemjdoucích. To je výhoda takle jazyková bariéra. Tak jsme se pobavili a můžeme jet dál. Snažíme se vymotat na tu správnou silnici. Kypodivu to není až takový problém. Skoro pořád jedeme po stezkách. Jedna je taková pěkně zatáčková. Tam mi při jednom nájezdu spadl levej přední bágl. Je to fakt skvělý. To už je dnes podruhé. No nic. Doháním ostatní a jedeme dál.

Zastavili jsme u benzínky pod vrcholem prudkého kopce a doplnili vodu. Máme štěstí. Není tak hrusná jako poslední.

Vyjeli jsme na vrchol kopce a hledáme nocleh. Odbočili jsme z hlavní a zabrnuli do jakéhosi parku. Je moc hezký a patří k němu malý zámek. Doufáme, že nás tu zdejší hraběnka nechá přenocovat. Našli jsme to správné místo, postavili čtvercové doupě, které kluci opevňovali jakoby měla přijít bouře, a zalezli dovnitř. Trochu to tu připomíná nádražní halu. Naštěstí ne provozem, ale jen velikostí. Ještě jsme uvařili večeři a chvíli si četli. Tak teďa dobrou noc. Trz

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Zámek Chateau de Grobis	30	2824	34,9	11,7	17 - 13

Ráno 19.7. čtvrtek

Probudili jsme se před devátou. Je krásné ráno. Kolem pobíhají Frantíci ve sportovním a se psy. Nikdo si nás nevšímá. Řeknu vám, je skvělé být neviditelným. Posnídali jsme, strhli doupě a začalo pršet. Přesto balíme. Nutno podotknout, že rozebrat a sbalit další originál čtvercového doupěte vyžaduje notnou dávku trpělivosti a celé chlapy. Oboje tu jakž takž je, takže se to podařilo. Přestalo pršet, odjíždíme.

Jede se dost dobře. Vítr si totiž nevšiml, že jedeme tam, kam on fouká. A to je dobře. Příští kilometry se nedělo nic zajímavého.

Mě a Martina chytila lítavá a tak až do šedesátého kilometru máme průměrku 24,4 km/h. Většinu doby se pohybujeme rychlostí krásných 33 km/h a rychleji. V jednom kopci jsem se nějak zapomněl a vyjel ho rychlostí 45 km/h. Martin na mě houknul, že jedeme do toho kopce nějak pomalu a že bych měl jet 50. Na dalším protisvalu jsem mu vyhověl. Pak jsme se promotali městem Noget sur Seine a mažeme dál. Po dosažení devadesátého kilometru*

* Lítavá je zvláštní stav těla a mysli, kdy jedete rychlostí kolem 40ti, adrenalinu máte na rozdávání a máte dojem, že takhle pěkně to pojede už furt.

obědváme. Je 18.15. Než se to uvaří, rád bych se zmínil o systému Francouzské autodopravy.

Velmi dlouho nám zůstal utajen. Mají tu pravidla, která někdy dodržují a někdy ne. A tohle rozlousknout nebylo jen tak. Ale kápli jsme na to. Francouzi totiž neustále vyžadují svá práva a jen neradi plní povinnosti. Příklad: Mají-li přednost v jízdě, tvrdě ji vyžadují. Mají-li dát přednost, vůbec se jim nechce a do poslední chvíle naznačují, že ji nedají. Ale jinak jezdí dost podobně jako Češi. aky prasácky. Chviléma mám pocit, že na silnici vůbec nejsme. Aspoň to zdejší řidiči naznačují. Manévrují tak, že nás míjejí jen o pár desítek centimetrů, Ale zdá se, že to mají pod kontrolou. Tak tolik k dopravě. DIG.

Tak jsme se pěkně napapali, otevřeli Krabičkoflaštičku**

** V Německu jsme kupovali krabičky. Tady se neprodávají a tak vozíme flaštičky. Jenomže mluvit o flaškách je nedůstojné.

a tyčinky a těšíme se na další kilometry. Mtn.

Jak kdo. My obyčejní smrtelníci máme jiné touhy. TRZ, DIG, MCL.

Jedeme. Na stoprvním kilometru mi najednou na palubě vyhořelo všechno, co bylo zapnuté. Škody: Zničená automatika zapínání výstrahy a světel, poškozený walkman, zničená akustická část a zbytek automatiky, která se až do tohoto okamžiku starala o to, abych se cítil co nejprjemněji. O ničem dalším zatím nevím. Nějak nemůžu přijít na to, co se stalo. Všechno ale směřuje k hlavnímu vypínači palubní sítě. Má za úkol odpojovat oba póly baterií. Vím, že plusový kontakt tu a tam selhává. Jestli selhal a z dobíjecího agregátu se do sítě dostalo plných 30 voltů, pak se ničemu nedivím. Pokud se stalo něco jiného, tak to z toho zpečence nezjistím. Po zastavení na noc jsem provedl průzkum palubních střev a přizpůsobil fungující části systému na ruční ovládání. Musím přiznat, že mě to opravdu velmi rozladilo. Tak dobrou.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Echemines	58,5	2932	107,5	22,8	19 - 8

Ráno 20.7. pátek

Probudil jsem se po půl deváté. Je tu nějak chladno. A mokro. Nejspíš to bude tím, že padlo asi tak tři tuny rosy. Fuj!

Odjíždíme z místa noclehu. Je pod mrakem a jede se docela dobře. Po 12ti km doplňujeme vodu a za dalších pět nakupujeme. Zatímco se šly holky zabývat předzásobením na víkend, jali jsme se s Martinem „sešroubovovat“ mapu.*

Po opravě jsme ji otočili a chvíli si ji zálibně prohlíželi. Bohužel jsme při tom dospěli k neradostnému zjištění. Nestíháme se včas vrátit do Prahy. A to ani omylem. Nepřesností v mapách,

* Proč sešroubovat? To bylo tak. Na jedné z letošních jarních výprav se Tereze vytřásly šroubky držící zadní odrazku se světýlkama. A protože jsme žádné jiné neměli, použili jsme k upevnění izolepu. Od té doby, kdykoliv se používá izolepa, mluví se o tom jako o přišroubování.

silným protivětrem a jedním dnem stání kvůli Martinově nevolnosti jsme nabrali ztrátu 4 dny.

Po nákupu a svačině

musím, ač mi to jde hrubě proti srsti, vydat tento pokyn:

„Projedeme Troyes a za ním, na příhodném místě, se pokusíme něco stopnout.“

Jedeme. Až do města vede příjemná stezka. Zato průjezd je strašný. Nakonec jsme se ven přece jen dostali a co víc, jsme na nějakém vjezdu do baráku, nebo co to je. Stopujeme. Akcí jsem pověřil Terezu.

Během šesti minut zastavilo první, naprosto nepoužitelné auto. Naštěstí za chvíli další. Ale ani to není moc zajímavé. Po další půlhodině zastavil moped.

Vyhlídky na úspěch jsou minimální. Po patnácté hodině odjíždíme. Trvalo tedy 50 minut, než se Tereza na vlastní kůži přesvědčila, že sehnat nákladák pro 4 kola a 4 lidi je téměř nemožné.

Je pod mrakem, přesun probíhá normálně. Po dvaceti kilometrech zastavujeme na odpočívadle, kde odpočíváme a samozřejmě papáme. Nutelu. 750ti gramovou. Všechnu. Hned vedle parkoviště jsou zaparkována 3 auta. Dva osobáky a dodávka. Oboje nese stopy častého používání... No dobrá, tak teda jsou to trochu vraky.

Jakmile Terce trochu otrnulo, šla se pokusit přesvědčit řidiče, že jeho životním snem a touhou je odvézt nás a naše kola do Chameoutu a možná ještě dál. Nevěnuji tomu pozornost, protože to nemůže dopadnout jinak než nezdarem. Po nějaké chvíli se přinesla celá rozjařená a že prej jo. Odvezou nás. „Počkej, jak odvezou nás?“ „No, normálně. Máme chvílku počkat a pak se naložit.“ Tedy dobrá.

DIG.

To jste mi teda pěkně věřili! A vidíte – povedlo se. Já jsem se přesvědčila asi takto: Když jsem došla k vratům, naskytl se mi neskrutelný obrázek. Přetivem ve vrátech jsem viděla něco mezi dvorem a záhradou, s povrchem tvořeným šterkem a ušlapanou hlínou, tu a tam dln trávy, pobíhají tu děti a smečka psů, nějaké dvě ženské cosi povykují a kousek stranou je lavička, na níž zcela odevzdaně sedí dva chlapi. Může jim být tak kolem 27 let. Posunkovou řečí jsem si je zavolala k brance. Jako obvykle nerozuměli anglicky. Tak jsem se vrátila a půjčila si od Martina slovník. Pak jsem jim šla vysvětlit, o co jde. Celí se rozzářili, když zjistili, že nám mohou pomoci. Povedlo se. Odvezou nás do Chamoutu. Hurá. Ušetříme nožičkám pár km. Tak jsme se naložili a vyjeli. Oba vypadali velice šťastně.

Trz.

Podle mě to nejspíš souviselo s tím, že mohli oficiálně a přitom nekontrolovatelně opustit dříve popsany „ráj“. Naložili jsme se. Marcela, Martin a já jsme se nechali zavřít do nákladového prostoru ke kolům a bagáži, Terka s mapou, rozpisem a slovníkem šla do kabiny. A jedem. Cesta ubíhala krásně. Martin se omotal okolo rámů kol mezi bagáž a odpočíval. Povídali jsme si o všem možném a hlavně nemožném.

DIG.

Já jsem jel v kabině. V nejbližším městě jsme ještě dotankovali benzin za 200 Frf a jeli.

Trz

Jen takový malý vstup Terezko. Tahle věc jezdí na naftu.

DIG.

Nevím proč, ale je mi to nějak jedno.

Trz

Do Chamountu jsme dojeli trapně rychle. Ještě jsem naše řídíče přesvědčila, aby nás odvezli do dalšího města na rozpisu Asi o 10 km dál. Zase úspěch. Chvilu jsme se motali v Chamountu, ale nakonec jsme přece jen dojeli do správného města. Tam jsme se vylodili, zaplatili 300 franků, naložili bágly na kola a pokračovali po svých

Trz

A je tu konečná. Vystupujeme. Jsme ještě o 10 km dál, než jsme původně chtěli. Paráda. Vyndali jsme se z dodávky.

Vše zase naložili a dál pokračovali po svých. Jede se blbě. Kapku jsme zdřevněli. Po dvaceti km zase odpočíváme. Jak nám před několika dny Michal posílal SMS o deštích a povodních, tak nejspíš nekecal. Všechny zdejší potoky a říčky mají vysoký stav a je tu spousta zatopených polí a luk. Možná i lesů a strání. Taky je zde citelně chladněji. Jede se čím dál tím hůř.

Další krátká zastávka je po úspěšném zmrznutí při sjezdu 2 km dlouhého padáku rychlostí 65 km/h do městečka Bourbon les Bains. Snědli jsme další čokoládu a rádně probrali skutečnost, že nahoru bychom to jet nechtěli.

A zase jedeme. Spíš se ploužíme. Musel jsem vypnout dobíjecí agregát, protože můj pohybový aparát jej už nezvládá táhnout.

Hurá, máme nocleh. Proč hurá? Protože je to tady všude o ostnodrátované a plné krav. Na nás zbylo místo v bývalém lomu, dnes skladišti štěrku. Doufáme, že se tu zítra nebude pracovat. Tak dobrou.... DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Frenses sur Apance	65,5	3033	101,7	20,5	24 - 7

Ráno 21.7. sobota

Probudilo mě mokro. Kolem je mlha. Moc pěkně to začíná. Ale za 30 minut je všechno jinak.

Provádíme ranní činnosti včetně chystání odjezdu. DIG.

Po snídani se kluci rozpláclí na hromadu kamínků a začali si s nimi hrát. Házeli je do našeho hrnce a ešusu s čajem, do pootevřených bágli, a vůbec do všeho co nebylo zapnuté a uzavřené. „Tak to vám teda děkuju“ Trz.

„Není zač. Dobře víš, že se ze tří hodů 2x trefím.“

DIG

Při odjezdu Terka ulomila nožičku. Může za to Martin!!! Protože ji na tuto možnost před dvěma hodinami důrazně upozornil. To je ale lotr!

Odjíždíme. Je fakt pěkně. Jede se poměrně dobře. Po 15ti km se jdeme koupat. Sjeli jsme pod most a provedli průzkum. Po malých úpravách to půjde. Než jsme je stačili udělat, zastavili tu nějakí frajeři v autě. Viditelně pochopili náš záměr a moc chtějí vidět Terku, která se odstrojená zbavuje prachu cest. Je to sice Martinova holka, ale mně se to nelíbí.

Po dalším průzkumu bylo nalezeno lepší místo pro intimní záležitosti. Mladíci zatím odjeli na druhou stranu kanálu. Místo, které našel Martin, je kryté i proti pohledům z protějšího břehu. Pravda, je to trochu studené, ale jen do okamžiku, než si zvyknete. Umyli jsme se, vyčistili a zase jedeme. Je to krásné.

Jedeme dál. Neděje se nic mimořádného. Dojeli jsme do Luxoles. A protože máme nedostatek vody a úplně došly pivínky v krvi, dospěli jsme k závěru, že je třeba navštívit hospodu. DIG.

Šla jsem objednat pivo. Paní u pultu se mi podařilo přesvědčit, aby nám natočila velké sklenice (Byly to tupláky. To jen tak pro úplnost. D.). Konečně normální velikost piva.

Tak jsme seděli a povídali si, až Dig přišel s tím, že v hospodě, tedy aspoň u nás, se dá sehnat všechno. Co kdybychom zkusili sehnat odvoz. Tak dobře, jdu na to.

Sedla jsem si k jednomu pánovi, který popíjel kafe. Oproti ostatním měl tu výhodu, že znal trochu angličtinu. Přeložil nám totiž číslovku ceny piva. Mimochodem, cena jednoho tupláku je 45,- Frf. Nastínila jsem mu náš problém s nedostatkem času. Řekl, že se nám pokusí pomoci. Vzal telefon a volal. Naznačil, že máme chvíli počkat. Není problém. Mezitím jsem s ním konverzovala. Konečně někdo, kdo umí anglicky, řekl mi, že je z Basileje a že by nás tam odvez, ale má jen malé auto. Pak jsme si ještě chvíli povídali a už tu byli jeho známí. Ti byli nejprve ležce v šoku z toho, že jsme z Prahy a že jsme došli až sem a přes Paříž. A začalo vyjednávání. Tak nejprve, že za odvoz do Basileje 300 marek. Tak to je moc. Zkousím, jestli by nás neodvezli až do Lichtenštejnska. Za 400 marek a 150 švýcarských franků. To se jim nechce. Prý by kvůli nám museli zavřít restauraci. Po dlouhém jednání a smlouvání o ceny, kdy se mi do toho pořádně motal Dig s jeho poznámkami, to dopadlo tak, že nás odvezou do Basileje za 250 marek. Lichváří!! A tak jsme naložili kola, rozloučili se s tím pánem z Basileje a vyrazili. Takže **rezervoár** sladké Francie. Už abychom byli odtud!

Trz

Dodávka nás dovezla do St. Luis. Řidič nemá pas a tím jeho cesta končí. Vyndali jsme kola, nastavili je a snažíme se dostat na normální silnici vedoucí do Basel. Není to vůbec jednoduché. Je tu několik dálnic, letiště a spousty odstavných parkovišť. Je to šílené. Ale za 45 minut jsme na hranicích města i státu.

Celník nás bere jako realitu, nic ho nepřekvapuje. Podle jeho přístupu tady projíždí denně stovky Čechů na kolech. Tak a jsme ve Švajcu. Další dvě hodiny trávíme příjemným blouděním městem. Teda co to melu! Prohlídkou města v sedlech kol! Tak je to správně. Naši výpadovku jsme našli v době, kdy se jim tu šerí.

Kousek za městem zajíždíme mezi dálnici, vlakové koleje a naši silnici do kukuřice. Dáváme si oběd. Je 22.15.

Rozhodli jsme se tady zůstat. Budeme mít totiž příležitost celou noc vnímat nádherné zvukové efekty linoucí se z pár metrů vzdálené dálnice a efekty světelné vycházející z nedalekého města Basel. Tak dobrou... zvuk. DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Basel	54,5	3117	83,9	18,4	32 - 12

Ráno 22.7. neděle

Probudil mě rambajs. No co to zase je? Ale vlastně jo. To je dálnice za kukuřicí. Posnídali jsme, popovídali si o navigačních plánech a odjíždíme.

Nebe je bez mráčku

akorát nás našel vítr. Ta bestie! Celou dobu cestou do Paříže foukal na východ. A teď se otočil. Jede se dost mizerně.

Dotankovali jsme a v příšerném vedru, brždění horkým protivětrem, pokračujeme v cestě. Po pár kilometrech jsme slanili k Rýnu. Teče dost rychle a je studený. Strašně!!!! Přesto jsme se vykoupali a bylo to bezva. Ještě se kousek posuneme, zase zajedeme k vodě a uděláme si oběd.

Stalo se. Akorát jsme mezi tím jen tak mimochodem přejeli do Německa.

Jak se tady tak válíme, napsali jsme SMS Lence:

Měla jsi jet s námi. Je děsný vedro. Válíme se v Rýnu. Už podruhé. Více ve zprávě, čau My.

Válíme se a čteme si v knize „Mláď v hnízdu“ a je nám docela fajn.

V šest jsme se rozhodli, že zase pojedeme. Zabalili jsme a vydali se na cestu. Jede se o něco líp. Nic se neděje. Jenom jsme zase ve Švýcarsku. U jedné benzínky jsme zastavili, že dotankujeme vodu. Marcela šla k pokladně pro klíč od WC. Já jsem ji našla až na záchodě. Byla nějak naštvaná. A měla proč. Prý jsme přišli o čtyři flašky. Jak to? No prý když šla pro ten klíč tak si ta paní

vyžádala její laňve a nacpala je do koše. No to je teda fakt skvělý. Vrátili jsme se ke klukům a řekli jim o našem problému s laňvema.

Trz

„No co se dá dělat. Tak hned dokupte nové. Berme to jako další výměnu poškozených nádob.“

DIG.

Vzaly jsme si peníze a šly. Koupily jsme čtyři laňve a čokoládovou zmrzlinu. Když jsem přišla ke kase, stál přede mnou nějaký chlap a platil benzin. Když mě uviděl, vzal mi z ruky zmrzlinu a laňve. Vůbec jsem nechápala co se děje. Co jsem zase provedla? Tak mě napadlo, že si chtěl koupit zmrzlinu a tak si vzal tu moji. Omyl. Zaplatil vše, co jsme s Marcelou chtěly koupit. Ušetřil nám tím asi 22 švýcarských franků a ještě nám koupil malé laňve s limonádou. Tak to bylo opravdu skvělé. Pak s námi šel ke kolům, kde byli kluci v obležení dalších zvědavců. Všem jsme poděkovali za nákup a pozornost a přesunuli se k nejbližším lavičkám. Snědli jsme zmrzlinu a vypili darovanou limonádu.

Po krátkém odpočinku jsme nasedli na kola a pokračovali v jízdě. Protože jedeme podél hranic, přejeli jsme si je do Německa a pak zase zpátky do Švýcarska a to celé několikrát. Jsou tu sice celníci, ale všichni tu volně prožďejí a nás si nevšímají ani kliku od hřízlu.

Trz

Pokračujeme podle rozpisu. Jede se přiměřeně denní hodině. Je 22:00. Po nějaké době jsme zcela ukolébáni dobrým značením a slušným povrchem stezek vjeli někam do háje na jakýsi most, odkud není značení naším směrem. Začalo nás zajímat, kde jsme, co tu děláme, a kolik máme najeto. Aha, jsme tady, nevíme kudy dál a najeto máme 101 km. „Tak stop! A nocleh!“ K Bodam See je už dost blízko a neradi bychom někde jeli nocí podle zadrátovaných plotů chránících nekonečné řady kempů. Zalezli jsme jim tu do lesíka a za znění hudby z nedalekého festu usínáme.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Diessen Hofen	43	3220	103,1	18,1	29 - 13

Ráno 23.7 pondělí

Probudil mě traktor, který cosi velmi hlučně podniká někde nedaleko. Ted' je ten správný čas pro opravu kola Marcely. Přesněji reinstalaci dynamu a dobíjecí elektroniky z mojego kola na její. Vše

však neproběhlo podle plánu. Ztráty: část dobíjecí elektroniky, plynová páječka (teď bydlí v lese), doplňovací plynová bombička (současným bydlištěm tamtéž) a moje trpělivost (radši ani nechtějte vědět, kde je!). Do toho všeho tu zevluje nějaký dědek a dělá, že sbírá dřevo. Pomalu balíme.

Dědek odjel. Rychle balíme! Buď se nestane nic, nebo jsou tu do 30ti minut policajti. Odjíždíme. Je nádherně, možná až vedro. Kus od noci jsme nakoupili a po stezkách jedeme na Konstanz. Kopírujeme břeh Bodam See. Horkóóóóó!!

Při průjezdu jedním městečkem nás napadl stánkař.

Jsou tu nějaké trhy. Zastavujeme hned u prvních stánků a zvídavě se rozhlížíme. Najednou z leva doprava přeletěla bota. Než jsem stačil úplně dobrzdit, vyběhl z míst startu boty nějaký magor, přihnul se ke mně a nakopl můj přední bágel. Ztratil jsem rovnováhu a zamířil na sloupek podpírající stříšku nad lavičkami a stolečky místního občerstvení. Slabý náraz. Sloupek vyletěl z patky a stříška se začala hroutit. Z laviček vyskočil nějaký člověk, chytil ještě letící podpěru a bleskurychle ji vrátil zpět. Dorovnal jsem náklon, uhnul zachránci střechy, stabilizoval kolo a otočil se čelem k útočníkovi.

A ted' vysoká škola sebeovládání. Nezabít ho! Nezabít ho! Neublížit mu! Ani jinak nevrátit útok! V současném stavu mé mysli by to pro něho mohlo dopadnout velmi špatně. „Nejseš náhodou debil!!?“ Od stolků se ozvalo něco ve smyslu, že agresive. „On je agresivní!“ Od stolků se mi dostává přitakání. Má kliku parchant jeden! Kdyby býval trefil Terezu, odložil bych celé sebeovládání a asi by byl přizabitej.

Pokračujeme pěšky. Ten trh je teda povedenej. Přehršle neuvěřitelných píčovín, které se vesměs tváří velmi umělecky. To i Holešovická tržnice je na tom líp. Pomalu jedeme. Pořád to ve mně bublá, ale pomalu se uklidňuju. Pořád je strašné vedro. Našli jsme místo na koupání.

Je tu báječně. Válíme se, koupeme, píšeme Lence 160 povzbudivých SMS znaků, a než jsme stačili sežrat tunu bombónů, čokolád a jiných mňamek, je půl šesté.

A zase na cestu. Máme před sebou úžasnou scenérii vysokých Alpských štítů a postupující tlakové níže. Jinými slovy je to tu pěkné, ale zmoknem.

Silnice vede pořád podél jezera a je rovná. Projeli jsme spoustu městeček, kde byl k vidění podvečerní letní život. Malé hospůdky s předzahrádkami podél silnice, větší restauranty na náměstích a amfiteátry na pěších zónách, kde začínají hrát muziku.

Do toho všeho je 27 °C. Jedeme ještě nějakou chvíli a pak jsme dostali chuť se taky posadit do hospůdky. Poseděli jsme, ochutnali místní pivo, odpočinuli si a znovu se vydali na cestu. Stmívá se. Pořád se jede dost dobře. Na počítači svítí 101 km, ale není kam hlavu, ani ostatní části těla složit. Je tma, zvednul se vítr a prší. A začíná bouřka. A taková bouřka v horách... (zdravíme Markétu...) V celém zoufalém postavení zase pomohla náhoda. Je tu plácek mezi nějakými stromy a kukuřicí. Tak to je on! Bleskově jsme tam zapadli a postavili doupata a zalezli. Je strašné vedro, za igelitem zuří bouřka a prší. V tomto idilickém klidu jsme povečeřeli a zalezli...

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Altstatten	36	3326	105	18,7	38 - 17

Ráno 24.7. úterý

Probudili jsme se před devátou. Když jsem se rozkoukala, uviděla jsem všude slímáky. Byli fakt všude. Dva leželi dokonce i hlavou dolů po plácně. Sebrala jsem igelitový pytel a začala jsem je všechny odhazovat. Brrrr! Byl to pěkný šus. Došla mě to unavilo a tak jsem rychle začala chystat věci na snídani, abych doplnila vydanou energii. Uvařili jsme si čaj a dali si chleba s paštikou. Pak jsme se ještě chvíli váleli, než Dig řekl, že už je čas odjet. Zabalili jsme a vyjeli na silnici. Kluci si ještě dofovali kola a už jsme se dali na cestu.

Pokračujeme podle trasy směrem na Vaduz. Zatím se jede dobře. Jenom jim to tu hrozně smrdí. Příčinou jsou hnojnocucy, které rozprašují svůj obsah po okolních polích. Vypadá to, že úterý je tu dnem vyvážení septiků.

Zastavili jsme až za deset km a to před krámem. Šly jsme s Marcelou nakoupit. Dnes bychom chtěly něco ušetřit, abychom si mohly něco koupit v nejmenším hlavním městě v Evropě, Vaduzu. Pořádky, suvenýry atd. I stalo se. Koupily jsme jen mléko, jogurty, koblíky a chleba. To je zatím náš nejmenší expediční nákup. Po svatčině pokračujeme dál. Neděje se nic mimořádného.

Trz.

Do města Vaduz jsme došli docela svižným tempem. Za Buchsem jsme totiž našli stezku a došli po ní do hlavního města Lichtenštejnska. Jelo se moc pěkně. Ve městě jsme vjeli na kruhák a z něho vstoupili na jedinou hlavní ulici. Ona je to vlastně pěší zóna. Zabrali jsme volnou lavičku, došli si koupit zmrzlinu a přečteli si pár zajímavostí o této minizemičce.

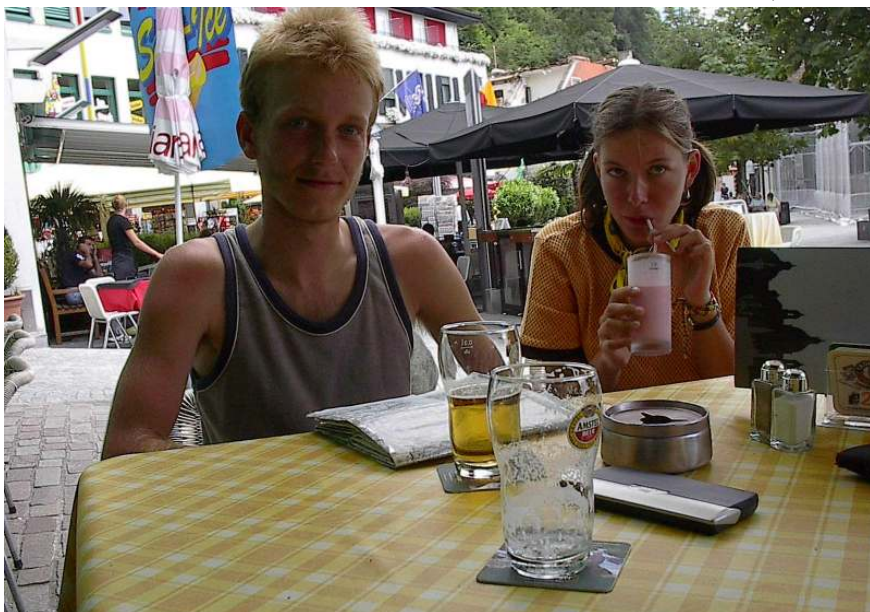

Přímě nad námi se tyčí knížecí zámek.

Ten mě teda dost zklamal. Představovala jsem si ho jako honosné sídlo. Ale vypadal jako obyčejný hrád. Jako Točník. Na panovnické sídlo nic moc. Po kulturní osvětě jsme zabrali volný stůlek v hospodě a objednali si pivo Já si dala jahodový koktejl. Pak jsme studovali mapu, podle které pojedeme až do Čech.

Trz

Lichtenstein je malinká zemička, kde vlastně nic nemají, ale jsou tu všichni zaměstnaní. Státní zřízení je knížectví, obyvatelé jsou poddaní, mají tu 3 státní banky, zbytek je cizí a vůbec, přečtete si to sami v literatuře zabývající se touto částí Evropy. DIG.

*Tak jo, jedeme pryč. Až do Feldkirchenu se neděje nic mimořádného. Je nádherné počasí, ale už je zřetelně cítit přítomnost hor. Ve městě je nějaký zmatek se značením. „To nevadí“ řekl Martin a s výkřikem **„Tady to určitě taky znám“** vyrazil do uliček.*

Trefili jsme se na cyklostezku, která nás vede naštěstí po trase. Projeli jsme Bludenz a hledáme nocleh. Je to bída. A začíná pršet. Je to tak blbý, že se chceme dokonce ubytovat na plácku u silnice hned vedle garáží u rodinného domku. Nevyšlo to. Jsme vidět ze všech stran a dům nad námi jeví známky teď neobývaného letního sídla. Neraď bych vysvětloval místní policii, že nejsme zloději. Pokusili jsme se najít jiné místo, ale bez úspěchu. Jedeme jinam. Instinktivně odbočujeme k podjezdu dálnice. Sjeli jsme k němu a za ním... stojí barák a cesta tu končí. Po chvíli váhání to valíme přes pole. Nejdříve to jede špatně, jako po poli. A najednou

je tu ostrý sešup téměř kolmo dolů do hloubky cca 7m. Ale jsme šikovní a tak jsme slanili po úbočí náspu dálnice.

Tedy až na Terezu. Ta si nechala na důkaz lásky sundat kolo dolů od Martina. Sama pak několikrát „odpočívala“ ve dřepolehu, chytajíc při tom balanc rukama o trávku. Tady je nutno vyzvednout odvahu (nebo zoufalost?) Marcely, která to sjela sama. Pak jsme zdolali zbytek pole a začalo zase pršet.

Nalezli jsme nádherný plácek u řeky Alfenz a začali s projektováním a stavbou doupat. Proč projektováním? Protože do zdejšího skalnatého podloží nejde zapíchnout nic. Ani naše speciálně naohýbané kolíky. Použili jsme místní materiál (kameny) a dílo se zdařilo. Ne, že bychom je zapichovali, ale použili jsme je jako zátěž na místech, kde obvykle bývají kolíky.

Musím se zmínit o stavbách doupat. Vypozoroval jsem, že čím obtížněji se doupata budují, tím jsou stabilnější a vypadají lépe. Po večeri jsme si ještě přečetli o Rakousku a jeho zajímavostech, pochutnali si na krabičkoflaštičce a tyčinkách a před půlnocí zalezli.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Braz	47	3411	85,1	17,4	25 - 11

Ráno 25.7. středa

Probudil jsem se vedrem. Svítí sem slunce. A jinak je to dneska přesná ukázka toho, kdy se tělo probudí dříve než mysl. Tělo mě doneslo k řece a šlo se koupat. Mysl se probrala prakticky okamžitě po vstupu do vody. To byl ale blbej nápad. Vždyť je to tady studený!!!! No to byl budíček!

Ale když už jsem vzhůru, tak posnídáme a pojedeme.

Je zase hrozný vedro. Znovu se musím omluvit všem našim příznivcům a zejména rodičům, ale opět se nedá jet v helmě pokud nechceme, aby se z jejich větracích otvorů valil hustý černý kouř, známka našeho přehřátí. Jedeme po stezkách, čímž je přesun relativně bezpečný a tedy i praktické použití chrániče skladišť pilin se zase o nějaké to procento snižuje. Jinými slovy: Snad se nic nestane. Je to tu nějak zablblé. Píší tu „Umleitung“ a šipky, no

kdo se v tom má vyznat. Jedeme tam. A hele jak je to tu do kopce. A co hůř, nahore právě rozebírají silnici. Jsou tu nějakí dva lopatáři a něco vyměřují. Jeden se měl ke konverzaci a dostal spásný nápad zkusit to na nás anglicky. Tak to je síla. Tady kdejaký makáč od krumpáče umí anglicky. Bohužel mi vůbec nejde pod fousy obsah jeho anglického sdělení. Musíme se vrátit a uzavírku objet druhou stranou přes vesnici. No, nic naplat, vracíme se. Proklíčkovali jsme objízďkami, dojeli do Dalaasu a vrhnuli se na místní Spar. DIG.

Dnešní nákup byl zase správně Hell's. Měly jsme plný košík, až se to tam skoro nevešlo. Nakoupily jsme klasické jogurty, mléko, koblíky a k tomu ještě zmrzlinu k okamžitému sežrání a spoustu věcí napotom.

Po požití všeho jsme nasedli na kola a pokračovali dál. Ještě jsme doplnili vodu u benzínky, a už jsme našli na stezku do Klosterle. Tady začíná stoupaní. A to věru příkré.

Prošli jsme krátký tunel do Stubenu. Kluci tu na nás čekají. Je strašně vedro.

Zastavili jsme a chvíli odpočívali. Bylo mi řečeno, že ten pořádný výjezd nás ještě čeká. No to je teda radost. Tak teda jedem, už to cítí mít za sebou.

Martin vynuloval dnešní kilometráž, abychom měli naždore data výstupu. Vyšlápli jsme další kopec a vjeli zase do tunelu. Podle cedule je 2001 m dlouhý. Jede se teda opravdu blbě, protože je to do kopce a v přišerí. No to bude žzda. Tak žedem.

Ta cesta byla strašná. Asi kilometr jsem si připadala jak zažíva pohřbená. Pak se tunel konečně trochu prosvětll. Přesně ž jedna stěna je skleněná s výhledem do níkam, protože sklo je matové. No aspoň něco. Za tunelem už čekali kluci. Podívala jsem se před sebe na obzor. No to byla teda blbost.

Viděla jsem, co nás čeká. Před námi je skála a v ní serpentýny hodně nažoru a hodně dlouhé. „To jako máme jako jet, jo? No potěš nás.“ Před náročným výstupem jsme zasedli do hrospody, abychom se pořádně posllili. Já si dala kóktel a ostatní pivo.

Trz

Před vjezdem do druhého tunelu jsou cedule oznamující na dnešek nějakou uzavírku a to od 16ti do 22ti hodin. Trochu mě to znepokojuje, protože by tím byl poněkud narušen denní kilometrový plán. A kromě toho čekat někde 6 hodin taky není nikterak přitažlivá vyhlídka. Ale bohužel rychleji jet opravdu nejde a tak doufám, že se nás ty kecy na cedulích netýkají.

Ty serpentýny jsou opravdu velmi příkré a na přímém slunci. Vítr má asi na starosti něco jiného, nebo pořouchle čeká nahoře,

aby nám na opačné straně kopce znesnadňoval cestu dolů.

Prostě nefouká a nechladí. Jedeme rychlostí velmi pomalé chůze. Jde to velmi ztěžka. Ani se mi nechce přemýšlet, abych se zbytečně nevyčerpával. Uffff, uffffff úúúffff....

17.07. Jsme nahoře. Výška 1802 m.n.m. Začínali jsme na 400 m.n.m. Zdá se, že žijeme.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
St.Christoph	16,5	3438	8,2	6,8	19,4

Zatáhlo se a ochladilo. A přijeli sem Češi v Boxeru upraveném jako karavan. Podle SPZ jsou z Brna. Pozdravili jsme se a věnovali se každý svému. My jsme usoudili, že si zasloužíme odměnu za výjezd a proto hurá do hospody. Jenomže právě zavřeli. Ten člobrda říkal něco o té uzavírce a o tom, že by nás třeba pustili. No nevádí. Tak jiná hospoda. Taky zavřená. A další taky. Parchanti!! Popojeli jsme na kraj městečka a je to tady. Závora, zákaz vjezdu, překážky a bariéry. Sakra!!! Jdu s Martinem na vyvýšené místo na průzkum. Výsledek: Rozebrali tu kus tunelu a cosi bagrují vedle něj a na parkovišti stojej Brňáci. Terka se zatím pokusila vyjednat oficiální průjezd. Bez úspěchu. Tedy jsme zůstali viset. Na závoře je napsáno do 21.30. Ach jo... Co se může pokazit, to se ... a co ne, tak to taky!

Je chladno a pofukuje studený větřík. Zašili jsme se za nějakou kůlnu, či co to je, kde nefoukalo a kde jsme měli výhled na parkoviště a závoru. Vyndali jsme karimatky, kola postavili do čtvercové formace a hráli karty. Pak Terka dostala nápad, že si uděláme palačinky. Proč ne, času je.... Akorát vyvstal problém, čím je obracet. Vyčerpali jsme všechny technické možnosti i fantazii a nezbylo nám, než si jít něco půjčit od Brňáků.

Máme od nich vařečku. A 4 tatranky. A tak tu sedíme a driftujeme. Na závěr jsme dali Brňákům ochutnat z naší produkce a zanedlouho po té silničáři otevřeli závoru.

Jedeme. Je úplná tma. Řítíme se dolů kopcem. Předjel jsem Martina a šedesátkou vletěl do tunelu. A tak si tak letím a po dost dlouhém čase zjišťuju, že jsem tu sám. Pomocí brzd uvádím svůj stroj z nezjištěné rychlosti na 60 a později na rychlost 0 a zavádím ho ke kraji na nějaké parkoviště a vypínám palubní sít'. Hučení v uších a svist pneumatik ustal a je tu úplné ticho a tma. DIG.

Já jsem z kopce jela pomaleji, abych mohla pořádně dojet. Předemnou jel Martin a za mnou Marcela. Najednou se ozvala rána. Trochu jsem přibrzdila. Martin přede mnou začal nadávat. Praskla mu duše. Božiužel jsem nezvládla zastavit a tak jsem jela dál. Za chvíli mě dojela Marcela. Zeptala jsem se ji na Martina. Máme prý dohovít Diga a zastavit ho. No tak jo. Akorát by mě zajímalo, jak to máme udělat. Dig zmizel někde v hlubinách a ani se mu neotevřel padáček. Pustila jsem brzdy a vyrazila.

Diga jsme dohovily až za nejbližším městem. Stál v úplné tmě na kraji nějakého odpočívadla. Kdyby neblíknul výstražnou, určitě bych ho minula. Zastavily

jsme u něj a společně čekali na Martina. Asi za dvacet minut jsme uviděli temnou postavu na silnici nad námi. A vzápětí se ozvalo: „Už jedu. Teda jdu“ A on to byl Martin. Prý to šel celé pěšky. Čudák. **Tak pracně to vydřel nahoru a tak pěkně to sešel dolů!** Z očekávaného sjezdu toho moc neměl. Trz.

Došel až k nám a pustil se do výměny duše. Při tom jsme zjistili, že Tereška ztratila naše jediné kombiniho kleště, které měla půjčené na přidržování horkého ešus-víčka při smažení palačinek. Martin musel vyměnit kromě duše i plášť, protože ho zničil. (Došlo k výbuchu duše a následnému roztržení pláště v oblasti kordu). Ještě že máme dva rezervní. DIG.

Po opravě jsme pokračovali dál. Zase to bylo z řopce. Jelo se opravdu moc pěkně. Kilometry přibývaly jak houby po dešti. Za chvíli byl na tachometru údaj 50 km a my projížděli Landeckem. To je to město, kde jsme se vloni odpotili od Innu. Trochu se to tu změnilo. Především zmizely dvě obrovské stavby a místo nich jsou tu velké nákupní objekty. Ale i tak to tu poznáváme. Dojeli jsme na křižovatku s řekou a odbočili na Innsbruck a svištěli dál. Čtěl by to nocleš. Tímle tempem budeme za pár desítek minut v Innsbrucku a to bychom si ho moc neprohlédli. Po několika nezdarech při průzkumech jsme objevili docela pěkné místo u Innu. Opřeli jsme kola o stromy, natáhli ležák a uvařili večeři. Tak dobrou nocinku. Trz.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Starkenbach	65	3478	67,5	15	33 - 11

Ráno 26.7. čtvrtek

Probudil mě rámus ze silnice. Pravda, ležíme asi 4 metry od ní. Tak jo. Na druhé straně od nás řve Inn, za ním jezdí vlaky a hlučí dálnice. Ale na sluníčku u řeky je pěkně. Za nějakou dobu přišli Terka s Martinem a vyprovokovali koupel. Bylo to strašně studený, ale kupodivu příjemný. Následovala snídaně a výměna přední duše Marcelina kola. Pak se rozběsnil Martin. Chvilku trvalo, než z něho vypadla příčina. Zjistil, že opět zničil ráfek. Jeden z nyplů se prorval skrz a roztrhl kus vnitřní strany zpevnění ráfku. Nejspíš to souvisí se včerejším defektem. A aby toho nebylo málo,

přijel nákladák a začal sundávat rafty z korby. Jedna rafterek umí česky. To je sice pěkné, ale nepomáhá to ničemu. Tak balíme a pojedeme.

DIG.

Vyjeli jsme na silnici a dali se na lmsť. Jelo se docela pěkně. Ve Stankenbachu jsme nakoupili a posvačili. Pak jsme jeli dál. Dig využil svého skvělého čuchu a vyčuchal cyklostezku. Jelo se po ní moc hezky a vedla až do lmsťu. Tam jsem si konečně koupila novou nožičku.

Trz

*V tomtěž obchodě jsem viděl „**Mojeho Miláčka**“. Stál ve výloze na stojanu, měl olejové odpružení na přední i speciální zadní vidlici, obě kola opatřena kapalinovými kotoučovými brzdami a na masivním černobílostříbrném rámu se mu skvěl nápis SCOTT. Měl na sobě decentní cedulku s číslem 45.000,- Ats. **Můj Miláček!***

DIG.

Dig neustále otravuje s tím, že chce nový zesilovač a další součástky do mrtvé vyhořelé paluby a tak jsme se vydali po stopách elektro obchodu. Dojeli jsme do průmyslového centra, ale nenašli jsme. Tak jsme našli na stezku. Ta však na jednu záhnula doprava dolů do tunelu, který vypadal spíš jako stoka.

Pak jsme se vrátili na rozcestí stezek před lmsťem a odbočili na Telfs. Stezka však vedla prudce do kopce a navíc po šotolině. Tam ale nechceme. Tak

jsme se pokusili jet po silnici. Ta vedla na nádraží a tam končila. Hm, tudy cesta nevede. Tak jsme se vrátili na stezku a vyplazili se nahoru na ten děsný kopec až k silnici. Já s Marcelou jsme si ho poctivě vyvedli a Martin ho vyjel. Pak jsme pokračovali dál po tý děsný stezce. Vedla hrozně do kopce. Skoro celý jsem opět kolo vedla. Pak jsme jeli dál. Vjeli jsme do vesnice a tam odbočili na polní pěšostezku, protože ta šusná cyklo vedla moc do kopce a úplně blbým směrem. Jeli jsme po té cestě, až jsme přijeli k bráně, za kterou byly krávy. Tudy neprojedem. Martin šel na průzkum. Vrátil se s tím, že musíme jít chvíli po vedlejší louce a tam dál to prý jde otevřít pro průjezd. Tráva je tu vysoká dost nad pás, ale je-li to jediná cesta... tak jdeme. Došli jsme k závorám, které jsme snadno odklídili a po průjezdu je zase vrátili do původní polohy. Odbočili jsme a jeli ostře dolů. Asi po 1 km ostřejšího klesání lesní cestou plnou kořenů, výmolí a kravinů jsme došli k tunelovému. Jelikož jsme ho nemohli projet a okolo byl nezdolatelný plot, kluci odřezali šroub a tunelové vysadili. Provezli jsme kola a kluci ho opět nasadili zpět. Ten užiznutý vršek šroubu nasadili zpátky, aby ho pastýři nemuseli hledat. Shodli jsme se na tom, že bychom chtěli vidět výraz zdejší údržby, až na to přijde. Myslim, že by byl k vidění maximální úcliv. Zejména nad tím, kde se uprostřed lesa a divočiny vzala píle.

Pak jsme příkrrou lesní pěšinkou slavili na silnici. A je to ta silnice, po které jsme jeli lvi nahoru. Jedeme po ní až do Haimingu a tady si dáváme pauzu.

Broskve, čokoláda atd. Pak jsme najeli na stezku a po chvíli zabral volný stolek v hospodě u lnu. A samozřejmě jsme si dali na osvěžení pivo. Martin ještě sezobí tatranku, kterou jsme dostali včera od Brnářů. Teď sedíme, popijeme pivo a povídáme si o všem, co nás napadne. Trz.

Tak a zase jedeme. Je to lehounce z kopce, jede se docela dobře. Kilometry přibývají, Innsbruck se blíží. Ztratili jsme Marcelu. Na dost dlouho a celkem dramaticky. Dneska jí to nějak nejede a drží se pořád sto až dvě stě metrů za námi, nezávisle na tom, jak rychle my jedeme. Ale je to tu docela dobře značené, a ví, kam jedeme. Jenom se mi zdá divné, že na ni čekáme skoro 20 minut a pořád nejede. Z toho plyne, že buď má poruchu a stojí, nebo jede jinudy. Nejspíš použila druhou stezku na opačné straně silnice, kam není vidět. Jedeme za ní. Kapku jsme zvýšili tempo a během jízdy se Martin pokusil o mobilní kontakt. Bez úspěchu. Pak při dalším rozhodování stopla Terka protijedoucího cykloblázna a zeptala se ho na „Girl with this bike and so...“ Pochopil a odpověděl, že je asi 200 m před námi. Tak jedem. S Martinem nasazujeme rychlost 33 a více. Po 6ti km, když už jsme to chtěli vzdát a informaci od cyklonauta prohlásit za zcestnou, jsme ji v jedné zatáčce zahlédli. Dojeli jsme ji a zastavili. Je nasraná jak brigádýr! Pak jsme si vysvětlili, že přehlédla šipku rovně na cestu, kudy jsme jeli my a

dala se po stejné šipce, ale doleva na druhou stezku a snažila se nás dojet. Prý jí vůbec nebylo divné, že jsme na ni během 22 km nepočkali (?). DIG.

Stihli jste mi ujet. Přiznávám, neviděla jsem žádnou šipku rovně. A protože jsem to tu na rozdíl od vás neznala, tak jsem se dala po šipce kterou jsem viděla. Jeli jsme po cyklostezce a věděla jsem, kam jedeme. A tak jsem jela a jela a pořád nikde nikdo. V duchu jsem si říkala: „Taky někde mohli počkat, než je dohoním!“ Jenže pak jsem si odpověděla: „Ví kam jedeme, jede se po stezce, je to značené, nemůže zabloudit, počkáme na ní až tam.“ No, a bylo vymalováno.

Mcl.

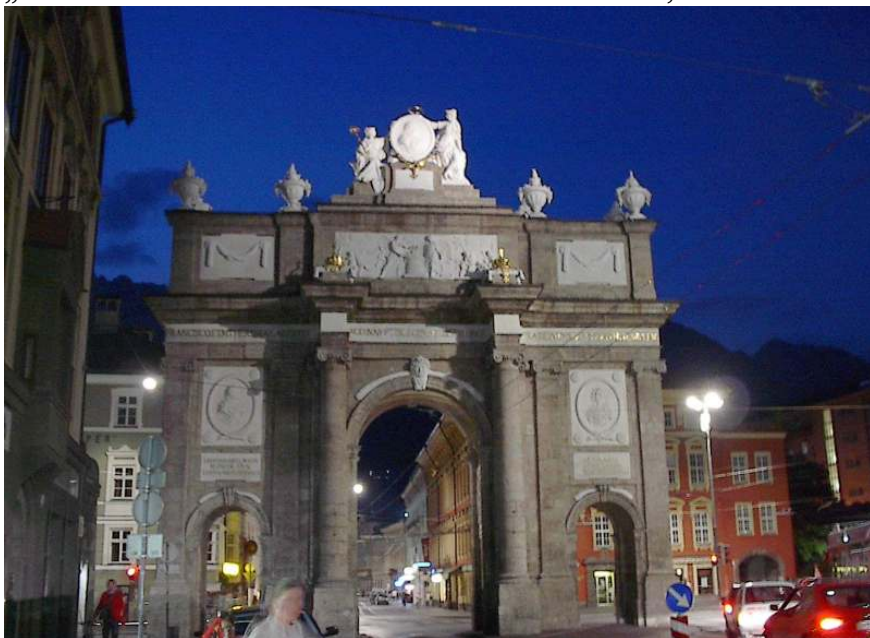
Posvačili jsme čtvrt kila Nutely a zase jedeme. Stezka pořád kopíruje Inn a taky to tu poznáváme. Jedeme už 70 km stejnou cestou jako minulý rok. Jen směr je opačný. A protože mi už 6 dnů nejde muzika, s Martinem si zpíváme. No to jsou hity! Od minuty bychom mohli dělat DJ's na kterékoliv přední světové diskotéce. Takové mixy, které z nás vypadávají, svět ještě neslyšel.

Právě jsme dorazili do Innsbrucku. Stmívá se. Zastavili jsme u laviček a četli si o městě ze sešitu, který velmi pěkně připravila Lenka. Škoda, že tu s námi není.

Dočetli jsme hromadu faktografie a vydali se zjistit, jestli je to pravda.

Je! Mají to tady fakt pěkný. Zejména jejich „Václavák“ Maria Teresia strasse. A vítězná brána,

kterou jsme pochopitelně museli projet jako správní vítězové. Ještě hodinu projíždíme sem a tam a kocháme se nočním městem a jeho životem. Pak jsme zajeli za město, vyškrábali se na kopec, našli nocležiště nad dálnicí a městem v kukuřici a u krabičkoflaštičky a oříšků meditovali nad projíždějícími auty a světlý dole ve městě.

Kus vlevo začali střílet ohňostroj. Tak přece si nás všimli. Je to od nich pozorné a pěkné. Zejména, když přesně nevěděli, kdy tudy pojedeme. Ještě chvíli koukáme na světýlka a pak jdeme spát.

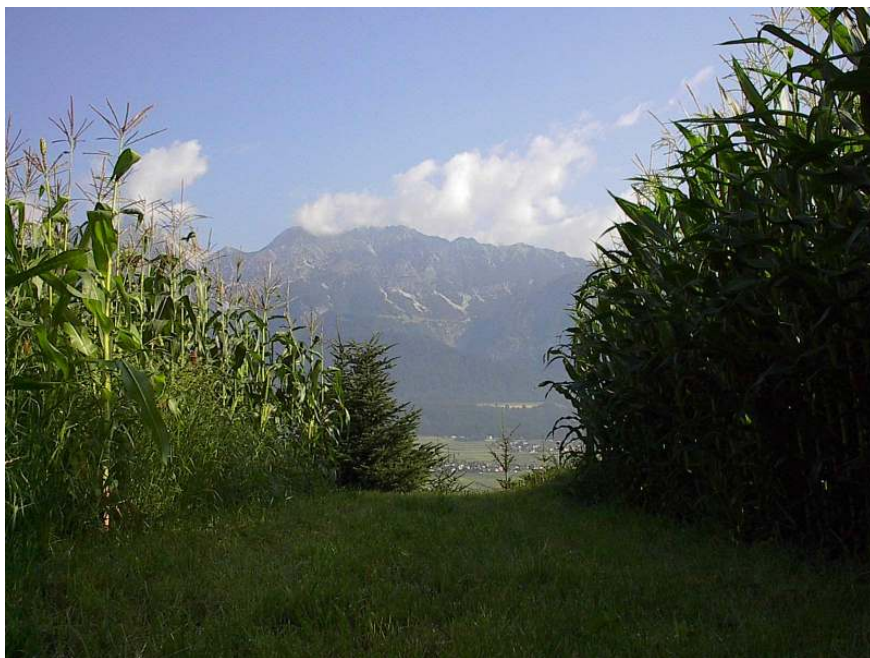
DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Innsbruck	49	3569	89,1	19,1	34 - 11

Ráno 27.7. pátek

Probudili jsme se před devátou a měli tento výhled:

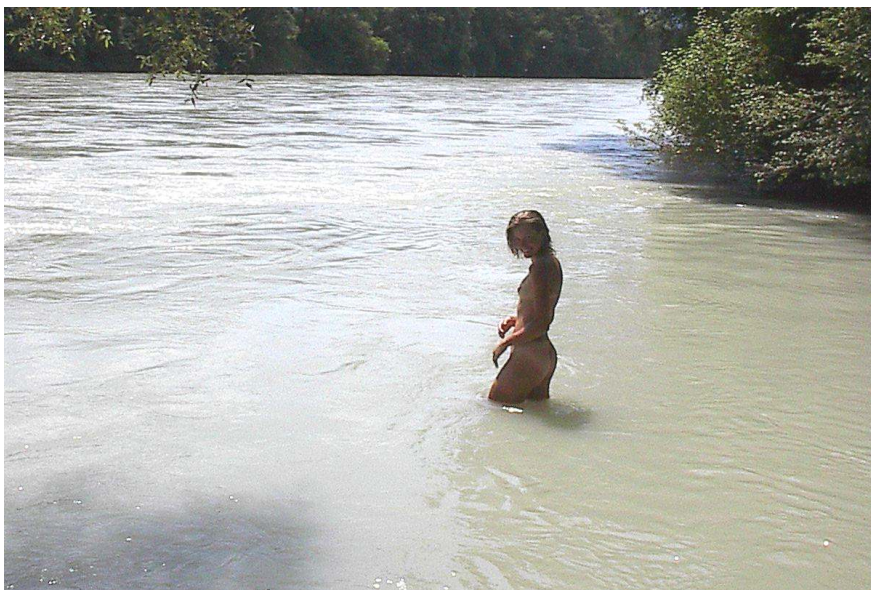

Možná vy. Já jsem nočním vrtěním a jinýma aktivitama nějak ztratil pojem o poloze všech předmětů kolem vůči sobě navzájem a hlavně vůči mně. Prostě jsem se probudil a nevěděl jsem kde jsem, co tu dělám, co je to tu za bordel a kde jsou ostatní. Tento stav trval do okamžiku, než jsem zaregistroval Diga a jeho proslov o vstávání, krásném počasí a o jiných blbostech. Mtn.

Nasnídali jsme se a pojedeme. Zase je vedro. Dojeli jsme do Hall in Tyrol a nakoupili.

Pokračujeme po silnici a později po stezkách a to až do okamžiku, než jsme našli přístup k Innu. Zalezli jsme k vodě a chladili se.

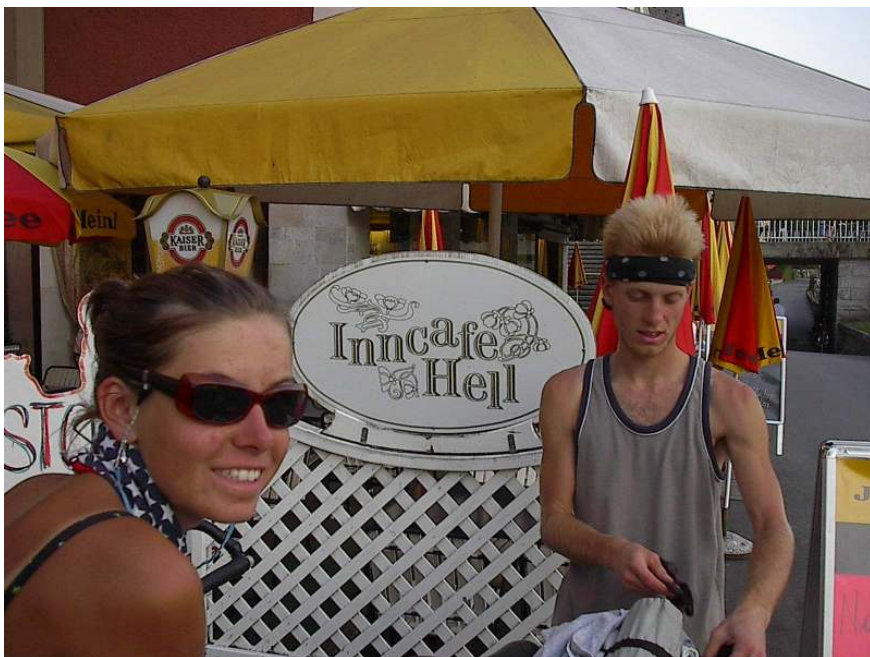

Je tu moc pěkně. Marcela ohnula nožičku. Stalo se to u příležitosti přeparkování do stínu. A tak se hodinu bavím tím, že ji rozebírám, rovnám, skládám a montuji zpět na kolo. Snědli jsme

hroznové víno. Asi dvě kila. Potom půl melouna. Dále pytel sušenek a haldu dalších věcí.

Tak, je čtvrt na pět, nejvyšší čas odjet. Opět jedeme po stezkách. Rychlost se drží kolem 22 km/h, jede se docela dobře. Po šesté hodině zastavujeme na svačinku. Zase žereme jak uzávěru zbavení.

A jedeme. Je krásný podvečer, neděje se nic mimořádného, jede se výborně. A najednou je tu Kufstein a hospoda Hell's innkafe. Akorát to zase neuměj napsat.

Zaparkovali jsme kola, našli si místo a posadili se. Je tu moc příjemně. Dali jsme si přísun tekutin a probírali dnešní zážitky. Dospěli jsme k tomu, že kdyby byly všechny dny jako tenhle, neměla by Expedice chybu. Dopijíme svoje piva, Terka svá ledová kafe a vychutnáváme si pohodový večer. Setmělo se. Krátce před desátou nám na účet podniku přinesli vodku. Proč ne, je to pěkná pozornost. Po chvíli s nelibostí zjišťujeme, že zavírají.

Zaplatili jsme a jedeme.

Pořád po stezkách, jede se pěkně. Akorát s noclehem to tu bude blbý. Kolem řeky je to všude kolmo nahoru.

Míříme na Ebbs. Je tu nějaký záblb a rozcestí s můstkem. Jedeme dost rychle a minuli jsme jej. Zastavili jsme a provedli „manévr obrat“ a opakujeme nájezd z opačného směru. Jedu poslední. Vytáčím nádherný oblouček na můstek. Vyšlo to neuvěřitelně krásně. Přesně doprostředka můstku. Akorát nerozumím tomu, proč z části ležím vedle a z části na kole. A už vůbec nechápu, proč je tu Martin a snaží se vycloumat kolo z pode mě a o co se to pokoušejí ostatní. Pořád mi vychází jedno. Nějak jsem se ocitl na zemi. Jsem rád, že mám helmu. Stejně jako Martin loni... připnutou na báglech...

Už mě postavili. Škody: na kole a materiálu, zdá se, žádné. Na mě taky asi nic, kromě kolena. Nějak si nemůžu stoupnout. Nicméně ostatní mi pomohli zpět do sedla a můžeme pokračovat. Pravda nemůžu pořádně šlapat, protože nejsem schopen přesáhnout úvratě, ale díky volnoběžce můžu pro pohyb kola používat jen levou nohu. Jízda, pravda, není nejrychlejší, ale jedeme. Martin zahlédl cestičku doprava do roští. Zabrzdil a šel na

průzkum. Vrátil se s tím, že pouze toto je to jediné nejsprávnější místo pro náš nocleh. Zbývá maličkost. Zdotat asi 30 m terénem. Tak teda nevím.

Sebrali mi kolo! A mě táhne Terka jako nějakého lazara! Člověk je chvilku nepoužitelný a už jsou kolem toho takové ciráty! Ale přesto mnohokrát děkuji. Ono by se tady dost obtížně postupovalo plížením plazením. Postavili ležení, nasypali do mě čokoládu a sušenky a pak jsem vytuhnul. A probudil se a zase usnul a znovu a znovu... To je skvělá noc! To jsem zvědavej na ráno. DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Kufstein	50	3646	79,4	18,4	30 - 11

Ráno 28.7. sobota

Už na něj zvědavej nejsem. Je tady a nepřináší nic závratného. DIG.

Probudili jsme se už v půl deváté. Pozdravili jsme sousedy a začali chystat snídani. Dali jsme si housičky a paštíku a k tomu papriku. Bylo to moc dobré. Pak jsme zabili, pomohli Digovi s přesunem na stezku, vyškrabali se zpět na asfalt a chtěli vyjet. Dig si ještě vyměnil prasklý drát a vyrazili jsme. Je fakt neskrutečně! Půlka ho nefunguje a přesto pořád drží směr a rychlost.

Jeli jsme po stezce až do Ebbsu. Až sem to šlo docela pěkně.

V Ebbsu jsme zastavili u krámu a dali si svačinku. Jogurty, mlíko a jakési ořechové výdobytky místní pekárný. Poté pokračujeme podle trasy. Bohužel musíme po silnici, protože tu nevede stezka. Cestou jsme potkali kolonu motorkářů vedenou policajtem. Byla to docela pěkná podívaná. Asi 1 km za Ebbssem jsme objevili stezku a napojili se na ni. Nejdříve pohoda. Jeli jsme lesem, ve stínu a celkem po rovině. Pak to ale začalo být do kopce a zmizel i stín. To bylo děsný. Šlenej říc a hnusnej kopec ostře nahoru. Ale díky umění „křížování proti svaňu“ jsme i to zvládli. Pak jsme opustili stezku, našli na silnici a zase do kopce. Na jeho vrcholu jsme zase odbočili na stezku. Ta byla samozřejmě do kopce. Vůbec nechápu, jak může Dig s poškozeným kolenem tohle zvládnout. Takhle to vypadá, že za normálních okolností má obrovské rezervy. Nejspíš to tak bude, protože nám to vlastně předvedl ten den, co s Martinem za sebou ve větrném pytlí učinil rychlostmi nad 30 km/h.

Projždíme „safari“ pastvinu pro skot. To je takové to, že nás od dobytka dělí jen několikametrová vzdálenost bez jakéhokoli plotu, nebo něčeho tomu podobného. Kluci prošli v pohodě, ale než jsme se sem dostaly my, udělalo zvědavé stádo přesun k naší silnici. Jenom doufám, že jsou to jen krávy. Před býkem bych užděla opravdu velmi nerada. Dobytek nás naštěstí nepronásledoval a tak jsme šli dolů a už to bylo po rovině až k jezeru Walchsee. Tam jsme se snažili najít místo, kam bychom sebou plácli. Nakonec jsme skončili na pláži, která byla placená, jak se ukázalo později.

Zaparkovali jsme kola, vybalili ručníky a plavky a vltli do vody. To byla nádhera. Kus před námi bylo ukotvené moló a tak jsme doplavali až tam. Vylezi jsme na něj a slunili se a občas skočili do vody, abychom se ochladili. Po nějaké době

Řluci usoudili, že jim došly „přivínky“ a tak jsme se vrátili na břeh. Tam jsme chvíli scíli

a pak jsem šla s Martinem do nejbližšího stánku. Zde jsme koupili dvě piva, limonádu pro Marcelu a já si dala kopečkovou zmrzlinu. A té byla porce srovnatelná s porcemi italské zmrzliny, kterou jsme měli loni. Pak jsme se vrátili na nučínky, zalehli a jali se studovat mapu, kudy dál.

Dig rozhodl, že tu setrváme do sedmi, protože to vypadá, že tu bude nějaký fest*. Pokud se do té doby nebude dít nic, pak odjedeme. Tak teď sedíme, ležíme a debatujeme ovšem možném i nemožném, koupeme se a zase scírneme, zobeme mlsky a tak dále.

Trz

Tak to „sedíme a ležíme“ nám jde nejlíp. Kolem rychle rostou stavby stánků a pódíí. Co je pozitivní, že hned vedle nás vyrostl stánek s pivem. Nezbyvá než ochutnat.

Nevím jak to přišlo, ale máme dvě piva navíc a to bez placení. To není špatný začátek. Sledujeme cvrkot a zdá se, že hitem letošní sezóny zde jsou nafukovací mobilní telefony velikosti a určení jako plavací matračka.

Zvolna se přiblížil večer a s ním onen Fest. Tak mě napadlo, že jsme se ani nepodívali, co to tu slavěj. Ale ono je to vlastně fuk. Je to tady jako na pouti. Spousta stánků, světýlek, laviček, stolečků,

* Jako „fest“ se označují jakékoliv slavnosti u příležitosti čehokoliv.

rozmanitých jídel a pití. Vyřvává tady reprodukováná hudba, od každé skupiny stánků jiná, a kousek od nás je pódium, kde vystupují nějací tyroláci z Innsbrucku v krojích.

Předvádějí velmi podivné a jistě náročné pohyby a hrajou k tomu různé známé mezinárodní písně - dechárny. Je tady neuvěřitelná spousta lidí.

Obrátíme pozornost k jezeru. Na ukotveném molu, kde jsme se odpoledne váleli, se chystá odpalovací rampa pro ohňostroj.

Vodní plochou sem a tam křížují dva motorové čluny, na nichž se pořádají vyhlídkové jízdy. Do toho se motá vláček tažený člunem sestávající z pěti lampiónama osvětlených pramiček.

Prostě to tu žije. Hojně si dopřáváme všeho, co je v dosahu, sledujeme dění a dobře se bavíme. Připadá mi neuvěřitelné, že tohle všechno připravili za odpoledne. Je čtvrt na jedenáct a značně se ochladilo. Kromě toho jsme unaveni. Na ohňostroj nebudeme čekat a pojedeme najít nocleh.

Po trochu obtížných manévrech jsme na silnici a opouštíme vřavu. Za další vesnicí už je ticho a klid. Už se nám nechce jet dál a tak jsme to loupili do lesa vedle silnice. A jen jsme zastavili, ozvaly se charakteristické zvuky ohňostroje. No nevádí. Příště. Zalézáme a čau.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Walschsee	44	3670	23,8	13,9	39 - 7

Ráno 29.7. neděle

Probudil mě rámus ze silice. Je od nás 10 metrů. Terce se neudělalo volno. Prozrazuje to naprosto zeblitej les v těsné blízkosti ležení Martina a Terky. Podle mě za to může ta její limonáda, kterou včera prokládala ty strašlivě mastné pokrmy, které jsme konzumovali. Kdyby pila pivo s námi, jak jsme jí to radili a doporučovali, tak se jí to nestalo! To je tak, když se nám nevěří. Ted' vypadá, no nevím k čemu ji přirovnat. A že mám bujnou fantazii!

Odjíždíme.

DIG.

Tak ta noc byla opravdu hrozná. Když jsem se probudila poprvé, tak mě bolelo břicho. A chtělo se mi spát, tak jsem si myslela, že to zaspím. Omyl. O minutu později jsem vyšla ze spacáku. Udělal jsem asi jeden krok a první zvracení se mnou. A ještě k tomu se mi chtělo na velkou. Tak jsem přičapla do bordelu v lese a nechala se vyprázdnit. Vše proběhlo samovolně, bez mého přičinění a tryskem. Pak jsem se vrátila do doupěte a vyčistila si zuby, abych se zbavila odpornejší nechuť v puse. Musím přiznat, že pokud jde jídlo směrem dovnitř, chutná o mnoho lépe. Za celou noc jsem vstala ještě šeskrát! Fakt děsná noc. A ráno jsem šla ještě třikrát. Hřízal! Děs! Běs! Ale aspoň, že jsme byli v lese. Ten má totiž obrovskou výhodu oproti obyčejnému WC, nemusím se rozhodovat, co tam strčím první...

Trz

Fakt děsná noc. Terka mě svými starty pořád budila. A že to byly starty! Obyčejně se dá z doupěte vymotat se vším všudy i s obutím bot tak za 15 sekund. Terka to zvládala pod 6. Inu pozná se rodilá závodnice.

Mtn.

K snídani jsem si dala jednu suchou housku a zapila ji vodou. Pak jsem si zabalila a s pomocí kluků jsem dotlačila kolo na silnici. A pak jsme vyjeli. To bylo fakt skvělé. Nevyspalá, unavená a ještě mi nebylo dobře. No prostě děs. Jízda však byla docela v klidu, ale ostatní mi pochopitelně uždělali.

Trz

Jedu první a nasazuji tempo 18 km/h, aby mi Terka stačila. Po pár kilometrech tankujeme vodu u tankštele. Neděje se nic mimořádného, jedeme dál. Projíždíme kolem několika jezer. Nejsou ničím pozoruhodná. Tedy kromě jednoho, které není příliš hluboké a má tak čistou vodu, že to vypadá, jakoby tam žádná nebyla. Na dně vegetuje vegetace naprosto neuvěřitelných tvarů a velikostí. Barvou to připomíná les, na který se díváte shora. A když na hladinu přistála kachna a zvolna si pluje sem a tam, podtrhuje krásu všeho popsaného. Je to nádhra.

Musíme jet dál. Začíná být strašné vedro. Ale pořád se neděje nic mimořádného. Pomalu se přibližujeme k Salzburku. Podle navigačních plánů bychom tam měli dorazit zítra kolem poledne. Ve skutečnosti jsme už teď na předměstí. Nějak tomu nerozumím. Přeci podle téhle mapy stojíme na támhletem kopci! No nechám to koňovi. Ten má daleko větší hlavu. Projíždíme kolem letiště. Právě sedá letadlo.

Vjíždíme do centra. Je to tu krásné a hodně starobylé. Na jedné z laviček na Dóm Platze jsme si přečetli v sešitě od Lenky spoustu zajímavostí. Jedeme se na ně podívat.

*Největší úspěch má hospoda s pivem a obrovským
zmrzlinovým pohárem. Vid', Martine. Jeho konzument je nejspíš
adeptem na pěknou, probdělou a proběhanou noc. DIG.*

Doufám, že ne. Zaplatili jsme a odjeli. Martin si ve všech dostupných plánech města našel tu správnou cestu, takže jsme nebloudili. Výborně, pane navigátore.

Vyjeli jsme z města a podíleli dálnici. Hned za kruhovým objezdem jsme se napojili na stezku. Ta se o kousek dál stočila zpět přes silnici. Přejeli jsme na druhou stranu a hned vjeli do podjezdu. Na jeho konci jsme se ocitli na stejném místě, jako před tím. Ta stezka původně vedla za našimi zády. Parhant! No nic. Napojili jsme se na ní a pokračovali dál. Jelo se po ní docela dobře, ale jen do té doby, než začala být do kopce.

Trž.

Právě nás předjíždí auto. To celkem není nic mimořádného. Stává se nám to i několikrát za den. Ale tohle je malinké. To také není nic zvláštního. Smartů jezdí... Jenomže tohle není Smart. Je to jeho obdoba, o které jsem mluvil po dojezdu loňské Expedice. Nikdo mi nevěřil a většinou ze mě dělali blba. Málem jsem uvěřil, že jsem půl Expedice trpěl vidinama. Takže tohle je takové dost velké zadostiučinění. Existuje malé auto, které není Smart a jmenuje se Aixer.

DIG.

Ten kopec je dost prudkej a dlouhej. Přesto jsme ho nějak vyjeli a na jeho vrcholu odbočili na cestu, která vedla do lesa. Tam jsme zatočili na lesní cestu a po deseti metrech jsme se dostali na křižovatku a zvolili tu jedinou a správnou pěšinu, která vedla na místo dnešního noclehu.

Trž.

Připravujeme místo pro nocleh. Martin právě zlomil nožičku. A kdybyste slyšeli jak překrásně nadává!

DIG.

No nadával opravdu pěkně. Pak zvedl své spadlé kolo a opřel ho o strom. A tak jsme ta kola opřeli všichni. Pochopitelně až na Diga. Ten má tu nožičku opravdu pevnou a stabilní. Pak jsme natáhli ležáky a karimatky a začali uvažovat o tom, co si ukloubit k večeři. Martin se rozhodl pro Torteliny a Dig s Marcelou pro lanšmit, reži a řečup. Já to měla dnes velice jednoduché. Dala jsem si housky s paštikou. Snad mě nečeká další husně probíhající noc!

Když ostatní začali hodovat, ozval se hrom. Asi nás čeká pěkná bouřka. Já s Martinem okamžitě stavíme doupě. Dig s Marcelou zatím vkládá večeři. Když se však hrom ozval znovu a to hlasitěji, jali se také zvolna a s odporem stavět. Snad to stihnou v čas.

Nakonec to stihli. Když se navečeřeli, pozvali nás k sobě na vino. Nelenili jsme. Vzali jsme s sebou Martinův spacák a oříšky a přesunuli se k nim.

Trz

Venku nádherně leje. Bouřka bouřkuje, hromy hromoujou a blesky bleskují. Kromě toho vítr větruje. Ideální podmínky pro to slézt se pod jedním štítem, povídat si, usávat z krabičkoflaštičky a zasypávat to voržiškama. Krásný večer. Když se živly uklidnily, přesunuli se Martin s Terkou k sobě a zalehli jsme ke spánku.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Elixhausen	69	3755	85	17,5	31 – 13

Ráno 30.7. pondělí

Probudili jsme se až po půl deváté. Sousedi už byli vzhůru a chystali si snídani. Tak jsme se vyhrabali ze spacáků a začali taky chystat požer. Po snídani jsme se ještě chvíli váleli a pak začali balit.

Poté jsme vytlačili kola na cestu a vyjeli. Zastavili jsme u krámu, kolem kterého jsme jeli večer. Dali jsme si jogurty a mléko a k tomu roládu. Pak jsme nasedli na kola a vydali se na cestu. Je děsný horko. Jede se docela blbě. Po 15 km jsme zastavili a chvíli odpočívali. Při té příležitosti si Marcela dofověla zadní kolo a mně kluci moje zadní kolo vycentrovali. Pak jsme pokračovali.

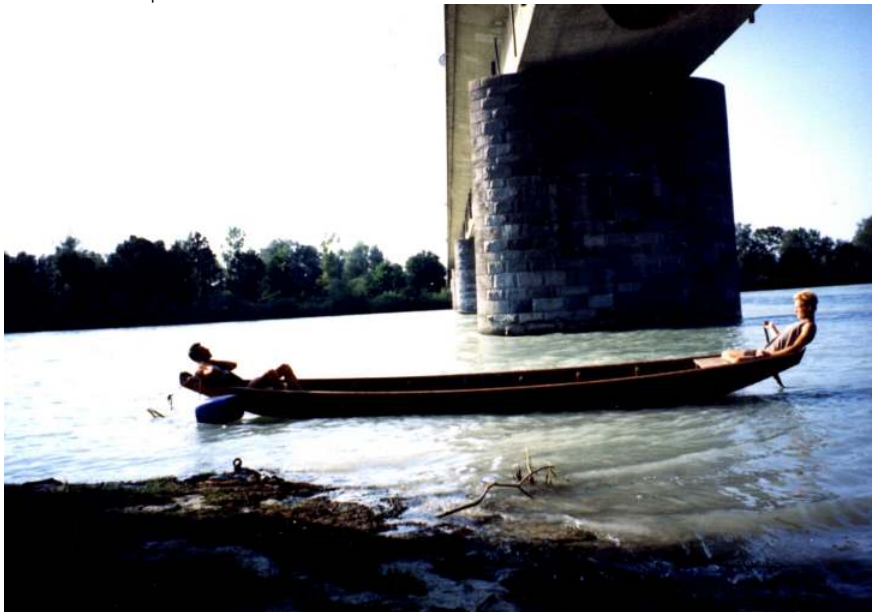
V Abernu jsme zastavili v domácí hospodě. Objednali jsme si pivo, kolu, minerálku a zmrzlinu. Při té příležitosti Martin pronesl: „**Ještě, že doma nemáme hospodu. Ta by byla furt vyžraná a hosti žádni.**“ Trz

Měníme trasu. Tady je to sice pěkné, ale kolem Innu to bude jistě hezcí.

DIG.

A zase měli pravdu. Bylo to fakt pěkné. Až k řece jsme jeli po okrese, kde skoro nejezdila auta a pak se napojili na stezku.

V Oberrbergu jsme sjeli k řece. Kluci si hned zabrali volnou lodičku a nechali se houpat na vlnkách.

Když vylezli na břeh, dali jsme si malou svačinku a jeli dál. Přejeli jsme most a jeli po Německé straně Innské stezky. Jelo se po ní docela hezky, akorát byla trochu prašná. A nikde žádné vhodné místo na nocleh. Nakonec jsme z té stezky sjeli a přešli zpět do Rakouska. Je to tam přece jen hezčí. Hned v Schardingu jsme zajeli do hospody.

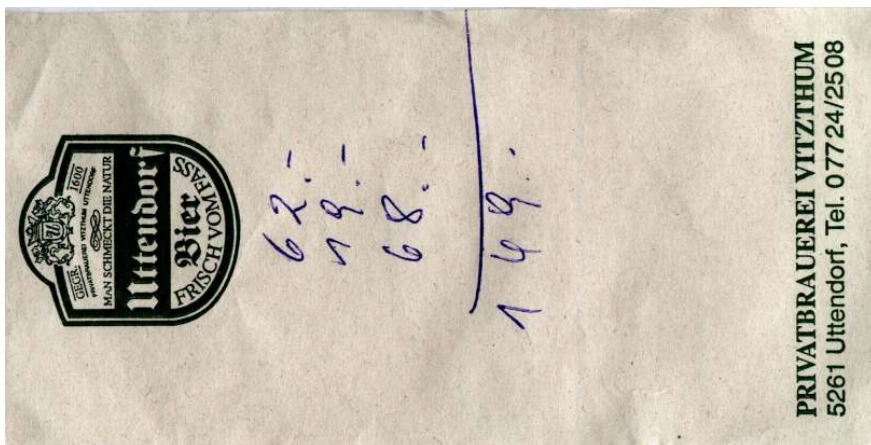
Sedíme v hospodě a pijeme pivo a ledový kafe a užíváme si romantický podvečer s výhledem na lín a zámek na druhém břehu. Objednali jsme si ještě pizzu. Ten vrchní má sice pivo, ale je takovej divnej. Moc pomalej a ještě nařlučlejš. Když jsem objednala druhou pizzu, přinesl asi za čtvrt hodiny skleničku stříku z bílého vína. Je opravdu nařlučlejš! Špatně mi porozuměl. V němčině se totiž vinný střík řekne Spritza. To je ta jazyková bariéra. Vrchní mi ještě vysvětlil rozdíl mezi Spritza a Pizza a odešel změnit moji objednávku.

Trz

Jak si tak lebedíme, napadlo mě zavolat do Soběslavi a objednat náš příjezd. Po druhém neúspěšném pokusu jsem poslal SMS mojí matince s dotazem, co je se soběslavsejma. Odpověď přišla asi za půl hodiny a zněla:

Soběslav o vás ví, zatloukají dveře, utěšňují okna, napínají ostnatý drát, rozmisťují protitankové zátarasy. NENÍ SPANÍ. Je tam trvale Bája a syn. Přijedete před výplatou. Ahoj.

*Nevadí, stejně je navštívíme. DIG.
Po desáté hospoda pomalu zavírá*

a tak se vypravujeme na poslední dnešní jízdu někam do roští. Že to nebude jednoduché, jsme předpokládali. Ale náhoda tomu chtěla, že spíme kousek od centra u nějaké říčky, která se vlévá do Innu. To jen abyste nás nepokládali za úplné idioty. Místečko je nádherné a plné romantiky. Břeh říčky, bohužel se čtyřmi vybudovanými pozicemi pro rybáře, krásná, křovími porostlá stráň, smůla - je to dálniční násep, a ten klid tady... ruší jen 1x za deset minut projíždějící vlak. To je nádhera, co? Tak dobrou...

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Schärding	53	3849	93,9	18,5	34 - 13

Ráno 31.7. úterý

Martin měl v noci schůzku s Aramem Chačaturianem a konzultovali spolu možné variace Šavlového tance. Nutno

podotknout, že muzikálně se jim to moc nevydařilo. I když šikovný DJ by z toho určitě nějaký hit vyplodil. A když tohle všechno přičtete ke zvukovým kulisám popsaným dříve a přidáte tvrdé a nepravidelné hrboly pod karimatkou, máte výsledek dnešní noci. U Martina rozšířen o hluboké fyzické i emocionální prožitky.

I tak se, plni otláčenin, budíme po půl osmé. Je krásné ráno. Rybáři zaspali, lomoz ze silnice zesílil, nad náma řve a smrdí vrabec, na vodě hulákají kačeny. Jo, a projel vlak. To je krása. Martin sám nevěří, že žije.

DIG.

No, ta noc opravdu stála za to. Ovšem ráno bylo krásné. Svítlo sluníčko, neotravovali komáři a bylo moc příjemné. V osm jsme si uchrstali i snídani a potom odpočívali.

V devět jsme začali chystat odjezd. Pomohla jsem Martinovi zabalit, protože mu opravdu bylo nedobře.

Přesto jsme v půl desáté vyjeli na silnici. Našli jsme stezku a jeli po ní až do Passau. Asi tři kilometry před ním jsme zastavili a dali si čoko pauzu. Zvláště Martin potřeboval doplnit čokoládinky do kufříku. Od rána jel na jednu housku, deset Tic taců a litr hořkého čaje. Po pauze jsme konečně dojeli do Passau. Při průjezdu jsme si prohlédli město, které bylo ze dvou třetin rozkopané a pak jsme se ještě podívali na soutok Dunaje a Rýnu.

Poté jsme zasedli do hospody na nábřeží a objednali si pivo, minerálku, ledové kafe a normální oběd. Po nacrpaní pupků jsme seděli, povídal si a sledovali cvrčot kolem.

Odjíždíme v půl třetí Je híc.

Trž.

A takhle to vypadalo 5 km za Passau. Strašným horkem uhynulé zvířectvo.

Pravdou je, že to sem je příšerně do kopce. A nebude to lepší až na hranice.

Po páté se vydáváme na další cestu. Je nesnesitelné vedro. Jede se vyloženě špatně. Za chvíli jsme dojeli k benzínce. Potřebujeme doplnit vodu. Na místním teploměru, umístěném mimo dosah slunce, čteme údaj 32 stupňů, které nám nadělil pan Celsius. Hodnota od Pana Timeho je 18.50. To je teda nářez.

Pokračujeme v posunování se do kopce. Jde to pomalu a strašně špatně. Horko nepolevuje. Ve stavu totálního zbídačení jsme se doplížili k tunelu. Je skrz něj vidět na druhou stranu, délku odhadujeme na 50 m. Má jen jednu vadu. Je tu značka zákaz vjezdu cyklistům. A s německou důsledností tady mají kameru. Parchanti! Nezbyvá než zdolat kus sajrajtu mezi silnicí, kde stojíme, a polní cestou vedoucí do vesnice vzdálené asi kilometr směrem zpátky. Tam se napojit na silnici, která vede nahoře nad tunelem. To jsou takoví hajzlové! Takže my teď sjedeme asi tak 15% klesání jenom proto, abychom ho zase mohli vyjet a doplnit ho o výjezd nad tunel. A to všechno kvůli 50ti uzavřeným metrům! Jak tak se mnou cloumá zlost, ani jsem si nevšiml, jak jsem sem dokázal vyjet. Údaj na počítači ukazuje, že vzdálenost mezi ústím tunelu a silnicí nad ústím je 1860 m. Svině německý!! A nejvíc mě dostalo, že po dalším kilometru se obě silnice zase spojují! Mrchy zatracený!

Pokračujeme ve velmi pomalém popojíždění nahoru. Je půl osmé, kilometry nepřibývají a pořád je hrozné horko. Nějak mě to už nebaví. Počkal jsem na ostatní, odpočinuli jsme si a trvalo asi dvě minuty od výjezdu, než jsme se zase roztrhli na mě a Martina vpředu, a Terku s Marcelou vzadu.

Slunce pomalu zalezlo a během chvíle začala být zima. Ještě nějakou dobu pokračujeme ve výstupu až na odpočívadlo s lavičkami a stolký. Převlékli jsme se, pojedli trochu Nutely a jiných mlsků a zastavilo u nás auto německé celní správy. A hned že kontrola pasů. Tak jo. Dali jsme jim doklady a čekali, co bude dál. A bylo. Měl jsem dojem, že mě vyvrátí. Tady, v zemi, kde je pokrok denním chlebem a prohlašují o sobě, že mají nejvyspělejší technologie v Evropě zavedené do praxe, bych čekal, že mají v autě mobilní terminál, kam zadají údaje z našich pasů a během chvilky se jim ukáže, co potřebují vědět. Omyl. Celník si vzal na klín pasy, do ruky vysílačku a začal diktovat. Tak takhle teda funguje ta vyspělá společnost! Celá operace, to jest předání čtyř pasů, jejich ověření a následné vrácení, trvala neuvěřitelných 15 minut!!!

Naštěstí nespěcháme a dobu, po kterou celníci „pracují“, využíváme k odpočinku. Konečně mají vyděláno, vracejí nám pasy a přejí pěkný den. Ten je teda pěkný. Setmělo se, ochladilo a kopec pokračuje nahoru. Fakt nádhera!

Tak jedem, nebo jak to nazvat. Připadá mi, že kopec nemá vrchol a že česká celnice neexistuje. Za devadesát strastiplných minut se ukázalo, že existuje. Počkali jsme na sebe a vjeli do německého celníště. Nikde nikdo. Projeli jsme jej a vjeli do území nikoho. A zas to tady je do kopce. Prachsakra!

A jsme v českém celním prostoru. Tady se o nás zajímají velmi živě. Popovídali jsme si s nima V ČEŠTINĚ a pak pokračovali v jízdě do tmy. Jedeme teď dolů. Je strašná zima. Támhleta odbočka je ta ona jediná správná. Sjeli jsme ze silnice, našli místo k ležení a zapadli do spacáků. Ležíme sice 30 metrů od hlavní silnice, ale je nám to jedno.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Strážný	55,5	3923	73,9	14,6	38 - 9

Ráno 1.8. středa

V noci se Marcele vzbouřily vnitřnosti a prohlásily, že v nich nic nebude. A to hned. A začaly realizovat, co si předsevzaly. Je zvláštní, že je to zase v noci. Možná je to proto, abychom se lépe vyspali. Tak to se opravdu daří.

A je tu skutečné ráno. Hodiny ukazují 7.40, slunce svítí, auta jezdí, lopařáci pracují. Když jsme u těch lopařáků, musíme si dávat pozor na zobáčky. Ono se nám tady rozumí a mohlo by dojít k nežádoucímu fyzickému kontaktu na základě ne příliš zdařilé poznámky. Tak opatrně.

To však nic nemění na tom, že jdu za roh. A jak si tak trůním uprostřed přírody, navštívilo mě stádečko srnčího. Já o nich vím. Oni o mně ne. Srnky se přiblížily na tři metry a zvědavě si mě prohlíží. Patrně ještě neviděly, kterak pán tvorstva ulevuje svému organismu. Jsou neuvěřitelně blízko. Tady musím potvrdit, že je pravda co říkají myslivci, že srnky mají překrásné hluboké oči.

Mají. Viděl jsem to. Mají velice zvláštní pohled. Když jsme se navzájem dostatečně prohlédli, odešlo stádečko o pár metrů dál a úplně nad věcí se věnovalo svým záležitostem. Tak jsem je nechal a vrátil se do ležení.

DIG.

To my jsme se probudili až v 8.30. Bylo opravdu nádherné ráno. Učnystali jsme si snídani, poté jsme zabali a vyjeli na silnici. Dva lopařáci na ní

pracovali a hned se s námi pustili do hovoru. Z toho, co říkali, vyplynulo, že mají na starost úpravy a opravy celé sítě od hranic až do Strážného. Ptali jsme se na jejich další spolupracovníky. Trochu rozpáčitě řekli, že nikdo jiný není. Tak to je teda sta. Za chvíli se k našemu hovoru připojili další blázní na kolech a za pár minut tam projela ještě jakási rodinka. Taký na kolech. No, je tu docela čilý český ruch. Tak zase popojedem.

Svíti sluníčko, je teplo, silnice je z kopců, jede se moc dobře.

Dojeli jsme do Strážného. Vesnice se vyznačuje tím, že je tu pár kamenných domů a zbytek tvoří dřevěné stánky. V nich je k dostání cokoliv. Všem ušák kralují sádroví tlapáci v nadživotních velikostech různé vily a zvířátka, pro změnu v podživotních velikostech. Všechno je otřesné. Naším cílem zde však není nákup podobných šleností, ale prodej přebytkůných valut.

Výsledali jsme směnárnou, tam jsme vyměnili peníze

Datum: 1.4.01

Jméno klienta

SÉRIE B

Číslo odpočtu

095954

Razítko směnárný

Číslo pasu / státní příslušnost

Měna	Druh	Množství	Číslo šeku / šekovník	Kurs	Kč
ATS	V	4601		222	10901
			JASI s.r.o.		
			MÍROVÁ 435, 385 01 VIMPERK		
			IČO: 26 03 17 36		
			tel. č.: 0602/48 75 03		
			0602/62 83 56		
				Celkem	10901
				Výlohy	
				K výplatě	10901

Podpis pokladníka

Podpis klienta

ODPOČET

O VÝMĚNĚ VALUT - DEVIZ

TURN OVER PLEASE

BITTE WENDEN

Datum: 1.4.01

Jméno klienta

SÉRIE B

Číslo odpočtu

095953

Razítko směnárný

Číslo pasu / státní příslušnost

Měna	Druh	Množství	Číslo šeku / šekovník	Kurs	Kč
DEM	V	1101		142	15801
DFD	V	2001		410	8201
			JASI s.r.o.		
			MÍROVÁ 435, 385 01 VIMPERK		
			IČO: 26 03 17 36		
			tel. č.: 0602/48 75 03		
			0602/62 83 56		
				Celkem	24001
				Výlohy	
				K výplatě	24001

Podpis pokladníka

Podpis klienta

ODPOČET

O VÝMĚNĚ VALUT - DEVIZ

TURN OVER PLEASE

BITTE WENDEN

Československá obchodní banka, a.s. obchodní síť IPB IČO 00001350 41889		13.06.01 10:12 Položka: 61011	
P R I J A T O			
Měna	Pocet.	Častka	K u r s
Kc	seku	-	-
		23000.00	-

Poplatek:	221.39	Kc
-----------	--------	----

V Y P L A C E N O	
DEH	- 17.695812
FRF	- 1560.00 5.27626
CHF	- 90.00 22.7
ATS	- 3240.00 2.515207
Kc	- 639.00 -

ČESKOSLOVENSKÁ OBCHODNÍ
 BANKA, a.s. - úřad
 13-06-2001
 Běžec: 140
 Průměr 2
 Razítko a podpis pokladníka

a jeli dál. Ve Volarech jsme zastavili u krámu a koupili si jogurty a rohlíčky. Konečně. Po svačince jsme pokračovali dál. Asi po osmi kilometrech jsme zastavili v hospodě. Zatímco jsme čekali na Marcelu (nějak ji to dnes nejede) objednali jsme si pivo, vepřovou a květák. Tak dobrou chuť. Trz

Tak chuť byla opravdu dobrá. Teď trávíme a chystáme se na další jízdu. Jedeme do Prachatic. To je ale díra! Nebýt toho, že čekáme na Marcelu, zdrželi jsme se jen pár sekund. Při výjezdu z města se honíme s finišerem*. Chtěli jsme ho použít jako výtah, ale přestože je plný vypíků, není se čeho chytit. A kromě toho na konci města odbočil někam do Tramtárie.

Míříme do Vodňan. Odtud je to 25 km. Jede se docela dobře, je to většinou z kopce, svítí slunce, neděje se nic mimořádného. Ve Vodňanech jsme s Martinem za hodinu a pár minut. Našli jsme si hospodu na hlavní a čekáme na holky. Za necelou hodinu jsou tu. Nechali jsme je odpočinout a pokračujeme na Temelín a Týn n. Vlt. Zpočátku se jede normálně. Dokonce jsme ochutnali špendlíky rostoucí u silnice. Ale v Sedlci u Temelína nás pan Jirka Tulipán Severa deportoval do hospody. Došlo k tomu asi takhle:

Je vedro a on s několika kumpány betonuje cosi na rozpadlém baráku u silnice. Vehementně trval na tom, že právě my musíme přispět k dílu tím, že ho vyfotíme na věnci s pozadím chobotu na dopravu betonu. Z výšky prvního patra po mě hodil foťák a pak začal pod vlivem dokumentománie a alkoholu poskakovat a křepčit po hranách stavení, přičemž se pokoušel strhnout k tomu i ostatní makáče. Vyplácal jsem na něj zbytek filmu, během čehož jsme se velmi dobře bavili, a hodil mu foťák zpátky.

* To je ta věc, co pokud pracuje, pokládá asfalt.

Poté trval na tom, že si s ním připijeme. Nepřipustil, že by to mohlo být jinak a táhnul nás k hospodě. Ještě jsme stačili říct hejnu místních pánů kluků, aby, až tudy pojede naše kamarádka, ji nasměrovali za náma.

Náš uchvatitel nás usadil ke stolu, objednal nám a začal zpívat a vytahovat se. Jak to tak pod vlivem chodí. Bavil se se všemi a o všem a vždy to končilo smíchem. Jsme tu však už dlouho a Marcela nějak nejde. Plyne z toho jediné. Přejela. Velice obtížně jsme se vymanili z uchvatitelovy náklonnosti, rozloučili se a jedeme ji honit. Banda vládců nad lotrovinama nám potvrdila průjezd Marcely a jeden přes druhého nám sdělovali, že se nedala zastavit. Tak to máme co dělat.

DIG.

To není pravda! Nikdo nic neříkal a tak jsem pokračovala v cestě do Týna, který byl domluven jako čekací odpočívadlo.

Mcl.

Opouštíme vesnici a ženeme slunečným podvečerem dál po trase. Krajina je nám příznivě nakloněna, a tak dosahujeme honící rychlosti 27 km/h., a to bez sebemenších obtíží. V Temelíně Martinovi Marcela zavolala a řekla, že je v Týně na mostě přes Vltavu. Tak jedeme. Pořád se jede velmi dobře. A tak v poklidu, ale svižně míváme nejdiskutabilnější stavbu těchto let – jadernou elektrárnu Temelín.

Odtud jsme za pár minut v Týně. Našli jsme Marcelu a je tak akorát na čase hledat nocleh.

Vyjeli jsme z města a za pár kilometrů ho máme. Začínáme likvidovat nedotknutelné zásoby. Udělali jsme půl kastrolu klihu.*

* Jde o velmi vydatnou kalorickou bombu sestávající ze sušeného mléka, cukru a kaka. Poměry jsou chráněny autorskou značkou H.T.+.

Pak jsme si dodatečně přečetli z Lenčina sešitu zajímavosti o městech v Poinní a zdlábli pár medvědů (mají se na mysli „Fruch Barchn“) a oříšky. Mezitím se setmělo a tak jsme zvolna zalehli a dobrou.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Týn n. Vlt.	60	4011	87,5	17,7	30 - 11

Ráno 2.8. čtvrtek

Probudili jsme se po osmé. Začíná zase krásný den. Naším jediným úkolem na dnešek je nasnídat se, dojet do Veselí nad Lužnicí, nakoupit zásoby na večer a rozplácnout se na koupališti v pískovně Vlkov.

Sbalili jsme si svých pět švestek a vyrazili. Zase je krásné slunečné ráno. Jede se velice dobře.

Dojeli jsme do Veselí, nakoupili, přesunuli se do pískovny a válíme se u vody. Nevěřili byste, jak je teplá, v porovnání s jinými vodními masami, které jsme během cest používali k osvěžení a

očistě. Je tu nádherně. Den jako stvořený pro válení se. Svítí slunce, je úděsné vedro, lidí kolem přibývá, voda ochlazuje jen na krátký čas.

S Martinem jdu na průzkum místních stánků. Máme hroznou chuť na tučnej, nechutně mastnej tlustej párek, na zamaštěném odporném tácku s oschlou hořčicí barvy zasychajícího průjmu a zmačkaným ubrouskem. Tak přesně to jsme obdrželi u jednoho ze stánků. Tedy kromě té hořčice. Ta měla barvu čerstvého průjmu. Ještě jsme holkám koupili zmrzlinu A jdeme zpátky.

Je úděsné vedro. Před pátou, po telefonickém spojení se Soběslaví, odjíždíme. Pořád je vedro, ale jede se nad očekávání dobře.

A už jsme tu. Ostnaté dráty, vodní příkopy ani protitankové zátarasý nejsou k vidění. Místní domobrana usoudila, že bychom vším tímhle nakonec stejně prorazili a možná ještě při tom něco rozbili, a tak nám nechali volný průjezd do města.

Zajíždíme před stavení. Vstříc nám vychází pán domu Na Pršíně č. 20 a vítá nás slovy: „No tak teda pojďte dovnitř.“

Následoval večer rozhovorů, během nichž jsme získali informace o tom, jak je to na českém venkově v háji a na Moravě v hajzlu, která sílí komunistická strana díky předešle jmenovanému a jak místní podnikatelé ve velkém vykořisťují obyvatelstvo. Když je tak jeden

poslouchá, má chuť zalézt do mísy, zavřít za sebou dekl a spláchnout.

Po desáté se loučíme s místními a jejich miláčky a odjíždíme.

Jedeme někam, kde je vhodné místo pro spaní v přírodě.

Upřesňujeme plán přejezdu na Prahu a vyrážíme do tmy.

Rozumné místo pro spaní jsme našli až u Plané nad Lužnicí, 30m od vjezdové brány do nějakého podniku.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Planá n. Luž.	41	4063	51,8	18,6	34 - 13

Ráno 3.8. pátek

Nezklamali nás. Od šesti hodin tam velmi nešetrně zacházejí s kovovými předměty. Lomoz a rámus se nese až k nám. Zřetelně rozeznávám řev rozbrušovačky, údery kladiva i tahání nějakého železa po zemi. Fakt úžasné ráno.

Připravili jsme si snídani a jedeme. Dnešní cíl je město Tábor. Konkrétně se chceme projít jeho sklepením pod náměstím. Přejezd nebude nijak fatální. Ležíme 12 km od něj.

A jsme tu. Ještě nakupujeme v Bille a pak jedeme na náměstí, kde je vchod do sklepa.

A jste na konci 145. stránky díla vzniknuvšího 25.10.2004.

Je to docela pěkný.

Zvlášť zajímavý je průvodce. Cestou jsem z něho vytáhl, že je učitel dějepisu na místní střední škole. Odtud pramení jeho zajímavý výklad a znalosti zdejší historie. Byl potěšen, když jsem položil několik doplňujících otázek a řekl mu, že se nám jeho výklad líbí, protože je zcela v duchu naší mluvy a myšlenkových pochodů. Po půlhodině jsme vylezli ven. Je strašné dusno. Zasedli jsme do hospody na oběd. Já osobně nejsem příliš nadšen ze své porce kachny.

Přeparkovali jsme k cukrárně. Tady je to lepší. Asi tak osmnáctiletá dívka za pultem je pro každou špatnost, a když jsme jí vysvětlili, že naše kamarádka má narozeniny, a že potřebujeme něco extra, nechala rozeběhnout svou fantazii a bezvadně doplňovala naše nápady. Výsledkem byl velký pohár, který bylo nutno poměrně rychle sníst. Je takové horko, že se začíná roztékat. A protože materiálu je v poháru podstatně víc, než je objem skla, musí si s tím Marcela velmi rychle poradit. Aha, na to jsem zapomněl. Oslavenkyně je Marcela. Dnes je jí 25 let. Baba stará! Teď neví, co si s tím počít. K tomu jsme jí navíc objednali ledovou tříšť.

DIG.

Nediv se, vždyť jsem teďka obědvala! Pohár je ale výborný. Heuréka, konečně snědno a dokonale přecpáno. Ani mi nepomohli sníst marcipánové růžičky. Potvůrky jedny!!! A teď po mě chtějí, abych se zvedla a sedla na kolo, že se jede k vodě.

Mcl.

Z cukrárny se přesunujeme k vodě. Je strašné horko. Okamžitě jsme zalezli do řeky a setrvali v ní asi 30 minut. To byla nádhera! Ochlazení se přesunujeme do hospody vzdálené 10 metrů. Dali jsme si chladící nápoje a hrajeme karty.

Pak napadlo Martina, že by mohl zajít do města koupit knihu „Mládí v hajzlu 4“, kterou chce věnovat své sestře. Předchozí díly prý už má. A my jsme třetí díl dočetli před několika dny. S Terkou odešli. Já jsem zatím dohodl s hospodským nocleh zde, abychom nemuseli nikam dál.

DIG.

No ta cesta do města stála za to. Bylo děsný vedro. Přesto jsme se tam nějak doplazili a vlezli do prvního knírnkupectví. Smůla. Neměli. Když jsem vyšla ven, přečetla jsem si ceduli nad vchodem. Antikvariát. Tak tudy cesta nevede. Došli jsme na hlavní ulici a tam vlezli do klasického knírnkupectví. Páni u pultu byla velice ochotná. Hned se pustila do hledání knižky. Bohužel nebyla úspěšná. Zapojila ale všechny své kolegy, takže během minuty hledali všichni zaměstnanci knírnkupectví Mládí v hajzlu 4. Naštěstí byli jen tři a tak si v tom hledání ani moc nepřekáželi. Ale přesto nenašli. Nevadí. Vyšli jsme ven a přešli ulici do další knižky. Tady nám bylo vyřovněno během pěti minut. Pak jsme našli roň v miství kavárně, dali si džus a spěchali zpět. Je hrozný vedro. Po návratu jsme zasedli a ob jednali si něco na ochlazení. Martin si ještě dal párek s čírelem a hořčicí. Ale moc mu nechutnalo. Takže nedoporučujeme. Pak jsme seděli a povíдали si. Trz

Po šesté nám připadalo, že je čas se přesunout do místa noclehu a započít předčítání z knihy „Mládí v hajzlu 4“.

Zaparkovali jsme do formace „dlouhé doupe“, rozložili ležáky, vyrobili a snědli klíč ze zbytku surovin a začali číst.

Netrvalo dlouho a ze zábavy nás vytrhlo pár záblesků, hřmění, prudké ochlazení a poryvy větru. Tak takhle by to nešlo. Přehodili jsme přes ležení plachty, zalezli pod ně a za pár okamžiků začalo přšet.

Stihli jsme to akorát. Bohužel, nedá se číst. Brání nám v tom tma a rámus deště o plachtu. Tmu jsme vyřešili mým pobočným světlem a rámus čekáním na zmírnění intenzity deště. Od momentu, kdy se sešly obě příznivé situace, jsme si četli až do odumření. Tak dobrou.

DIG

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Tábor hospoda U Lužnice	42,5	4075	12,5	15,6	39 - 18

Ráno 4.8. sobota

Probudili nás v půl osmé kecalové ze stanu, co stál asi tři metry od nás. Lotři!!!! Řešili veledůležitou otázku, kdo může za to,

že dívence ze stanu byla zima. Pak se nám podařilo ještě na chvíli usnout, ale už to nebylo ono. Od osmi jsme si ještě chvíli četli a pak už jsme chystali snídani. Po ní jsme zabalili a vyjeli. V Praze máme být až zítra, takže máme dost času. Tábor jsme opustili směrem na Mladou Vožici. Z ní jsme jeli do Vlašimi. Neděje se nic mimořádného. Až na toho koně, kterého vezl Martin na palubě.

DIG.

V Louňovicích pod Blavíkem jsme zastavili v hospodě. Je jedna hodina a cítilo by to oběd. Zasedli jsme u volného stolu a obědnavali si baštu. Při čekání na dlabanec jsme si povídali o všem co nás napadlo, zejména pak o vrtošivosti počasí.

Trz.

Zavolal nám Michal. Prý jak se máme a kde jsme. Pak se s Martinem dohodli, že za námi přijede. Je autmo někde nedaleko. A tak sedíme, jíme oběd a venku začalo pršet. To je dobře, že čekáme na Michala. Aspoň nemokneme venku.

Za dlouhou dobu, kterou jsme si zase krátili čtením, přijel. Posadil se k nám, dal si oběd, a pak vyprávěl, jak to bylo s jeho dojezdem do Paříže, když my jsme zůstali díky Martinově nevolnosti stát. Jak dramatické bylo najít autobusové stání, řidiče od autobusu a naložení kola. Dobře se to poslouchá, ale zažít bych to nechtěl. Pak zase hovor sklouzl, jako vždycky v Michalově přítomnosti, k počítačům. Což mi neodbytně připomíná, že Expedice zítra končí. A s ní i dovolená.

No ale nechme chmurných úvah. Pojedeme dál. Cílem dnešního přejezdu bude les za Stříbrnou Skalicí. Není to odtud daleko a na cestě je hospoda „Na Marjánce“.

Loučíme se s Michalem, připomínáme, že slavnostní příjezd je zítra v 15.56 na stadión a vyrážíme. Je po dešti, vzduch jako v prádelně, není se čeho nadechnout. Jedeme přes Vlašim. Jo, to je to blbý město, který nemám rád. Za chvíli jsme tam. Tentokrát se nám ho podařilo projet rovnou a napoprvé. A teď Divišov.

Jede se normálně, vysvitlo slunce a za Divišovem je objížďka. Doprčic a krucinál! V Třemošnici prý není most. Parchanti! A zrovna teď! Objížďka je samozřejmě delší, horší a navíc na ní Martin píchnul. Už dlouho jsem neviděl tolik štěstí v jeho rozzářených (nebo rozzuřených? Ted' nevím...) očích. Oprava probíhá v duchu vyzvání kurev sedmi, mnoha sviní a hajzlů silničářských. Ale za dvacet minutek zase jedeme. Prohnali jsme se Ostředkem, sesvištěli kopec do Sázavy n. Sázavou a namířili si to na Marjánku. Sešěřilo se. Zaparkovali jsme před hospodou, vevnitř našli místa k sezení a povečeřeli. Je tady pěkněj cvrkot. Přestože toto zařízení stojí na naprosto zcestném místě, je tu skoro vždycky plno. Dneska jsme měli v podstatě obrovskou kliku, že si máme kam sednout. Večeře byla moc dobrá i vydatná. Jsem spokojen.

Odjíždíme před 22tou hodinou. Je tma a ochladilo se. Projeli jsme Skalicí a za ní začali s hledáním noclehu. Na druhý pokus jsme úspěšní. Zalezli jsme do lesa a obsadili nejrovnější plac, který tu v okolí byl. Vůbec nás nevzrušuje, že je to cesta.

Zaparkovali jsme kola, natáhli kotevní šňůry, připravili ležáky, plachty uvedli do režimu „stand by“ a zalezli. Tak pěknou, dobrou, poslední noc.

DIG.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Stříbrná Skalice	63	4164	88,6	18	22 - 15

Ráno 5.8. neděle

Někdy po půlnoci nás probudil déšť. Vystartovali jsme, dotáhli doupata do plné verze a za rachotu kapek o plachtu zase zalezli.

Krátce po osmé mě vzbudilo čísi vytrvalé bušení do něčeho nedalekého. Jsem opravdu velmi šťasten. Aspoň, že neprší. DIG.

My jsme se probudili až v půl deváté, ale ty rány jsem taky slyšela. Začali jsme připravovat snídani. Zatímco jsem vařila čaj a mazala rohlíky, Martin si

vyměnili prasklé lavíko u přesmykače. Tentokrát ani moc nenadával. Po snídani jsme zabrali a vyrazili na cestu. Jeli jsme známou trasou přes KNČL a Babice. Jelo se docela pěkně. Nedělo se celkem nic zajímavého. Trz.

Tedy kromě toho, že jedeme úplně jinudy než obvykle. Použili jsme silnici č. 108, která vyvěrá na východním okraji KNČL. To nic nemění na původním plánu cesty. Jsme jen o 3 km jinde, tedy o nic nejde. DIG.

V Březí jsme zastavili v hospodě, zabrali volný stůl a objednali si pivo a oběd. Zatímco jsme čekali až nám přinesou jídlo, četli jsme si „Mládí v hrajlu 4“.

Trz.

Po jídle si ještě chvilku čteme a pak se vracíme po ose Babice, Babičky, Kralovice, Dubeč, Žižkov. Jede se dost blbě. Za každou cenu se nás všichni a všechno snaží zastavit. Od silného protivětru, přes nesčetné uzavírky a rozkopávky, až po falešné zákazy vjezdu. Jsem zvědav, jestli se nám podaří dojet v oněch 15.56, které jsme rozeslali pomocí SMS zpráv na všechny strany. Zatím to vypadá, že dojedeme na minutu přesně.

Projeli jsme Dubeč a Štěrboholy a po Českobrodské se řítíme na Žižkov. A už jsme v ulici V domovině. Máme pár minut náskok. Zastavili jsme, vyplácali poslední snímky

a po dosažení správného času se rozjeli na stadión. Do brány vjíždíme přesně v okamžiku, kdy na mojí zmrzačené palubě svítí 15:56. Stihli jsme to. Jenom je smutné, že to nemáme komu předvést. Nikdo tu není. Ani davy u chodníků s transparenty, mávátky a vlaječkami a ani nikdo z kamarádů a známých. To je teda bída. Ale ba ne, ze strojovny za halasného uvítacího pokřiku vychází Lenka a za ní Michal. Než jsme stačili odpovědět na pozdravy, přijel na svém oři Radek. A taky je tu Panáček. Ten, než jsme se stihli vzpamatovat, strčil každému z nás do ruky plného panáka.

Tak precí je to uvítání pěkné.

Jsem rád, že jsme tady. Oslavy příjezdu se protáhly do pozdních večerních hodin. Přicházeli a odcházeli další kamarádi a známí a všechny zajímalo, kde a co a jak....

Tak vám všem za uvítání co nejsrdečněji děkujeme.
MY.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	43,5	4213	48	18	24 - 15

Ještě, aby to nevypadalo, že jsme supermani, je tu souhrn poruch a pochybení:

MARTIN	TEREZA	MARCELA	DIG
Krásná nová nefunkční nožička	Ulomená nožička	Na dvakrát ulomená nožička	Porucha kolena po pádu na mostě
Nádherně zničený Ráfek	Píchlá duše Trávicí porucha	Píchlá duše Vybité baterie	Porucha klíční kosti po pádu doupěte
Druhý nádherně zničený ráfek	Ztracené kleště Zničené hlavové složení	Ztracené přední světlo Znovu píchlá duše Zaživací porucha	Porucha zad po napíchnutí na trám Zničené kolíky kotevních šňůr Zničená světlá Optika Opar na dolním Rtu Vyhořelá paluba Poškozené pedály
Píchlá duše			
Vybité baterie			
Trávicí porucha			
Explodovaná duše			
Zničený plášť			
Ztracená křížová šňůra			
Prasklé dráty na starém ráfku			
Další píchlá duše			

Celková technická data:

Účast	Pět těch, co si mysleli, že na to mají...: Martin, Já (Dig), Michal, Terka a Marcela
Oficiálně přiznaná kilometráž	Po vlastní ose 2489 km Autmo 297 km
Příště	„Daniely“

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu		
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C		
Praha	0	1724	0	0	22		
Lohe	59,5	1753	29,0	19,4	25	-	13
Postbauer	69	1853	100,2	17,7	32	-	12
Rothenburg	60	1954	101,3	20,7	39	-	16
Dorzbach	49	1991	37	15,3	36	-	14
Mauer	56	2098	106,8	17,7	24	-	14
Elmstein	48,5	2194	95,9	17,4	29	-	10
St. Vendel	55	2295	100,8	17,4	28	-	14
Assel	55	2379	84,4	16,2	28	-	11
Pienns	52	2443	63,4	15,2	24	-	10
Les Lselettes	48	2525	82	18,3	22	-	13
Villeseneux	40	2604	78	18,3	33	-	6
Villeseneux	0	2604	0	0	27	-	7
Frontenay Tresigny	49	2719	115,5	20,4	29	-	9
Paris	47,5	2789	69,7	15,2	22	-	13
Zámek Chateau de Grobis	30	2824	34,9	11,7	17	-	13
Echemines	58,5	2932	107,5	22,8	19	-	8
Frenses sur Apance	65,5	3033	101,7	20,5	24	-	7
Basel	54,5	3117	83,9	18,4	32	-	12
Diessen Hofen	43	3220	103,1	18,1	29	-	13
Altstätten	36	3326	105	18,7	38	-	17
Braz	47	3411	85,1	17,4	25	-	11
Starkenbach	65	3478	67,5	15	33	-	11
Innsbruck	49	3569	89,1	19,1	34	-	11
Kufstein	50	3646	79,4	18,4	30	-	11
Walschsee	44	3670	23,8	13,9	39	-	7

Elixhausen	69	3755	85	17,5	31	-	13
Schärding	53	3849	93,9	18,5	34	-	13
Strážný	55,5	3923	73,9	14,6	38	-	9
Týn n. Vlt.	60	4011	87,5	17,7	30	-	11
Planá n. Lužnicí	41	4063	51,8	18,6	34	-	13
Tábor Hospoda U Lužnice	42,5	4075	12,5	15,6	39	-	18
Stříbrná Skalice	63	4164	88,6	18	22	-	15
Praha	43,5	4213	48	18	24	-	15

EPILOG

No, jak začít... Nějak nevím. Z mé strany cítím něco jako rozčarování, nebo jak to vyjádřit. Zejména první část Expedice mi připadala vyloženě nepěkná. Hodně mi vadila příšerná denní kilometráž, horko na padnutí, protivítr a déšť. Za osobní porážku považuji, že se mi nepodařilo dosáhnout cíle Expedice – dovést výpravu včas do Paříže k oslavám pádu Bastily.

Cesta zpět už byla docela fajn. Rád bych znovu poděkoval Tereze za neuvěřitelné kousky při úspěšném zařizování nouzového krácení kilometráže pomocí motorových vozidel. Bylo to dost dobrý. Díky!

Krásně bylo ve Švýcarsku a Lichtenštejnsku a nakonec i v Rakousku. Ale celkově jsem ze všeho velmi rozpačitý. DIG.

Martine?

Co? Moje hodnocení? Opravdu ho chcete znát? No, jak chcete.

Zažil jsem už tři Expedice a podle mě se tahle povedla nejmní. Možná to bylo počasím, které šlo opravdu den co den z extrému do extrému. Další nepříjemností bylo, řekl bych, přecenění našich sil a tím následné zklamání. Ono totiž ne vše, co je na papíře napsáno, vypočteno a několikrát zkontrolováno, je stejné v realitě.

Ale abych neustále nekritizoval a nevzpomínal jen na to špatné, tak určitě byla i místa, kde bylo hezky. Například v Rakousku. Tam se mi opravdu líbilo. Nejspíše to bude krásou okolních kopců a toho, že my

jedeme po rovině. A dalším místem, kde také bylo krásně, světe div se, bylo na Vlkově. To je ta krásná pískovna u Veselí nad Lužnicí.

Moje celkové hodnocení jednou větou zní: “Byly i lepší Expedice.” MTN.

Michale:

Je pravda, že ta část, kterou jsem absolvoval (Praha - Paříž), byla, co se počasí týká úplně na ... Kdyby to záleželo na mně, zařídil bych lepší. Ale i přes mé technické odjezdové i jízdní závady na kole to stále byla Expedice a dovolená s Hell's. Když se na Expedici 2001 dívám takhle zpětně, tak můžu říct, že to byl zase jednou pěkný „vopích“. No, nezlobil bych se, kdyby se nám to vydařilo alespoň o malinko lépe. Ale i přes to to bylo super.

Msh.

Terko, co ty?

No, taký nevím, jak začít. Tak asi takhle: Začátek byl docela OK. Bylo hezky, svítlo sluníčko a cesta byla lehká i obtížná. No, jako vždycky. První zklamání přišlo, když začalo pršet, foukat protivitr a vůbec bylo smusné. Druhé, když jsme už na 100% věděli, že v Paříži nebudeme včas. Třetí když jsme si Paříž neprohlédli tak, jak jsem si představovala. A čtvrté, když jsme nedojeli do Versailles.

Po Paříži už to bylo lepší. Zlepšilo se počasí a povedlo se dojednat ty odvozy. To jsem vždy pocítila takovou radost a trochu i zadostučinění za Paříž. Nejlepší bylo opravdu Rakousko. Tam už jsme to znali, jezdilo se moc hezky a už jsme se tolik nehonili.

A nejlíp bylo, když jsme přešli hranice a ocitli se zase v Čechách. Už jsme nepospíchali a existovalo se nám moc pěkně. Bylo jedno, jestli ujedeme sto nebo jen deset kilometrů, všem okolo jsme rozuměli, točili tu normální pivo a to co stálo 10 peněz, bylo opravdu za 10 a ne nějaké krát 3, 5, nebo 10. A byla to taková správná pohoda. Možná, že tyhle důvody jsou přizemní, ale já to tak cítím.

Ale je dobře, že jsme projezdili kus Evropy a poznali, jak to chodí i jinde, nicméně jak se říká všude dobře doma nejlíp. A o naší malé zemičce to platí nejvíc. Aspoň pro nás Čechy.

A já jsem moc ráda, že jsem se této EXPEDICE zúčastnila. I přes všechno negativní to bylo moc hezké dobrodružství a doufám, že za rok pojedu zas. A moc ráda.

Trz.

Marcelo:

Tak toto je jedna epizoda z našich životů. Jsme o něco starší, chytřejší, zcestovalejší, vytrénovanější a otrkanější. A

ted' se pomalu či rychle vrátíme do každodenního rytmu života. Škola, práce, žádné delší prázdniny ani dovolená. Zase si musíme s cestou počkat na příští rok.

Snad to bude delší, anebo to tak rychle nebude utíkat.
Mcl.

Tak, a to je pro letošek z Expedice všechno. Zbývá

Obrazová příloha:

Martinova psychická podpora Terezy při balení.

Nakládání kol a bagáže a příprava na odjezd.

Lenka, ještě poničená z havárie na minulé výpravě, pochybující o naložitelnosti toho všeho do jedné dodávky.

Únik před vedrem a odpočinek v lese.

Pokus o ochlazení se v rozpálené budce zastávky autobusu.

Oprava palubní dobíječky pro počítač Psion.

Chlazení se v tůni vzniknuvší postavením hráze na potoce.

Sušení se po koupeli v tůni vzniknuvší...

Prototyp formace „dlouhé doupě“ s ubytovací kapacitou 5 lůžek.

Stavba prototypu...

Detail automatického rychlonapínáku prototypu...

Výroba topinek v prototypu...

Odpočinek po výjezdu odporného kopce...

Jiný pohled na totéž.

Skanzen...

Pořád skanzen...

Stále skanzen...

Tentýž skanzen...

...teď jedeme MY!

Polní pych. Zisk cca 5 kg brambor.

Nocleh na cestě v Naturparku.

Martin sebe přesvědčující o užitečnosti i nutnosti ranní koupele.

Terezka, která nikoho o ničem nepřesvědčuje

a přestože je voda strašně studená,

koná.

Také Dig ledovou vodou neopovrhuje.

V kolektivu se však koupe nejlépe. To může být kolem třeba sníh.

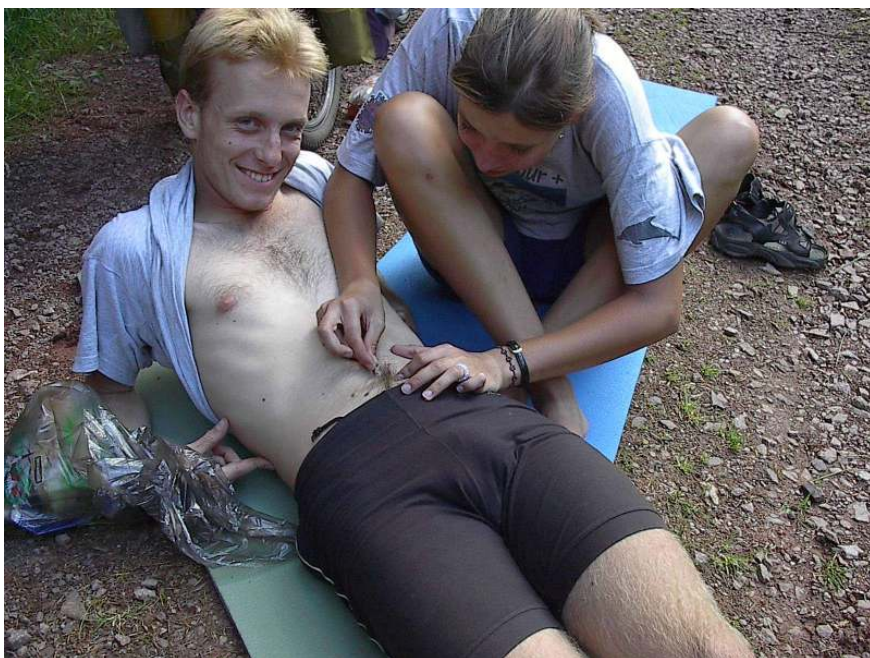

Dopravní značka „nepřehledná zatáčka“.

Každých 10 km zastavujeme, protože vlivem vedra se nedá jet. Kmeny jsou tak horké, že se na nich dá vydržet jen chvíli...

A jste na konci 176. stránky díla vzniknuvšího 25.10.2004.

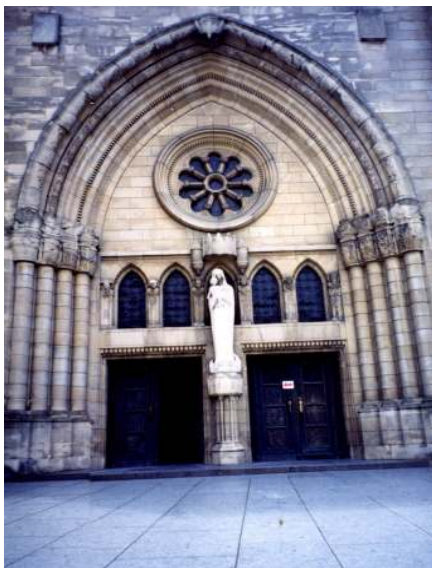
Svině! Nebo klíště? To už si přesně nepamatuju.

Luxembourg...

Centrum Luxembourku...

Stavby a zajímavosti v Luxembourku...

Skvosty Luxembourku...

Depozitář Notre Damu.

*Fête Mariale
à Notre-Dame de l'Epine*

**MERCREDI 15 AOUT
ASSOMPTION DE MARIE
“ Mon âme exalte le Seigneur ”**

11h MESSE présidée par Mgr Gilbert LOUIS

Bénédiction des enfants

Pique-nique

15h Prédication d'un prêtre “ Serviteur de Jésus et Marie ”

(Ourscamps) et Animation pour les enfants

16h30 Célébration mariale

Renseignements et inscriptions:

Fraternité du Verbe de Vie

51460 L'EPINE

Tél: 03 26 66 96 98 - Fax: 03 26 66 86 88

Tady je toho důkaz.

Michal opouštějící nás 140 km od Paříže.

PARIS...

Vstupenky na Eiffelovku.

PARIS...

Interiér 2. patra Eiffelovky.

Detail interiéru...

A takhle to vypadá,

když se čtyři lidi

při focení nedohodnou!
PARIS...Martovo pole.

PARIS...

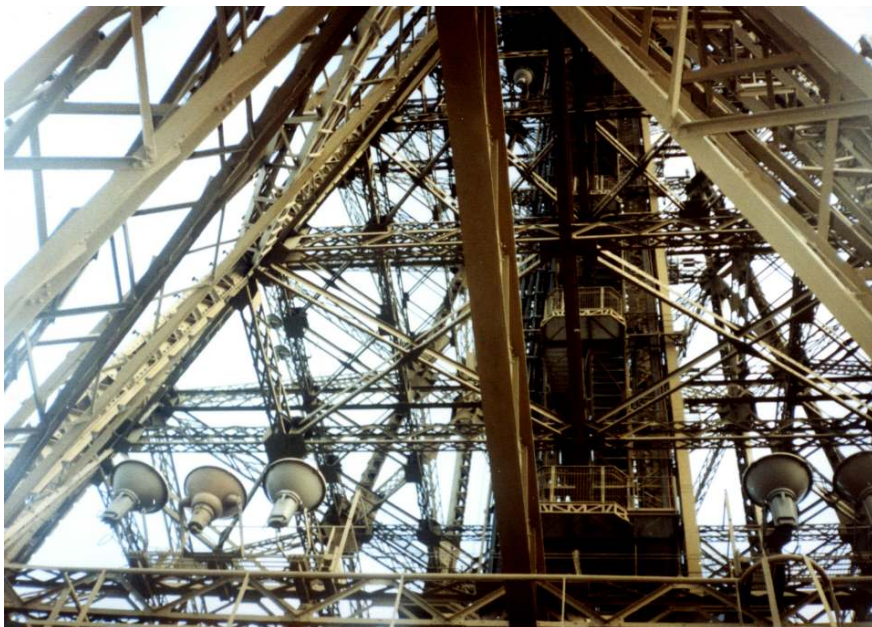
PARIS...

PARIS...

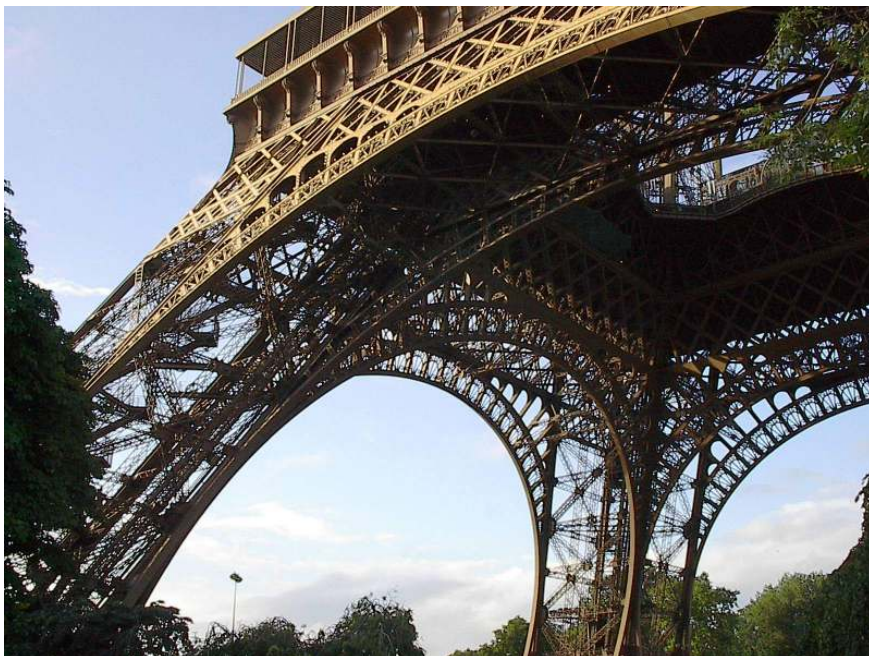
Zvědavé pohledy na konstrukci Eiffelovy věže.

Pořád zvědavé pohledy na ...

No comment.

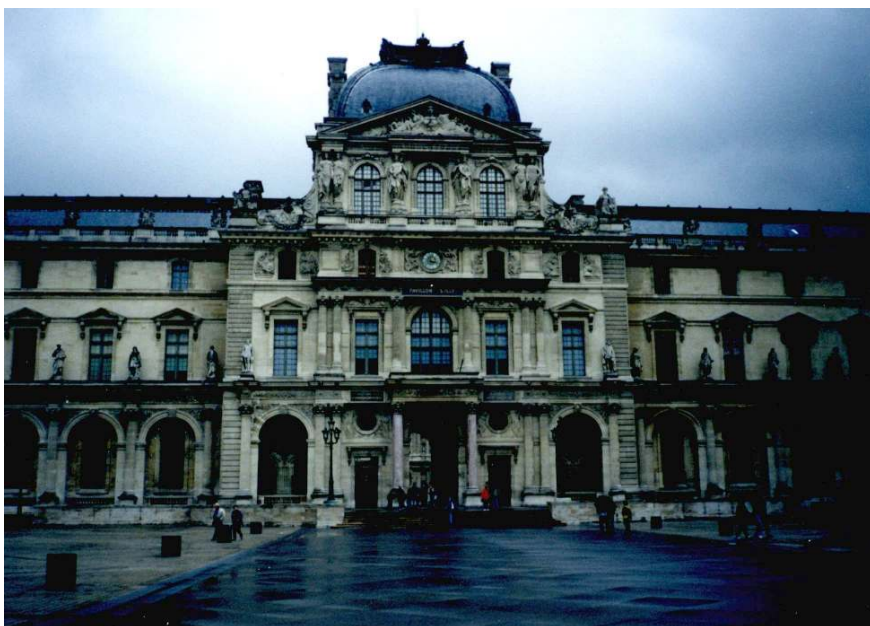
Poslední ohlédnutí za ...

Ještě pohled v noci...

PARIS...Louvre

PARIS...Louvre

Další z mnoha Martinových vesnic.

Tohle není ona. Tahle je o pořádný kus cesty jinde.

Basel...

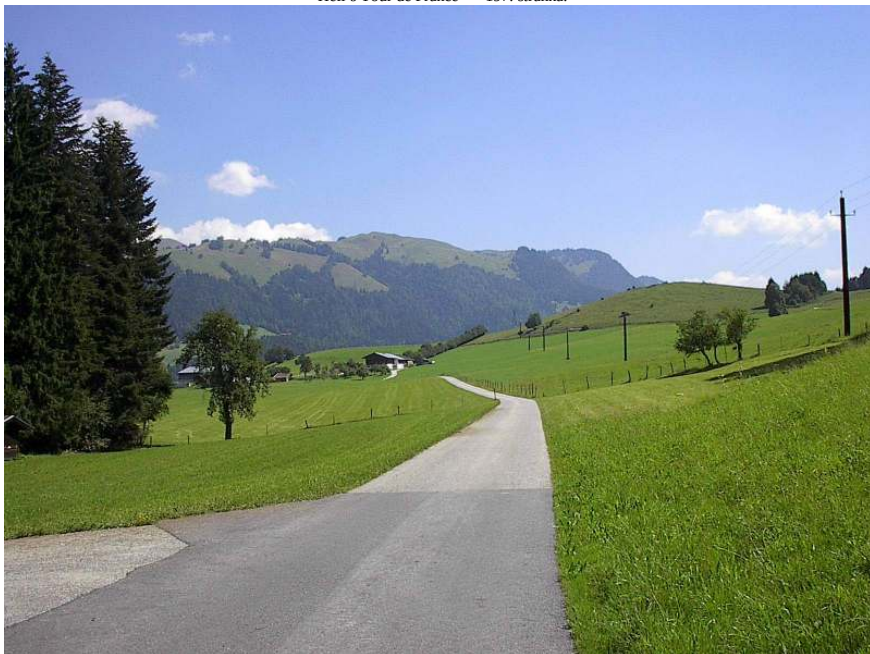
Doprovodné činnosti při koupání v Bodam see.

Vaduz- knížecí palác.

Zjednávání si průjezdu pomocí pilky.

„Umělohmotná“ krajina v Rakousku.

Temelín ještě před výbuchem. Pardon, před spuštěním.

© Hell's Tour+ 2001
„DIG“ & „MTN“ & „MSH“
„LNK“ & „TRZ“ & „MCL“
Neprodejné